STUEFUGLENE

TIDSSKRIFT FOR FUGLEVENNER

REDAKTØR:

REDAKTIONSUDVALGET

Ansvarshavende:

ALBRECHT MØLLER

(1—3)

K. JOHANSEN

(4—11)

28. ÅRGANG

1952—53

»FORENINGEN FOR FUGLEVENNER«

LANDSFORENING

Æresmedlemmer:

Rudolf Neunzig, Berlin.

Bøje Benzon.
Fabrikejer, dr. scient., R. af D.

Axel Reventlow,
direktør ved Zoologisk Have i København.

Curt af Enehjelm,
direktør for Zoologisk Have i Helsingfors.

Grosserer C. F. Cornelius, København.

Hotelejer J. L. Albrecht-Møller.

Vandrepokaler:

Nuværende indehavere:

For tropefugle: hr. J. P. Jørgensen, Gedser.

For kanarier: hr. E. Christensen, København.

For undulater: hr. Walther Langberg, Vanløse.

PRÆMIERING AF 1. OPDRÆT I FANGENSKAB

Guldmedalje (verdensopdræt):

Hr. J. L. Albrecht-Møller, Kastrup,
1) for d'Orbigny's klerkefinke (Sporophila analis)
2) for falsnæbbet klerkefinke (Sporophila falcirostris)

Hr. Walther Langberg, Vanløse,
for Borneo broncefinke (Uroloncha fuscans)

Sølvmedalje (dansk opdræt):

Hr. S. Johansen, Vestre kirkegård, Kbhvn.
for Port Lincoln parakit (Barnardius Zonarius)

Hr. Walther Langberg, Vanløse,
for hvidbrystet sivfinke (Munia pectoralis)

Frøken Ellen Schou, Strandvej 628, Klampenborg,
for malet astrild (Emblema picta)

Hr. J. P. Jørgensen, Gedser,
for brunbrystet sivfinke (Munia castaniethorex)

Hr. William Holm, København,
for skægfinke (Sporopipes squamifrons)

Hr. E. Bøgh Mortensen, Aarhus,
1) for punktamarant (Lagonosticta rufopicta)
2) for rosenamarant (Lagonosticta rhodopereia)

Hr. Umberto Nilsson, København,
for brogede zebrafinker.

Hr. Gunnar Stumpe, København,
for gulhovedet papegøjeamandine.

Indholdsfortegnelse:

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang OKTOBER 1952

GRÆSFINKERNE
(POEPHILAE)

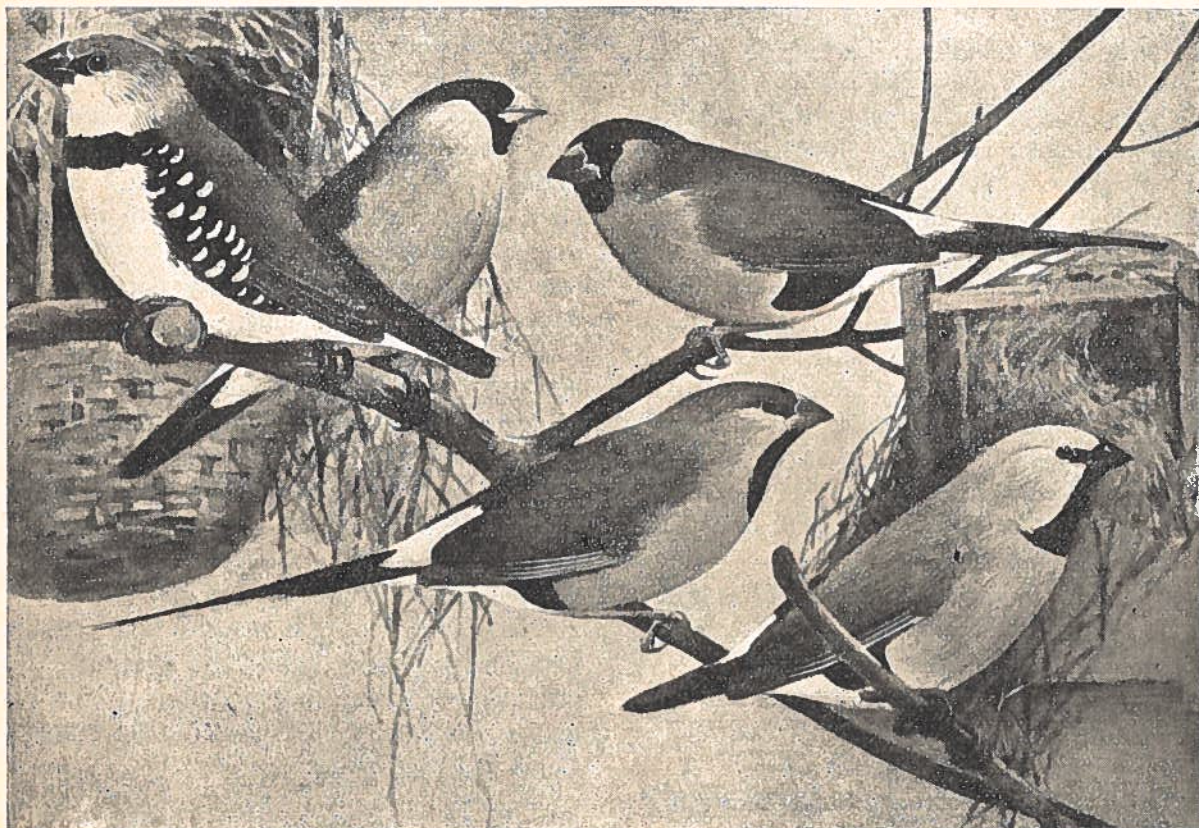

Diamantfinke
(Stagonopleura guttata)
Hvidkindet Bæltefinke
(Poephila leucotis)
Maske-Bæltefinke
(Poephila personata)
Spidshalet Bæltefinke
(Poephila acuticauda)
Korthalet Bæltefinke
(Poephila cincta)

Ovenstaaende Billede beherskes af denne Slægt Græsfinkerne (Poe = Græs, philos = elsker), der alle er australiere og de er som alle australiere smukke Fugle, de er ikke udprægede Sangere udover Hannens kendte ofte irriterende Lokkeraab »»Gløk! — Gløk! høres intet, det er det sikreste Tegn paa Kønnene, idet de af Udseende er ens.

I Reglen er Fuglen ufredelige, især den korthalede er udpræget Redeplyndrer og kan i Yngletiden som Regel ikke holdes sammen med andre Fugle. — Det bedste Resultat opnaas ved at holde Bæltefinkerne i et stort Ynglebur (Kassebur) eller en mindre Voliere, der helst maa have et mørkt Hjørne, hvor Rederne med Forkærlighed anbringes.

Under Parringssangen bevæger Fuglen sig med smaa Nik, der giver den galante Fugl et yndigt Udseende, — den drikker som Duerne og mader fra Kroen.

P. CINCTA

Alm. Bæltefinke eller korthalet Bæltefinke

har lyst, askegraat Hoved, graabrun Ryg og Vinger, Strube og Forhals sort, gennem Øjet en sort Stribe, over den nederste Del af Ryggen ca. over Benene er ligeledes et sort Baand nedenfor hvilket den hvide Overryg adskiller den sorte Hale, de to midterste Halefjer bærer ganske korte Spidser, (det er det sorte Baand eller Bælte over Bagkroppen, der har givet Slægten det danske Navn: Bæltefinker), Næb sort, Fødder røde; den findes i det østlige Omraade af Quinsland og N. S. Wales, hvorfra den, medens Importen fra Australien var mulig, i meget stort Antal blev indført — nu ses den sjældent, men den er dog flere Gange opdrættet i Fangenskab. Den ynder aabne Passager i Distriktet og dens Føde bestaar væsentligt af Græs o. l., den bygger lukket Rede med Indgangshul fra Siden i højt Græs, lave Buske og smaa Trævækster og som Redemateriale anvendes tørt Græs. Reden fores med Fjer eller Haar, der lægges 6—9 Æg i August—December.

Det paastaas, at Strube- og Halsplet hos Hannen er større og skarpere aftegnet, men det er vistnok ikke noget sikkert Tegn.

Omkring den 20. Breddegrad træffes den sjældent, men afløses af en anden Art.

— — —

P. ATROPYGIALIS. Sorthalet Bæltefinke (athro = mørk, pygia = Rumpe, Gump)

den ligner fuldstændig cincta i Farverne med Undtagelse af det hvide Baand mellem Halen og Bagkropsbæltet, — det mangler atropygialis, den sorte Hale og Bæltet gaar helt over i et kun Undergumpen er hvid, det menes at denne Art, som er bestemt af Diggles, er en Lokalrace — den bygger lukket Rede i højt Græs i Lysninger af de store Løvskove, hvis Underskov er Bregner af mange forskellige Arter.

Fuglen lægger 6—9 Æg, hvide med svagt grønt Skær, man har ogsaa som egenartet for denne Fugl fundet den Rede i Pandemus Palmetræet — dens Yngletid falder August—Januar, men man har ogsaa observeret rugende Fugle baade i April og Juni.

Som Burfugl er den meget lidt kendt, og kun enkelte Eksemplarer har tilfældigt været her i Landet, med de andre Arter.

— — —

I Australiens Nord Territorium træffes paa de udstrakte Savanner i det høje Græs

P. HECKI (Hecks Bæltefinke),

hvis Tegning og Farve er som den alm. Bæltefinke, den er af Dr. Heck paavist som Underart af P. acuticauda fra hvilke den kun afviger ved at have koralrød Næb, dens midterste Halefjer er forlænget til en lang Spids, deraf acuticauda (acuti = skarp, cauda = Hale), de to Arter, Spidshalet Bæltefinke og Hecks Bæltefinke, bastarderer saavel i det frie som i Fangenskab, — de ynder at optræde i Flokke og hjemsøger Marker og Haver, hvor de søger Græsfrø o. l., de bygger meget lavt en lukket Kurverede, lægger 4—6 hvide Æg, naturlig Yngleperiode falder September—Januar, dog er, hvis Regnen har været slem, rugende Fugle helt hen i Juni ikke ualmindeligt, — som Opmadningsfoder benyttes umodent Græsfrø, — hvilket man gør vel i at erindre, hvis man har et Par Hecks Bæltefinker. I Fangenskab er det en fortrolig og ynglevillig Fugl, der dog ofte lider meget ved at blive flyttet, hvori det ligger ved jeg ikke. Man bruger som nævnt ofte at bastardere den med Spidshalet B. Nytten heraf har jeg aldrig kunnet faa Øje paa, efter mit Skøn ødelægges begge Arter, og nødvendigt er det ikke, da der næsten altid udbydes Fugle af begge Arter.

— — —

P. PERSONATA (Maske Bæltefinke)

(personata = Maske),

lever i N. Territoriet og paa en Del af den vestlige Nordside af Australien, dens Overside er lys kanelbrun, det sædvanlige sorte Bælte, den hvide Underryg og Haledækfjer, Underside lys gulbrun, Brystet med et rødligbrunt Skær, Næbbet er ravgult og omkring Næbbet den sorte Maske, der har givet Fuglen Navn. Dens Levevis er som de øvrige Græsfinkers, de kaster sig i Flokke over Marker og Græsagre og det er en Fugl, som væsentligt tager Frøet paa Jorden, hvor det fugtige, ofte spirede Frø, tiltaler den. Rederne bygges som Re-

gel i Græsmarkerne nær Jorden, til Tider dog i lave Buske og i mindre Træer.

Redemateriale: Tørt Græs og Rødder foret med blødere Straa, Fjer — det er ikke sjældent, at man foruden Æggene, 5—6 hvide, finder flere Stykker Trækul lagt udenom Æggene, om det er for at holde Vædsken borte ved Skylregn eller bevare Fugtigheden nær Æggene i Tørkeperioderne, vides ikke, maaske begge Dele, men det er velkendt, at Fuglen ogsaa i Fangenskab putter Fremmedlegemer ind i Reden, (Trækul er ikke svært at faa, da Nybyggerne ofte først afbrænder Skoven inden Opdyrkningen).

Æggene i Reden bliver ved Berøringen med Trækullet af en ubestemmelig Farve henimod Rugetidens Slutning.

Yngletiden falder August— December, men kan trække udtil Maj—Juni.

I Fangenskab er den flere Gange opdrættet, ogsaa herhjemme, den synes ikke at være saa vanskelig som man tidligere mente — men ogsaa denne Fugl trækkes meget ved Ammefugle i Stedet for at forsøge at bedre Livsbetingelserne, saaledes at Fuglene selv vil opmade sine Unger.

— — —

P. LEUCOTIS Hvidkindet Bæltefinke

(leucos = hvidlig),

den ligner i Farver og Type personata, men dens Øre og Kind er hvide og aftager i Farve nedad Halssiderne, hvor det strækker sig helt ned til Vingerne og foran fra Masken til Brystet, dens Liv og Færden er som Maskebæltefinken af hvilken enkelte anser den som Lokalrace.

Fuglen er ikke almindelig i Fangenskab.

— — —

Den sidste af Bæltefinkerne er den hyppigst forekommende

P. ACUTICAUDA

den er ganske vist nævnt sammen med P. hecki fra hvilken den afviger ved sit ravgule Næb. Ogsaa den kaster sig over Korn og Græsmarkerne, saavel det vildtvoksende som det dyrkede, den bygger lukket Rede i højt Græs, Buske og Palmetræernes Stammer, den lægger 5—6 hvide Æg i September—Januar — det er en af de Fugle i Australien, som trækker langt naar Vand og Næring mangler.

I Fangenskab er den taknemlig, selv om der hører Taalmodighed til for at faa den til at opmade Ungerne selv. Antagelig skal den, som alle Græsfinkerne, have meget spiret og umodent Frø for at Opdræt kan lykkes — jeg ser bort fra de »syntetiske Fugle«, som skyldes Maagefinker — maaske er de fleste Bæltefinker, vi har her i Landet, ødelagte som madende Forældre — da dette Instinkt i maaske 15—20 Generationer ikke er brugt, og man har mange Eksempler paa, at ubenyttede Organer og Instinkter rudimenterer (Eks. Menneskets Hale og visse Hønseracers Rugelyst).

Man ser ogsaa ofte stærkt degenerede Bæltefinker, og de faa Bæltefinker, der f. T. findes her i Landet, trænger i høj Grad til fornuftigt Avlsarbejde eller en gennemgribende Blodfornyelse.

At det dog kan lykkes med normalt Opdræt at Bæltefinker, viser nedenstaaende Meddelelse, vi har modtaget fra et af vore Medlemmer, Hr. Finn Larsen, han skriver følgende:

I Februar 1950 fik jeg mine første Bæltefinker, ialt 4 Stk., 3,0 og 1,0. Jeg byttede saa jeg ialt fik 2 Par. I Begyndelsen af Marts satte jeg begge Par i Hæk, det ene Par i et Bur paa 165×100×65 cm sammen med et Par graa Astrilder. Det andet Par i et Bur paa 60×45 ×35 cm. Hos det sidste Par døde Hunnen kort efter Æglægningen af en Tarmsygdom. Jeg lagde derefter Æggene, ialt 3 Stk., til Maagefinker og fik deraf 2 Unger. Tre Uger efter lagde det andet Par Bæltefinker 6 Æg og samtidig havde mine graa Astrilder lagt 4 Æg og paabegyndt Rugning.

Da de 12—14 Dage, som Rugetiden varer, begyndte Bæltefinkerne at smide deres nyfødte Unger ud af Reden, ialt 5 Stk. naaede de at smide ned, selv om Opmadningsfoder af forskellige Ting var til Stede, saasom spiret Frø, Æg, Kiks og Gulerødder, Melorme, Salat og Æbler.

De voksne vilde ikke have noget med Ungerne at gøre. For at redde det sidste Æg, der var tilbage, lagde jeg det over til de graa Astrilder, da det havde vist sig, at deres egne Æg var ubefrugtede. Bæltefinkeægget var der gaaet Hul paa, saa jeg regnede ikke med mange Chancer for, at Graa-Astrilderne vilde tage det godt op, at de pludselig skulde mær-

ke Liv blandt deres ellers saa døde Æg. Nogle Timer senere saa jeg i Reden, og der laa den dejligste Unge.

Dagen efter iagttog jeg først rigtig, hvor travlt Astrilderne havde med at slæbe Føde til Reden, hovedsagelig Æg, Kiks og Gulerod samt Melorme, særlig det sidste. Astrilderne var saa trofaste, at de lang Tid efter, at Bæltefinkeungen havde forladt Reden, blev ved at made den. Det var særlig morsomt at iagttage de smaa vævre »forældre«s Bestræbelser for at made den efterhaanden saa fuldvoksne Unge.

Aaret efter, i 1951, fik jeg af Bæltefinkeunger plus 2 dito af fremmed Blod, sat 2 Par sammen, hvoraf det ene Par selv udrugede og opmadede deres 2 Kuld paa hver 3 Unger, og det var jo mit første og største Ønske, at Bæltefinkerne selv ville opfostre deres Afkom.

Hovedreglerne i min personlige Erfaring om den spidshalede Bæltefinke er følgende:

God Plads er en Betingelse for Yngel, 150×100×50 cm separat Bur er bedst, helst Kassebur. Dernæst Ro og Stilhed. Opmadningsfoder saasom Æg, Kiks og Gulerod blandet sammen og godt med Grønt (Salat og spiret Frø) og frem for alt Melorme. Efter min Mening er den bedst egnede Yngletid Foraar og Efteraar.

Finn Larsen.

VAGTELFOLKET I

CHINESISK DVÆRGVAGTEL

(Excalfactoria chinensis)

En nærmere Præsentation af denne, vel nok den mindste af alle Hønsefugle, er vel overflødig, den er kendt og yndet af de fleste, der har med Fugle og Fugleopdræt at gøre, ligesom den ogsaa med Held er opdrættet hos adskilige Fugleliebhavere. Men der kommer jo stadig nye Folk til, og ud fra de Erfaringer, jeg har gjort med denne Fugl, som jeg tidligere og sidst i dette Aar har opdrættet med Held, vil jeg her fortælle »Stuefugene«s Læsere lidt om den kinesiske Dværgvagtel.

Som Navnet siger er dens Hjemsted Kina, dog findes den ogsaa i andre Dele af Asien, samt i Australien og Africa, om dens Udseende varierere alt efter de Steder, hvor den forekommer, er ikke mig bekendt, men det er vel sandsynligt. Om dens Liv i vild Tilstand ved jeg ikke meget, jeg hørte fornylig i et Foredrag, at den var iagttaget paa Øen Mindanao i Filipiner-Øgruppen, hvor den færdedes paa Steder, hvor der var højt Græs. Efter de Iagttagelser man kan gøre, naar den holdes under Kultur, maa det antages at den i vild Tilstand lever Parvis, i hvert Fald vil jeg ikke anbefale at holde flere sammen.

Hannen, der med sit hvid- og sortstrubede Halsparti, er den mest iøjnefaldende, er paa Bugen kastaniebrun, karakteristisk for flere Arter af Vagtelfolket, Hals- og Kropssider er graablaa og paa Oversiden er han mørk og brungraa med lysere brungule Længdestriber. Hønen er mere beskeden i Farverne, brungraa, mørkest paa Ryggen, Bugen gullig sandfarvet, Siderne med mørkere Striber og en rødbrun Stribe langs Issen og Hovedsiderne, som hos alle Jordrugere, er hendes Farver glimrende Camouflage, saa hun falder sammen med Omgivelserne, naar hun er paa Reden.

I November 51 købte jeg et Par hos en herværende Opdrætter. Parret var Søskende af samme Kuld og udklækket samme Aar i Friluftsvoliere, da det saa ud til at være sunde og stærke Fugle, besluttede jeg at beholde dem som Par, selv om jeg vel strengt taget skulde have udvekslet den ene af dem.

I Januar dette Aar blev Parret anbragt i en Vol. for Pragtfinker i min nyindrettede Fuglestue, Vol. Størrelse er: Længde 200, Højde 200 og Dybde 162, Bundareal ca. 3¼ m². Bunden i Vol. er hævet 50 cm over Stuens Gulv og Forsiden af Vol. bestaar af Trærammer med 3 mm Glas, der gaar helt i Bund, derved undgaas en Sokkel, der tager Indkikket.

Paa Bunden af Vol et tykt Lag Sand, naar Solen om Formiddagen skinner ind i Stuen, kan man se Vagtlerne rigtig nyde det, de tager Sandbad, basker og vender og drejer sig. De bader ikke i Vand.

I Vintermaanederne holdt jeg en moderat Temperatur i Stuen, omkring 10° C., for ikke at animere Fuglene til for tidligt at begynde at lægge Æg. Den 15. Marts lagde Hønene det

første Æg i Sandet (Æggene er 28—30 mm lange, spidser til i den ene Ende, mere afrundede i den anden. Farven er olivengraa, til Tider med smaa brune Pletter).

Efter det første Æg kom der et hver Dag, jeg anbragte et Harzerbur med Mos i Bunden i et Hjørne af Vol., med Haanden lavede jeg en Fordybning, og den 3. Dag tog jeg det sidst lagte Æg og lagde ind i Harzerburet, de 2 første Æg fjernede jeg, Dagen efter laa der nok saa nydeligt 2 Æg i Reden, den 25. Marts var der 7 Æg og Hønen begyndte da at ruge, mod de hurtigt hen under hende.

Det blev dog kun til den ene Kylling denne Gang, den er nu en fuldt udfarvet Hane, de 2 jeg havde ageret Jordemoder for, var for svage til at klare den. Naar man fodrere dem med smaa Melorme, lægger Hønen Ormene til rette for Kyllingerne, hvis disse er raske og kvikke, snupper de hurtigt hver sin Orm og spredes derpaa i alle Retninger, er Kyllingerne for svage i Bentøjet, er de ikke hurtige nok til at tage Ormene og Hønen æder dem selv.

Omkring den 1. Maj var Hønen atter i Gang

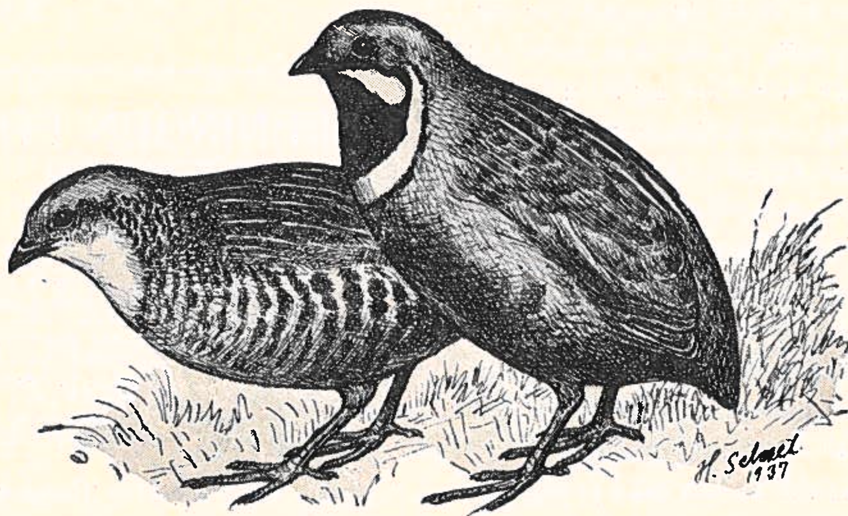

Chinesisk Dværgvagtel

Høne Hane

Slutningen af Rugetiden, der varer 16—17 Dage, forlod Hønen ofte Reden for at jage efter Hanen, han blev derfor anbragt i et Bur for sig selv og Hønen blev straks roligere og passede sin Rugning. Den 10. April var der sket noget, 1 Æg var udklækket, en lille Fyr i Størrelse og Udseende lig en Humlebi, var kommet til Verden, i sin Omsorg for denne Kylling, lod Hønen Æg være Æg. I 4 af de resterende Æg var der fuldt udviklede Kyllinger, det lykkedes mig at faa Liv i 2 af disse ved at holde dem i Haanden til de var varme og tørre, de blev anbragt i en Æske paa et varmt Sted og om Aftenen satte jeg dem ind i Volieren, de pippede livligt og paa Hønens Kalden fandt med at ruge, denne Gang paa 4 Æg, der alle viste sig at være ubefrugtede, den 12. Juli begyndte hun for 3. Gang paa 9 Æg, i Mellemtiden var Harzerburet blevet fjernet, og i Stedet for var der anbragt nogle Tuer med Mos og Lyng, i en af disse nærmest mod Lyset og Forsiden af Vol., laa hun altsaa nu med 9 Æg, Reden var delvis overdækket, man kunde næppe skelne hende, naar hun laa der.

Jeg var nu noget skeptisk indstillet, men alle gode Gange tre. Søndag d. 27. Juli, da jeg om Morgenen træder ind i Fuglestuen, sad Hønen der nok saa stolt med 9 Kyllinger, det er saadan et Syn, der varmer en om Hjertet, i Reden laa alle 9 Æggeskaller i pæn Orden, alle

knækket over i den buttede Ende.

Som Foder gav jeg Valmuefrø, desuden finthakket haardkogt Æg, iblandet Rasp og Foska-Gryn. Dette Foder maa i den første Tid strøes direkte i Sandet, dertil fik de smaa Melorme 3 Gange daglig, endvidere Grønt (Fuglegræs) samt naturligvis de forskellige Frøsorter: Hirse, Kanariefrø m. m.

Kun 1 Kylling af dette Kuld gik til, de 8 er nu udfarvede og trives godt, det blev til 5 Haner og 3 Høner.

Det første Døgn efter Udklækningen tager Kyllingerne ingen Føde til sig, men det er vigtigt, at Hønen er rolig og har dem under sig hele Tiden, de kan ikke klare sig uden hendes Varme og Omsorg, naar Kyllingerne er 3 Uger gamle kan de klare sig selv, og maa da fjernes, inden de anbringes et nyt Sted, bør man klippe Svingfjerene af Vingerne paa dem. Man tager Fuglen i Haanden og spiler Vigen ud op mod Lyset, man skal passe paa ikke at klippe i selve Vingen, det er bedst at stække begge Vinger, undlader man dette, snurrer Fuglen rundt som en Top, naar den gør Forsøg paa at flyve til Vejrs, hvad der sikkert ikke er behageligt for den. Klipper man ikke Vingerne paa Vagtler, kan man risikere at de gaar i Vejret og slaar Hovedet i Stykker, hvad man desværre alt for ofte ser.

Til de unge Fugle bør man have 2 Bure med god Løbeplads, saa man kan anbringe Haner og Høner hver for sig. Naar Kyllingerne er en Maaned gamle er Udfarvningen saa vidt fremskredet, at man kan skelne Kønnene.

Vagtlerne er af Naturen ret sky, men ved at omgaas dem roligt og passe dem regelmæssigt, bliver de hurtigt tillidsfulde og kommer og tager Melorme af Haanden, de opholder sig altid paa Bunden af Buret eller Volieren og flyver i Almindelighed kun op, hvis de bliver skræmt.

Hvis Hanens Nærværelse gør Hønen urolig, naar hun ruger, maa han fjernes, det er af største Betydning, at Hønen, naar Kyllingerne kommer, er rolig og udelukkende kan koncentrere sig om dem, ellers klarer de sig ikke.

Naar Kyllingerne er smaa, maa der være Drikkevand (kuldslaaet) i en ganske lav, lille Skaal, som de kan naa.

Byder man sine Vagtler de rigtige Forhold, kan man have megen Glæde af at iagttage og følge deres Færden; de tager ikke Notits af de andre Fugle i Volieren, det er smaa hyggelige Fugle, som ikke bør undværes i en Voliere med en Samling Pragtfinker.

12. September 1952.

Rich. Buch.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

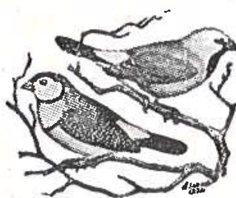

Formand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 København. K. Tlf. Amager 4359 y.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V Byen 6973
Sekretær: Keld de Fine Mathiesen, Valkyriensgade 36. N. Ægir 3506. Holte 1265.
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Forretningsfører: H. Strate Petersen Hessensg. 57 2. sal S. Su. 6963 y.

Næste Møde afholdes Torsdag den 9. Oktober Kl. 20 i Thesalonen, Kgl. Haveselskabs Have, Frb. Runddel.

1) Meddelelse fra Bestyrelsen.
2) Samtale: Fuglehold i Før- og Nutid, Edm. Petersen og Wm. Holm.
3) Bortlodning af bl. a. 1 Par Spurvepapegøjer.
4) Køb og Salgsbogen.
5) Spørgekassen.
6) Eventuelt.

Gæster er velkomne.

Ordinær Generalforsamling

afholdes Torsdag den 13. November med følgende Dagsorden:

1. Valg af Dirigent.
2. Formanden aflægger Beretning.
3. Kassereren fremlægger det reviderede Aarsregnskab til Godkendelse.
4. Forslag fra Bestyrelsen.

5. Forslag fra Medlemmerne.
6. Valg af Bestyrelsesmedlemmer
   a) Normalt afgaar C. F. Cornelius og H. Strate Petersen.
   b) Bestyrelsessuppleanter.
   c) Revisorer.
   d) Revisorsuppleanter.
7. »Eventuelt«.

Forslag fra Medlemmerne skal være Bestyrelsen i Hænde senest 8 Dage før Generalforsamlingen.

Medlemsmødet den 11. September 1952 i Thesalonen i Haveselskabets Have. Formanden indledte med at byde velkommen med en særlig Hilsen til Hr. Curt af Enehjelm, en jo nu sjælden Gæst i Foreningen. Efter at have oplæst Navnene paa Maanedens nye Medlemmer og berigtiget en Misforstaaelse med Hensyn til Bladet, der staar Foreningen i ikke Kr. 6,00, men Kr. 12,00, pr. Medlem pr. Aar, kunde Formanden omtale Salget af de grønne Lodsedler, der var forløbet tilfredsstillende, samt nævne de af Notarius Publicus udtrukne heldige Nr.

Man kunde herefter gaa over til Aftenens Program: Hvad gavner Fuglesagen mest, Isolation eller Samarbejde? Efter at Formanden og Hr. Albrecht-Møller havde redegjort for deres Stilling til dette Spørgsmaal, hvoraf det fremgik, at de var varme Tilhængere af Samarbejdspolitiken, havde forskellige Herrer Ordet. Man fik umiddelbart det Indtryk, at der var overvejende Stemning for Samarbejde, som iøvrigt ventet, mens der var divergerende Meninger om, hvad der forstaas ved dette, samt om Foreningen burde, og Bestyrelsen var kompetent til at underskrive en af d'Hr. C. Svane, C. F. Cornelius og Albr. Møller udarbejdet Kontrakt, der iøvrigt oplæstes.

Dansk Undulatopdrætter Klubs Formand, Hr. Riis Hansen, Fabrikant W. Holm, Røjkjær Johansen m. fl., var af den Mening, at dette særdeles vigtige Spørgsmaal kun kunde afgøres af en Generalforsamling. Foreningens Næstformand, Hr. Kørelærer K. Johansen, mente ogsaa, at en Generalforsamlings Tilslutning var paakrævet. Ogsaa Sekretæren redegjorde for sine Betænkeligheder mod en forhastet Afgørelse.

Hr. Aagaard var af den Mening, at man allerede nu burde forsøge at faa Stuekulturs Fuglevenner med i Samarbejdsforhandlingerne og henviste til, at det maatte anses for en daarlig Form for Samarbejde, at to af Foreningerne saaledes rottede sig sammen mod den tredie, og efterlyste i denne Forbindelse en Udtalelse fra Selskabet for Stuekultur og Stuekulturs Fuglevenners Side. Begge Foreninger var repræsenterede paa Mødet ved henholdsvis Formand og Næstformand samt fungerende do. Hr. C. Jørgensen fra Stuekulturs Fuglevenner var straks vilig og redegjorde i et sagligt Indlæg for sine, som han benævnte, personlige Synspunkter, som han gerne skulde forelægge sine Bestyrelseskolleger. Hr. C. Svane udtalte sin Tilslutning til dette. Spørgsmaalet om Underskrivelse blev herefter henlagt til Generalforsamlingens Afgørelse.

Aftenen sluttede med Bankospil over blandt andet spidshalede Bæltefinker, Zebra- og Tigerfinker samt Transportkasser og Frø.

K. d. F. M.

De grønne Lodsedler

Jeg vil gerne takke alle dem, som hjalp til at disse blev solgt, og jeg beklager, at det ikke har været muligt at sende til alle vore Medlemmer, men vor Polititilladelse strakte sig kun til et begrænset Antal og dette strakte altsaa ikke til i Aar. Følgende Numre blev af Notarius publicus udtrukket med Gevinst:

1202, 2825, 4002, 3929,837, 3943, 1065, 2417, 4671, 1560, 2719, 3146, 4913, 1278, 235, 1622, 3526, 2980, 1509, 3815, 476, 1718, 3023, 4614, 2154, 4050, 911, 1877, 4437, 86, 3899, 736, 112, 2397, 4005, 2828, 1681, 2951, 3669, 619.

Gevinsterne maa være afhentede senest 15. Oktober 1952 hos C. F. Cornelius, Strandgade 46, Tlf. Amager 4359 y. Hvis Gevinsten er Fugle maa samtidig med Indsendelsen af Lodsedlen ogsaa indsendes Transportkasse.

KONTINGENTET

Det nye Regnskabsaar begynder 1. Oktober, hvis ikke Kontingentet er indgaaet til Kassereren senest Mødeaftenen den 9. Oktober vil det blive opkrævet igennem Postvæsenet, og hvis denne Opkrævning kommer uindfriet tilbage, standses Bladet.

„FUGLEVENNEN“

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Mogens Olsen, Vesterskovvej 85 1ste.
Bestyrelsesmedlemmer: Hjalmar Andreassen, Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Det første Medlemsmøde i Sæsonen afholdtes hos Due den 21. August.

Formanden bød velkommen og mindedes Foreningens Stifter og første Formand, Støberiarbejder Th. Olsson, og Foreningens 2. Formand, Bogholder M. C. Mouritzen, med et Æret være deres Minde.

Navnene paa nye Medlemmer oplæstes, desuden Medlemmers Køb og Salgsbog, herefter gik man over til Bankospil. Mødet var godt besøgt, da ingen ønskede Ordet under eventuelt, takkede Formanden Deltagerne for Besøget.

Det andet Medlemsmøde afholdtes sædvanlige Sted Torsdag den 11. September Kl. 19,30. Efter at Formanden havde budt velkommen oplyste denne, at Turen til København i Forbindelse med Udstillingen, desværre maatte aflyses paa Grund af for lidt Tilslutning, herefter Bankospil, hvorefter Formanden hævede Mødet med et Tak for i Aften!

Næste Medlemsmøde bliver Torsdag den 2. Oktober Kl. 19,30 præcis.

1. Meddelelser fra Bestyrelsen.
2. Bortspil.
3. Amrk. Lotteri.
4. Eventuelt.

Legind.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: E. Christensen, Finsensvej 96 F
Sekretær: Bay Jensen, Malte Bruunsvej 5 F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allè 6 Char
Kontingent 5 Kr. aarlig.

afholder Medlemsmøde Torsdag den 23. Oktober Kl. 20 i Rømersgade 23 (Sprogforeningens Lokaler).

1. Meddelelser fra Bestyrelsen.
2. Foredrag og Diskussion om Udstilling og eventuelt kommende Kaaringsskue.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

Medlemsmødet den 3. September formede sig som et livligt og godt besøgt Møde trods det, at vi beklager at Medlemmerne endnu ikke havde modtaget »Stuefuglene«, hvorfor der var sendt Kort med Indbydelse til alle KKK-Medlemmer.

K K K har som Specialklub fra Algem. Ned. Bond voor Kanarieteelt en Vogelbescherming i Holland modtaget Indbydelse til at deltage i en international Kanarieudstilling, som finder Sted fra 5.—16. Februar 1953 i Utrecht.

De bedste hollandske Dommere vil i samarbejde med forskellige udenlandske Dommere bedømme Fuglene, saa der vil her blive en enestaaende Lejlighed for danske Kanarieopdrættere til at faa en udenlandsk Bedømmelse af deres Fugle.

Nærmere Meddelelse ang. Udstillingen vil fremkomme.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde, Chr. Kolds Allè 1. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Sælges: 2,2 og 2,0 Diamantfinker, 2,2 hv. Risfugle. **Norden Andersen,** Østeraa 9, Aalborg.

Sælges: 1,2 Rosella, 1,1 rosenhovedet Dværgpapegøje. **Aage Madsen,** Skovbo, Viborg.

Sælges: Unger af fisheri og rosecollis og 1,1 kinesisk Vagtel. — Evt. Bytte med 1,1 personata og 1,1 rosecollis. **G. Nissen,** Hvornum pr. Hobro. Tlf. Klejtrup 47 B.

Sælges: Samlemappe til »Stuefuglene« 3,85 + Porto. **E. Harridsholm,** Pencentralen, Classensgade 4—6.

Sælges: Kanarie-Bastarder. **E. Harridsholm,** Pencentralen, Classensgade 4—6.

Sælges: Nymfeparakitter. Ungfugle og Ynglepar. **Pløger,** Fredericia.

Sælges: 3,3 Sommerfuglefinker Kr. 14,00 pr. Par. 1,1 Amaranter Kr. 16,00 pr. Par. 2,2 Ze-

Ansvarshavende Redaktør Albrecht-Møller, Chr. Kolds Allé 1, Kastrup. Tlf. Kastrup 378

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang NOVEMBER 1952

VAGTELFOLKET II

DEN CUBANSKE TRÆVAGTEL

Colinus cubanensis (J. Gould)

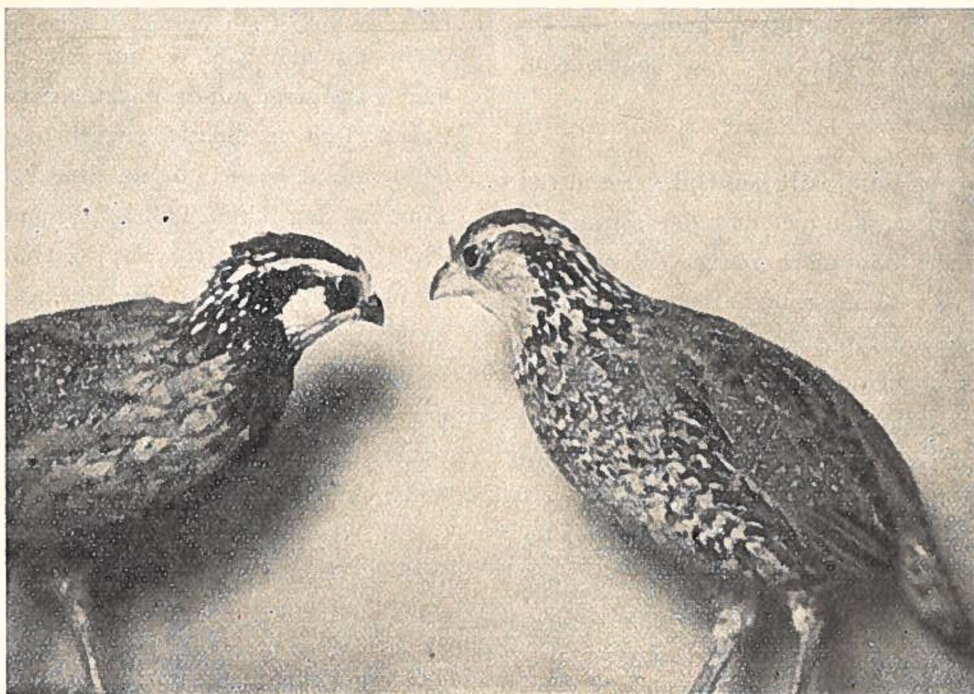

Den cubanske Trævagtel Stuefuglenes Foto.

Hane Høne

Vagtelarten *Colinus's* Fællestræk er Hoved uden eller kun med svagt antydet Topfjer, den har *12 Halefjer* og Halen er stramtsiddende og mere end en halv Vingelængde.

Den indeholder bl. a. den i „Stuefuglene“ 1951, Pag. 45 nævnte Virginsk Trævagtel, *C. virginianus,* (L.) Bob-white samt Sortstrubet Trævagtel, *C. ridgwayi* (Brewst); begge disse arter er nordamerikanske.

Arten *Excalfactoria,* hvortil den chinesiske Dværgvagtel, *E. chinensis* (L.), hører, har kun *8 Halefjer,* der er løsthængende næsten dækket af Haledækfjerene og af Længde under Halvdelen af Vingefjerene.

Hannen af C. cubanensis har sort Isse, Nakke, bagtil plettet. Kind, Halssider, Forhals og Bryst sort. Strube, Øjenstribe og Pande hvid. Ryg og Krop rødbrun, plettet

mod Siderne og Halen lysere, øvrige Overside olivengraa med rustbrune eller sortgraa Pletter eller Tværbaand. Bugsiden rødligbrun, lysest bagtil — Bugmidte mørk, ofte sort kileformet til Tider uregelmæssigt iblandet mørk rødbrunt.

Fuglens Længde er 200 mm.

Hunnens Hovedtegning er den samme som Hannens men mere udvisket og uklar, i stedet for hvid er den drap, og det sorte er mørk rødbrunt, Brysttegning mangler, den øvrige Kroptegning er som Hannen, men mere dæmpet. Forhals og Bug askegraa.

Trævagtlen er Jordruger, lægger 12—24 hvide Æg, ruger 23 Dage, og begge Køn fører Kyllingerne.

— — —

Har man een Gang haft den Oplevelse at faa Yngel af Vagtler, glemmer man det aldrig i sit Liv. Der findes ikke mere yndig Syn end at se de bitte smaa »Vatklumper« løbe rundt, vel vidende, at Moderen sørger for, der ikke tilstøder dem noget ondt. Af Vagtler findes der et Utal af Arter. Desværre indføres her til Landet kun saa faa af dem, at de fleste kun kender enkelte af Arterne.

Dertil kommer yderligere, at det kun er de mindste Arter, der kan holdes i Bur eller mindre Stuevoliére — f. Eks. den kinesiske Dværgvagtel, Harlekinsvagtlen, Madrasvagtlen og enkelte andre. Disse mindre Vagtelarter er eller vil blive omtalt i »Stuefuglene«.

Denne Gang skal den kubanske Trævagtel omtales. Den hører ganske vist til de større Arter og kan ikke holdes hverken i Bur eller Stuevoliére — det er en Fugl, der kun egner sig til friluftsvoliére, hvor Pladsen er stor, men her kommer den ogsaa til sin Ret. Heldigvis findes der Fuglevenner, der er saa lykkelige at eje saadan en Voliére.

Naar man kun har haft eet Par, skal man være meget forsigtig med at udtale sig ud fra Kendskabet til dette enkelte Par, men det Par kubanske Vagtler, jeg i sin Tid havde, var til stor Fornøjelse for mig.

Jeg havde bestemt ventet at faa Opdræt af dem, men det skulde desværre ikke blive saadan. En Morgen, jeg kom for at tilse dem, laa de begge døde, skønt de dagen i Forvejen havde været tilsyneladende helt raske. Fuglene blev obduceret, men Dødsaarsagen kunde ikke paavises. En lille Trøst for mig er, at de i Dag pynter i min Samling af udstoppede Fugle.

Den kubanske Trævagtel ligner i sin Væremaade slet ikke de fleste andre Vagtelarter — den er meget mere højbenet og gaar oprejst med hævet Hoved. Naar den gaar rundt i Voliéren, kan den godt — om ikke i Udseende, men i Opførsel minde noget om vor hjemlige Fasan. Den er meget opmærksom paa, hvad der foregaar baade i og udenfor Voliéren. Een Ting har den ikke tilfælles med andre Vagtler, den sætter ikke lodret tilvejrs, naar den føler sig utryg, hvilket vel nok maa siges at være en af de største Ulemper hos Vagtler. Den har en Ejendommelighed, om Natten, naar den skal gaa til Ro, flyver den op i et lavt Træ og udsøger sig en Soveplads — antagelig heraf dens Navn Trævagtel.

Om Dagen opholder den sig udelukkende paa Jorden, og næsten hele Tiden i Bevægelse — rolig og fornuftig — ikke noget med, at den flagrer forvildet omkring. Hvis der findes andre mindre Fugle i Voliéren, kan disse Fugle godt i den første Tid blive ængstelige ved en saa stor Fugls Opflyven, men Fuglene vænner sig hurtigt til det og bliver snart klar over, at der ikke er noget at frygte. Samme Tilfælde kan f. Eks. ogsaa forekomme, hvis man slipper et Par smaa tropiske Duer ind i en Voliére med Smaafugle. Straks er Fuglene bange for Duernes store Vingefang, men efter kort Tids Forløb har de gjort sig fortrolige med Duerne.

Et lille Eksempel, der kan bevise Rigtigheden heraf:

I en Stuevoliére har jeg for Tiden gaaende

et Par Kapduer sammen med et Par Skægfinker. Skægfinkerne har fire Unger, der knap er selvstændige (Skægfinken er en Fugl paa Størrelse med Zebrafinken). Duerne gaar altid først til Ro, og naar de fire Skægfinkeunger har sat sig til Rette for Natten, kan man hver Aften finde dem alle fire siddende lunt og hyggeligt paa Kapduehannens Ryg. Han føler det aabenbart som en stor Ære, ihvertfald finder han aldrig paa at ryste dem af. Dette viser, at Smaafugle godt kan gaa sammen med større rolige og fredelig Fugle, men som nævnt skal de først vænnes til det.

Den kubanske Trævagtel tror jeg ikke kan holdes sammen med andre Vagtelarter, slet ikke i Yngletiden. Den bygger sin Rede i en lile fordybning mellem et Par høje Græstuer, Lyng eller lignende.

Mange opdrættere af Vagtler gør den store Fejl, at de, hvor det drejer sig om Friluftsvoliére, ikke sørger for tilstrækkelig Lærum, hvor Vagtlerne kan søge Læ. Der maa være et Sted, hvor Vagtler med Kyllinger kan opholde sig i Regnvejr, og det maa være saaledes indrettet, at Kyllingerne ikke bliver vaade, det taaler de ikke. Mange Vagtelkyllinger gaar sikkert hvert Aar til Grunde, fordi Opdrætteren ikke er tilstrækkelig opmærksom paa dette Forhold.

Som det fremgaar af foranstaaende Beskrivelse er Kønnene lette at skelne. Størrelsen hos Han og Hun er ens.

Den kubanske Trævagtel er mig bekendt ikke tidligere opdrættet i Danmark, men jeg vil gætte paa, at den ikke er ovenud svær at faa til at yngle, saafremt der kan bydes den tilstrækkelige gode Forhold. Der vil sikkert heller ikke opstaa noget Problem med Opmadningsfoder, hvis der benyttes friske Myreæg, men jeg vil tro, at ogsaa meget andet kan benyttes.

Som nævnt er det ikke en Fugl, enhver Fugleven paa Grund af Pladsforholdene kan holde, men skulde een eller anden Fugleven, der kan give den de rette Forhold, faa Lyst til at forsøge at opdrætte den, vil Oplysninger om den kubanske Trævagtels Yngleforhold være kærkomne.

Fuglen indføres af og til, men maa dog siges at være ret sjælden. H.

DE „SYNTETISKE" BÆLTEFINKER

Med et Par gode Bemærkninger har Redaktøren i forrige Nummer af »Stuefuglene« ramt netop et meget ømt Punkt vel ogsaa noget meget centralt i Opdrættet af Tropefugle. Det faar mig til at tænke paa den første Gang jeg for adskillige Aar siden anskaffede mig mine første Bæltefinker. Jeg havde længe kredset om disse smukke Fugle, og en Dag vovede jeg mig ind til en Handlende og købte et Par — da jeg havde betalt Fuglene, sagde Sælgeren: »De skal vel ogsaa have et Par Maagefinker til at made Ungerne op, for Bæltefinker kan ikke selv opmade sine Unger!

Jeg blev mildest talt chokeret; det havde jeg aldrig hørt eller tænkt — noget galt maatte der være — Bæltefinkerne lever i Australien og Maagefinken kommer fra Asien — hvad saa i vild Tilstand — og hvorfor skulle det være umuligt at faa Unger af den, fordi den nu var i Danmark. Jeg købte trods et længere Foredrag om at fiske Æggene ud af Reden med en Ske, ikke nogen Maagefinker, og jeg kunde mærke, Fuglehandleren var forbavset over min Stædighed.

Jeg gik hjem og læste i min Fuglebog — jo den kunde opdrættes, og her stod intet om, at Maagefinker var paakrævet, og jeg satte parret i Hæk — de gik efter nogen Tid i Gang med at bygge Rede — og Hunnen lagde Æg og rugede. Vrøvl, tænkte jeg, de kan jo godt klare det selv, men ak, en Dag laa 3 nøgne smaa Fugleunger paa Gulvet, den ene bevæ-

gede sig endnu. Jeg tog dem i Haanden og drømte smukke Fjer paa deres smaa nøgne Kroppe og gav vistnok Fuglehandleren Ret. 1—0 til Fuglehandleren, men stædig var jeg bleven, og nu vilde jeg ikke krybe til Korset, Fuglene lagde atter Æg, rugede og kastede Ungerne ud. Tredie Gang det samme — saa holdt de op og gik i Fældning, og næste Aar var jeg meget spændt, da de begyndte at bygge og ruge — de var nu knapt saa vilde som første Aar. Der kom Unger og Hunnen begyndte at made med spiret Frø og det Æggefoder, jeg havde blandet til dem — og forgæves saa jeg daglig efter de udkastede Unger — en Dag havde den 4 Unger paa Pinden — og glad var jeg. Jeg løb til Fuglehandleren og fortalte om mit Held — men han syntes slet ikke forundret. Naturligvis kunde det lade sig gøre, men det var nu sikrere med Maagefinker.

Det Aar fik mit Par 14 Unger, og det var med en Undtagelse fine og kraftige Fugle, som jeg let slap af med til en pæn Pris.

Næste Aar begyndte Hunnen igen at bygge — og saa var hun borte. Jeg formodede, hun rugede, men da jeg havde savnet hende længe, undersøgte jeg Kurvereden og fandt hende død. Senere har jeg ikke opnaaet at faa samlet et rigtigt Par, og jeg solgte saa Hannen.

Men altsaa med Taalmodighed lykkes det før eller senere, og tro ikke de Røverhistorier om, at de ikke kan opmade sine Unger — men prøv. Det skal nok gaa til sidst. Jeg har senere tænkt, om det kun var for ogsaa at faa solgt mig et Par Maagefinger.

Med Tak for Optagelsen.

M. A. J.

Spidshalet Bæltefinker kan fint opmade sine Unger selv

Efter at have læst Artiklerne i STUEFUGLENE for Oktober Maaned om Bæltefinker og Opdræt af spidshalede Bæltefinker, fik jeg Lyst til at fortælle lidt om mine Erfaringer med Opdræt af saadanne.

Nu har jeg imidlertid kun beskæftiget mig med Fuglehold i forholdsvis kort Tid, saa mine Erfaringer er ikke særligt omfattende paa noget Punkt af dette store Emne.

Da jeg imidlertid havde haft gode Resultater med Opdræt af de mere almindelige afrikanske Pragtfinkearter, erhvervede jeg mig den 31. Maj i Aar et Par spidshalede Bæltefinker — eet Aars Fugle. Jeg fik oplyst, at Hunnen tidligere havde haft Æg, men det blev anbefalet mig, at saafremt Parret viste sig yngle villigt, da at lægge Æggene under Maagefinker.

Imidlertid havde jeg ikke Maagefinker, og det var heller ikke min Mening at bruge Ammefugle, men derimod at lade Fuglene klare Opmadningen selv, om det ellers kom saa langt.

Parret blev installeret i en lille Friluftsvoliére: $1\frac{1}{2} \times 3$ m, Højde 2 m. Denne var i Forbindelse med et lille Rum: 1×1 m i et Fuglehus. I denne Voliére gik i Forvejen en halv Snes unge Kanarier.

Jeg anbragte 2 Kurvereder inde i Fuglehuset. Den ene med Aabningen vendende fra Lyset, omgivet af Fyrregrene og til dels skjult. Den anden med Aabningen mod Lyset, frit paa Traadnettet uden Skjul af nogen Art.

I Løbet af faa Dage begyndte Fuglene at bygge i den sidstnævnte Rede. Der blev benyttet Mos, lidt Græsstraa, Kokustrevler og Hønsefjer. Ca. 22. Juni paabegyndtes Rugning paa 4 Æg. I den paafølgende Tid indskrænkede jeg mine Ophold i Fuglehuset til det mindst mulige, idet begge Fugle var en Del nervøse og straks fløj ud i Friluftsvoliéren, naar jeg traadte ind i Huset og først vendte tilbage, naar jeg atter forlod det. Sidst paa Rugningen blev Fuglene dog mere rolige.

Den 5. Juli hørte jeg første Gang Liv i Reden. Begge Fugle tog en Mængde Hirse af de

forskellige Arter, desuden Kanariefrø samt lidt haardkogt Æg. Desuden blev Voliéren ofte afsøgt for Insekter. Jeg maa her tilføje, at Kanarierne hver Dag fik en Skovl Fuglegræs med stor Klump. Bæltefinkerne spiste ikke meget grønt, men Jordklumpen blev gennemsøgt og alt levende deri taget, selv ret store Regnorme.

Den 26. Juli kom 2 Unger ud. Den 27. endnu 1 og den 28. forlod den sidste Unge Reden. Alle 4 Unger var lige store, desuden meget kvikke og pæne. Fjerdragten var fin og tæt.

Opmadningen af Ungerne gik upaaklageligt. Forældrene tog nu mere Æg og stadig en Mængde Insekter foruden de forskellige Frøsorter, og hurtigt kunde Ungerne klare sig selv.

Nu, hvor dette skrives, er de tre Maaneder gamle og næsten udfarvede, men mangler endnu lidt i Størrelsen.

Melorme, Myreæg og lignende specielt til Opmadning beregnet Foder anvender jeg aldrig. Til Trods for denne Regel har det ikke vist sig vanskeligt at formaa Fuglene til at opmade deres Unger, hverken i dette eller adskillige andre Tilfælde. Tværtimod har Fuglene været meget villige til at made op med de forhaandenværende Foderemner: Tørt Frø, Grønt og Insekter fanget i Voliérerne.

Disse er delvis beplantede og anlagt i umiddelbar Nærhed af store Elmetræer, ligesom en ret stor Birk strækker sine Grene ind over Voliéretaget. At disse Træer har afgivet mange Insekter, maa sikkert anses for at være den væsentligste Aarsag til, at forannævnte Opdræt lykkedes.

Det animalske Tilskud til Opmadningsfoderet har jeg saaledes været i Stand til at give dem bogstavelig talt ved at ryste Træerne.

R. Skovgaard Laursen,
Skanderborg.

Hvorfor er vi altid en Postgang bagefter?

Ja, jeg vil ærligt indrømme, at denne Overskrift kan lyde mærkelig, men er ikke destomindre rigtig.

Jeg har nu i tre Aar udstillet orange-isabel Kanarier; de første to gange bedømt som guldisabel, skønt de intet har med denne Farve at gøre, kun sidste Gang fik de Paategningen: »Kan ikke bedømmes, da Farven ikke er fastlagt«. Dette er ikke rigtigt, da orange-isabeller har været udstillet i flere andre Lande og er blevet bedømt som saadan. Spørgsmaalet er, om de, der sættes til at bedømme andres Fugle, har det fornødne Kendskab, og om de lader andre Betragtninger spille ind, f. Eks. om Fuglen er en Salgsvare. Jeg tænker her paa en Dommers Svar paa Spørgsmaalet om, hvorfor den Fugl var bedømt saa strengt: »Den Fugl kan jeg ikke lide.« Det forekommer mig — og sikkert mange andre — mærkeligt, at d'Herrer Dommere ikke nærede Betænkeligheder ved at bedømme orange, røde og rosa Kanarier, da disse Farver dukkede op; da blev der ikke talt om, at de ikke havde nogen standard. Den tanke skulle nødigt falde nogen ind, at det ikke er Fuglene, men Udstillerne, der bliver bedømt.

En Fuglemand udtalte, at vi nødigt skulde have Historien med Undulaterne om igen (naar man købte f. Eks. to grønne Undulater for Opdræt, fik de blaa eller gule Unger). En saadan Udtalelse er uden Betydning. Da man ikke sælger sine avlsdyr, kan selv en gammel Opdrætter ikke garantere for, at de Unger, der kommer efter købte, maaske højt præmierede Fugle, skal give lige saa smukt et Afkom, men kunde man det, hvor var saa Sporten. I saa Tilfælde blev det jo kun et Spørgsmaal om Penge.

Jeg anbefaler herved Foreningen snarest at tage Spørgsmaalet om Bedømmelsen op, det

maa nu engang blive Medlemmerne, der bestemmer Foreningens Tarv og ikke Bestyrelsen.

E. Harridtsholm.

Redaktionens Svar maa desværre paa Grund af Pladsmangel udgaa til næste Nummer.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

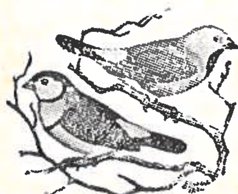

Formand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 København. K. Tlf. Amager 4359 y.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V Byen 6973
Sekretær: Keld de Fine Mathiesen, Valkyriensgade 36. N. Ægir 3506. Holte 1265.
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Forretningsfører: H. Strate Petersen Hassensg. 57 2. sal S. Su. 6963 y.

Paa sidste Medlemsmøde holdt Hr. Fabrikant Wm. Holm et udmærket og særdeles interessant Foredrag om Fuglehold før og nu. Det vidnede om Hr. Holms store Erfaring og indgaaende Kendskab til alle Grene af vor Hobby. — Det egentlige Referat af denne udmærkede Aften maa desværre udgaa denne Gang paa Grund af Pladsmangel.

Red.

Næste Møde afholdes Torsdag den 13. November 1952 Kl. 20 i Thesalonen, Det kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Runddel 1.

Ordinær Generalforsamling.

Dagsorden:

1) Valg af Dirigent.
2) Formanden aflægger Beretning.
3) Kassereren fremlægger det reviderede Aarsregnskab til Godkendelse.
4) Forslag fra Bestyrelsen.
   a. Fremlægning af de a jourførte Love.
   b. Forslaget om Samarbejdet imellem Selskabet for Stuekultur og F.F.F. fremlægges til Godkendelse.
5) Forslag fra Medlemmerne.
6) Valg af Bestyrelsesmedlemmer.
   a. Normalt afgaar C. F. Cornelius og H. Strate Petersen.
   b. Bestyrelsessuppleanter.
   c) Revisorer.
   d. Revisorsuppleanter.
7) »Eventuelt«.

Forslag fra Medlemmerne skal være Bestyrelsen i Hænde senest 8 Dage før Generalforsamlingen.

Af Hensyn til eventuel Afstemning bedes Medlemmerne venligst om at medtage Deres Medlemskort for Aaret 1952—53.

De grønne Lodsedler.

Da Foreningens Kasserer staar over for, at skulle aflægge Regnskab for Myndighederne over det afholdte Lotteri, beder Bestyrelsen dem, som endnu ikke har afregnet med Kassereren, om at gøre dette snarest.

C. F. Cornelius.

„FUGLEVENNEN“
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Studiekredsmødet den 25. September sædvanlig Sted Kl. 19,30. Formanden bød Velkommen og indledede med en Omtale af Vitaminerne A, B, C og D og disses Betydning for Fuglenes Sundhed og Pleje. I det hele taget alt det, man kan opnaa ved en hensigtsmæssig Foderplan med Vitaminernes Hjælp ved at give forskelligt Frugt, Grønt og Frø. Herefter Diskussion og Spørgsmaal og Svar.

Til den 26. September havde Bestyrelsen indvarslet til ekstraordinær Generalforsamling hos Due. Formanden bød Velkommen og udbad sig et Forslag til en Dirigent. Til dette Hverv valgtes Ib Askholm, der gav Ordet til Formanden, der redegjorde for Forsamlingens Indkaldelse paa Grund af Bestyrelsesmedlem Mogens Olsens og Suppleanten Jytte Olsens

Bortrejse fra Byen samt Hj. Andreassen, der ønskede at udtræde af Bestyrelsen.

Forsamlingen enedes om, at

1. Kun at have 5 Bestyrelsesmedlemmer i Stedet for 7.
2. Til Suppleant nyvalgtes Postbud Knud Hansen.
3. Hjalmar Andreassen udtræder af Bestyrelsen og Foreningen.
4. Efter endt Diskussion under »Eventuelt« takkede Formanden Dirigenten og hævede Generalforsamlingen.

Søndag den 28. September havde vi en saare vellykket Tur til København i Forbindelse med Udstillingen i Det kgl. Haveselskabs Have, og hos enkelte af Hovedstadens Fuglefolk. Det første Besøg var hos Hr. G. Ronck, der var Vært ved fælles Kaffebord, herefter saa de 21 Deltagere Hr. Roncks private Volierer med de mange smukke Fugle. Hos Hr. Burhøi lagde Deltagerne særlig Mærke til de smukke Orange-Kanarier og meget røde Maagefinker.

Da Tiden var knap kørtes der til Søborg Fuglefarm, og her var det alle de smukke Papegøjer, Deltagerne var betagede af, for ikke at tale om alle de Arter, der var repræsenteret, og de skønne Farver, en hel Farvesymfoni.

Efterhaanden længtes de fleste efter den medbragte Mad, som spistes i Zoologisk Have. Efter Pausen var det Fuglehuset, der havde alles Interesse, hvor alle de ejendommelige Fugle blev diskuteret, til det var Tid at tage paa Fugleudstillingen. Her var det de sjældnere Opdræt, der havde mest Interesse for ikke at tale om alle de andre Arter Fugle, der var udstillet.

Næste Medlemsmøde hos Due Torsdag den 13. November Kl. 19,30 prc.

Dagsorden:

1. Meddelelse fra Bestyrelsen.
2. Præmieuddeling.
3. Bortspil.
4. Eventuelt.

O. Sand Legind.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
C. Burhøi, Cottagevej 16, Hellerup Tlf. Hel. 1927.
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes Torsdag den 20. November d. A. Kl. 20 hos Hr. J. Christoffersen, Woltersgade 4.

Til Medlemsmødet i Oktober Maaned hos Hr. Tolmark var Klubbens Æresmedlem, Direktør for Zoologisk Have i Helsingfors, Hr. Curt af Enehjelm kommet tilstede. Hr. Enehjelm var just kommet tilbage fra en Rejse gennem flere vesteuropæiske Lande, og han fortalte os om sine mange interessante Oplevelser herfra.

I »Selskabet for Stuekultur«s Udstilling, der afholdtes i Haveselskabets Have fra 25.—28. September d. A., havde flere af D.U.K.s Medlemmer udstillet Undulater, og 2 af Klubbens energiske Opdrættere, Walther Langberg og Boston Petersen, blev tilkendt henholdsvis 5 Sølvmedailler, 1 Broncemedaille, 1 Plaquette og 3 Sølvmedailler i Præmier.

Boston Petersen.

Fortsættes Omslagets 3. Side.

DRIFTSREGNSKAB

FOR

„FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

fra 1. Oktober 1951—30. September 1952

			Indtægt:	**Udgift:**
Beholdning pr. 1. Oktober 1951			685,24	
Kontingenter			5.320,00	
Udlejning af Bure			599,00	
Indvundne Renter			8,26	
Indgaet for grønne Lodsedler		823,70		
Indkøb af Gevinster	48,53			
Trykning af Lodsedler	102,00			
Notarius publicus	25,55			
Bekendtgørelse af Udtrækningen	27,00	203,08		
			620,62	
Salg af engelske Fugle		50,00		
Depositum for Fugle		100,00		
		150,00		
Depositum tilbagebetalt		50,00		
			100,00	
Indkommet ved Møder		1.279,28		
Udgifter ved Møder: Leje af Lokaler, Foredragsholdere og Indkøb af Gevinster til Bortlodning		1.019,59		
			259,69	
Bladet »Stuefuglene«:				
Trykning (heri er medregnet Gæld til Bogtrykker fra sidste Aar, Kr. 776,00)		4.548,48		
Klicheer		396,61		
Redaktion		0,00		
Avisporto		362,05		
		5.307,14		
Salg af gamle Aargange	217,50			
Indgaaet for Annoncer	30,00	247,50		
				5.059,64
Tryksager				169,02
Porto				219,75
Indkøb af Præmier				91,95
Annonce i Telefonbogen				60,00
Div. Udgifter				20,10
Beholdning pr. 30. September 1952				1.972,35
			7.592,81	7.592,81

Oversigt over Foreningens Aktiver og Passiver pr. 30. September 1951.

Aktiver:		*Passiver:*	
Udstillingmateriale	500,00		
Pokaler	200,00		
Billetter til Zoologisk Have og Emblemer	52,25		
Importerede Fugle (nedskrevet med Kr. 600,00)	327,27	Gæld	0,00
		Depositum for importerede Fugle	50,00
Beholdning pr. 30. September 1952	1.972,35	Formue	3.001,87
	3.051,87		3.051,87

Revideret:

H. C. Christensen. *William Holm.*

Ernst Pedersen,
Kasserer

Ansvarshavende Redaktør Albrecht-Møller, Chr. Kolds Allé 1, Kastrup. Tlf. Kastrup 378

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

28. Aargang DECEMBER 1952

„FUGLEVENNEN" NYKØBING F.

Udstilling paa Hotel Baltic

Indgangssalen med Bure, Volièrer, Stands og Tombola. Paa Billedet ses Nr. 1 fra venstre Johs. Mathiesen, 2. Formanden O. Sand Legind, 3. Fru Allan Hansen, 4. Marius Olsson, 5. Svend Ditlevsen.

Det er et stort Arbejde at arrangere en Udstilling, der er utallige Smaating at tage Hensyn til, og hvis blot en enkelt er glemt, kan det faa katastrofale Følger, saa tænker ingen paa alt det, som man har husket, ingen takker Bestyrelsen for de mange Nætters Indsats, men mange, alt for mange, paataler det som svigtede.

I Nykøbing var alt husket og alt klappede, da Publikum Kl. 15 den 31. Oktober indfandt sig for at se den smukke og seværdige Udstilling.

Udstillingen var opdelt i tre almindelige Afdelinger: Tropefugle, Undulater og Kanarier — hver af dem var yderligere sat Skel mellem Opdræt og indkøbte Fugle, sidste under Betegnelsen »Selskab«, uden nærmere Kommentarer er denne Betegnelse noget uklar — vedrørende Dyrenes Kvalitet henvises til Præmielisten i Artiklens Slutning, her skal blot frem-

drages nogle Træk. S. Andreasens Dominikanerenke var pæn, men havde desværre spoleret Halen — i det lille Bur. S. Hansens Skælfinker (Sporopipes frontalis) var kønne Fugle og Fugle man sjælden ser, det samme gælder H. Kondrup Nielsens brunrygget Guldspurv (Auripasser luteus) et Par smukke Kuld Vagtler, og endelig en Masse Opdræt af Maagefinker, Zebrafinker, Tigerfinker, Sølvnæb, Kubafinker, Sommerfuglefinker, Baandfinker, og saa naturligvis det, der siden Thorvald Olssons Tid gjorde Fuglevenner i Nykøbing F. kendt, nemlig Amaranterne — der var mange morsomme Opdræt og smukke Fugle, nogle — og det gælder mange Steder — vel unge til at være »Udstillings-Stjerner« — men alt i alt var Tropefuglene helt godt repræsenterede, der var langt over 150 Fugle, det er en pæn Repræsentation.

le en Pirolgul og en Orange sammen, selv om de begge er 1. Klasses Dyr, ved Helhedsindtrykket trækkes for meget ned — det er altid bedre at udstille 1 ekstra god Fugl end 6 gode. — Det er ogsaa svært at faa Fejl og Fortrin tydeligt markeret paa Kortet, naar 6 Fugle stadigt hopper og flyver rundt i Buret, der var langt over 100 Fugle og Kvaliteten gennemgaaende god, navnlig var de gule vældig godt repræsenteret, men man sporede stærk Tilbagegang i de orange og røde Fugle af sidstnævnte fandtes kun een eneste, til Gengæld var det ogsaa den højst kaarede Fugl med 90 Points.

Som man ser paa vedføjede Billeder, har man heller ikke glemt Udsmykningen, den store Voliere med op imod 100 Fugle, gav N. P. Larsen og O. Sand Legind megen Ære, — det gav Publikum et Indtryk af en Frilufts- el-

Den store Udstillingssal. Tropefugle og Kanarier.

Undulaterne var ikke saa talstærke, men man fristes til at bemærke, at er Antallet fra i Fjor gaaet ned, saa er Kvaliteten sandelig gaaet kendeligt op, — der var ingen daarlige Fugle, enkelte var endda særdeles gode — det viser, at Folk, der har den Interesse, har Sigte i Arbejdet og det rigtige Tag paa Opdrættet. Nævnes skal Marius Olssons koboltblaa Hun og Leo Hansens danskbrogede Hun, samt

Kanarierne. Her var 83 Numre, men alt for mange Bure indeholdt to eller flere Fugle, det maa efterhaanden gaa op for Udstillerne, at de narrer sine Fugle for en Præmie ved at udstil-

ler Havevoliere netop som begge d'Hr. har derhjemme. — Idéen var god.

Der var en fyldig Tombola, som Hr. Ditlefsen og de søde Damer stod for, et Par Stands nogle Numre Agapornis, hvor man bemærkede roscicollis Opdrættet — og her tegnede det til, at Ungerne vilde faa den rigtige Næbfarve, hvilket Forældrene manglede. Publikums-Nummeret var Pjevs, der endnu laa under Dynen, da Dommerne gik i Gang Kl. 7, men da Kortene Kl. 21 blev hængt paa, havde den Kindposerne fulde af Chokolade og meget andet godt, den skulde jo ogsaa have noget at

staa imod med i de følgende 3 Dage Udstillingen var aaben.

»Fuglevennen«s Udstilling paa Hotel Baltic 1952, hvortil Folk pr. transparent Skilt blev indbudt, tjener Foreningen til Ære — og fortjener at give Bonus i Form af Medlemmer og klingende Mønt. »Di-to«.

DIAMANTFINKEN

(Tavistocha guttato Schow)

Diamantfinken er en af Australiens smukkeste Fugle med rene klare Farver, samt en overordentlig smuk Fordeling af disse. Hannens Farver er: rødt Næb, graat Overhoved, lysebrun Ryg og Vinger samt rød Hale med sort Afslutning paa Halefjerene, hvid Strube og Bug, over Brystet et sort Baand, Siderne sorte med hvide Pletter, en sort Stribe ved Øjnene, Hannen som Hunnen. Ungerne er graa med lys Bug. Dens Leveomraade er Syd-Australien, altsaa den mindst varme Del af Kontinentet.

Foder som de andre smaa frøædende australske Finker. Denne Fugl hører til de mest haardføre af vore Burfugle, men er af et noget rastløs og robust Temperament med en enestaaende Appetit.

Mr. Gould skriver: Jeg fandt denne Art i Mængder i Syd-Australien og paa Ny Syd Wales, den var særlig talrig paa Sletterne ved Liverpool, ved Mockai-Flodens Bredder samt ved Naomi. Det er en Fugl, der er let at faa Øje paa, og hvis Skønhed navnlig i Solen er ganske pragtfuld. Dens Føde bestaar af Græsfrø, Insekter og friske Bladskud, Reden, som findes i Træernes Grene, er enten kugle- eller flaskeformet, bygget af Græs, Fjer og lignende Redematerialer. Den 23. Oktober fandt jeg Diamantfinkens Rede anbragt i Grenunderlaget af den fløjtende Ugles (Haliastru-spkenursus) Rede i hvilken Fuglen rugede. Min sorte Boy »Natty« entrede Træet, en høj Korkeg, og bragte Æg fra begge Fugle med sig ned. Den lille Finke sad paa en Kvist tæt ved Siden af sin rovlystne men dog fredelige Nabo. En anden Gang fandt jeg Finkens Rede paa en løvfuld Gren i et Gummitræ. Æggene er hvide og temmelig langagtige, seks i Tal. Diamantfinken yngler ofte flere Par sammen i samme Busk eller Træ, ligesom den færdes i Udkanten af Byernes Villahaver og er meget fortrolig med Mennesker. Dens Kaldetone er en langtrukken svag Fløjten, der frembringes med Næbbet svagt aabent. Hannens Parringsdans er meget ejendommelig. Med et langt Græsstraa i Næbbet hopper og danser den for Hunnen, som tilsyneladende nyder dens Kurmageri, samtidig høres en høj pibende Tone ledsaget af en smaskende Lyd. Dens normale Yngletid er fra August til Slutningen af Januar. Med Undtagelse kan man finde dem rugende saa sent som i April, det normale er 2 Kuld af 4 til 6 Unger om Aaret, der findes 2 Arter.

Wilh. Olsen.

Husk

1) at træne Deres Fugle i god Tid.
2) ikke at sætte Ringe paa lige før Udstillingen.

Tak!

Med Afslutningen af dette Nummers Redaktion trækker jeg mig tilbage fra Redaktørposten med en hjertetig Tak for den Interesse og Overbærenhed, mine Læsere har vist mig i de forløbne Aar.

En speciel Tak til C. F. Cornelius, med hvem jeg i Bladudvalget gennem mange Aar har haft et udmærket Samarbejde.

Kastrup, den 26. Nov. 1952.

Albrecht Møller.

Den sidste Ende

Er det ikke altid paa vore Udstillinger, at der gøres alt for de Besøgende m. H. t. Raad og Vejledning om Pasning og Pleje af vore Venner Fuglene, og give dem et godt Indblik i den Glæde, man kan have heraf, det gælder om at faa saa mange som vel muligt ind at bese Udstillingen, vil den kunne svare sig? Der staar baade i Annoncen og ved Indgangen, at Udstillingen har aabent til Kl. 22, inden den Tid gælder det om, at der kommer saa mange Besøgende som muligt, nogle kan være forhindret, og først naa det til sidst, den sidste har lige saa meget Ret til at se Udstillingen, for Kronen, som de foregaaende, »absolut«, hvorfor tager Udstillerne da deres Fugle paa Slaget 22, lige for Næsen af de Besøgende paa Trods af Komitéens Anmodning om at vente ½ Time længere, dette kan Fuglene ingen Skade have af, saadan gøres der paa den og den Udstilling, saa kan vi ogsaa gøre det her, siger Udstillerne, skønt det udtrykkeligt er anført i Anmeldelserne, at Udstillerne maa rette sig efter Udstillingskomitéens Anvisninger, hvor er vi ellers henne. «Mottoet« maa være alt for de Besøgende!

Tak for Optagelsen.

Otto Sand Legind.

INDBYDELSE
til Den internationale Fugleudstilling i Bruxelles

Hvert Aar i Februar Maaned afholdes i Bruxelles en stor international Udstilling for Fugle. I Aaret 1952 afholdtes den fra 16.—24. Februar, og der var Deltagelse af ialt 1864 Fugle, fordelt paa følgende Klasser: Europæiske Fugle 509, Tropiske Fugle 405, Kanarier 696, Resten fordelt mellem Mutationer, Bastarder, Undulater, Volierer og diverse Fugle.

Udstillingen arrangeres i allerhøjeste Plan. Hds. Majestæt Dronning Elisabeth er Protektor, og i Præsidiet sidder det samlede belgiske Ministerium, 1 Prinsesse, 2 Guvernører og 2 Borgmestre, saa Udstillingen nyder en offentlig Bevaagenhed, der er langt over, hvad vi kan faa herhjemme, naar vi arrangerer Udstilling.

Rent fuglemæssigt ser det imidlertid ogsaa ud til at være af stor Interesse at besøge en saadan Udstilling, efter Kataloget at dømme.

Tanken er nu udkastet om det ikke kunde være af Interesse at arrangere en Tur til den kommende Udstilling, der skal afholdes i Februar 1953. Udstillingens Aabning finder Sted den 21. Februar Kl. 10, og de eventuelle danske Besøgende skulde naturligvis være til Stede ved Aabningshøjtideligheden, hvorefter der paa Programmet skulde afsættes Tid til en grundig Gennemgang af selve Udstillingen, men ogsaa til at se Bruxelles, der jo er en meget smuk og interessant By.

Turen skulde naturligvis ikke alene have denne Udstilling til Maal, men der findes i Holland, i Rotterdam, en Zoologisk Have, der er særdeles interessant, ved et Besøg i Oktober dette Aar fandtes ca. 20 Paradisfugle af forskellige Arter, Quetzaler og mange flere Sjældenheder rent fuglemæssigt, sidst, men

ikke mindst, ganske vist uden for vore direkte Interesser, deres Orangutanger med en unge født i Fangenskab, en stor zoologisk Sjældenhed.

I Antwerpen findes ogsaa en ganske dejlig Zoo, med et Fuglehus, der er opbygget efter Krigen, Samlingen her er som Regel ganske straalende, og meget instruktiv.

Paa Hjemvejen var det Meningen at besøge de store Fugleimportører i Holland, efter Krigen er der vel ingen Diskussion om, at de har overtaget den Førerstilling, der før Krigen var Tyskernes.

Hele Turen kalkuleres at vilde tage i hvert Fald ikke over 7 Dage, og saavidt man kan skønne uden at have faaet alle nødvendige Oplysninger, vil Prisen komme til at ligge mellem 350,00 og 375,00 Kr. pr. Deltager alt inclusive (dog uden Drikkevarer til Maaltiderne).

Turen vil starte fra Odense, og evt. jydske Deltagere vil kunne støde til i Fredericia eller Kolding.

Tanken har været luftet for forskellige Fuglefolk i Odense, og der har allerede været en Del Tilslutning, hvis der ude omkring i Landet er Fuglefolk, der evt. kunne tænke sig at deltage, bedes de enten ringe eller sende et Par Ord til Paul Hansen, Gormsgade 3, 1. Sal, Odense, Telf. 9282. Saasnart hele Turen foreligger udarbejdet med en bindende Pris, skal alle faa tilsendt de fornødne Oplysninger.

Den belgiske Udstillingsleder med hvem jeg talte under et Besøg i Bruxelles i Oktober, var meget interesseret i at faa danske Besøgende, og lovede os al mulig Støtte og Hjælp under Besøget. Der er ingen Tvivl om, at de vil gøre deres til, at det skal blive vellykket.

Poul Hansen.

CARLO SCHØIER
IN MEMORIAM

Efter Redaktionen var sluttet, modtog v Meddelelsen om Carlo Schøier's Død — og at Bisættelsen efter Afdødes Ønske skulde finde Sted i dybeste Stilhed — dette Ønske blev respekteret, og nu bringer vi vore Medlemmer Budskabet.

Hr. Schøier var bedst kendt af de ældre, selv var han mellem de allerførste Bestyrelsesmedlemmer i vor Forening ved dens Start, og senere har vi ofte lyttet til hans kloge og forstandige Tale saavel ved Møder som i private Samtaler — hans Hjertebørn, Kanarierne, og de nordiske Fugle talte han gerne om og uddelte beredvilligt Erfaringer til os andre — hans fine Træk og ædle Karakter var velkendt og skattet, og vi er mange, der med Sorg i Sind ved hans Bortgang vil bøje Hovedet og udtale et:

Æret være hans Minde.

A. M.

Paa Kanarie Kaaringsskuet 1953

vil blive oprettet Klasse for Orange Isabel, og de orange Fugle vil blive delt saaledes:

MØRK	LYS
Rød	Rød, rosa
Orange	Orange, rosa
Qrangegul	—
Pirol (Citron)	—
Højgul	Lysgul

København, den 24. November 1952.

G. Ronk. K. Johansen.
Wm. Holm. Edm. Petersen.
Albrecht Møller.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER

„LANDSFORENINGEN"

FFF afholdt 13. November sin ordinære Generalforsamling.

Da Dagsordenens første 5 Punkter var behandlet, maatte Dirigenten suspendere Generalforsamlingen paa Grund af det sene Tidspunkt.

Generalforsamlingen vil senere blive fortsat, og Referat af denne vil fremkomme i næste Nummer af Bladet.

E. Harridtsholm.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: E. Christensen, Finsensvej 9 F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

afholdt Lørdag den 15. November sin aarlige Generalforsamling.

Til Dirigent valgtes straks Hr. Harridtsholm, som gav Ordet til Formanden, denne omtalte de afholdte Møder og Kaaringsskuet samt skitserede Arbejdslinierne for Fremtiden, ikke mindst Harzerinteressen, der synes at vokse, blev vel modtaget. Omtalte endvidere, at man søgte nedsat et Udvalg til Revision af Klasseficering af Kanarier paa det kommende Kaaringsskue.

Kassereren forelagde derefter det reviderede Regnskab, saavel for Kaaringsskuet som for Klubben — og det fine Regnskab blev hilst med Glæde.

Under Forslag fra Medlemmerne fremkom Hr. Ellegaard med visse Ændringer i Klubbens Love, disse gennemgik Formanden, men maatte af Hensyn til Lovenes § om Lovændring henvise til en senere Behandling.

Af Bestyrelsen udstraadte Hr. E. Christensen og i hans Sted blev Hr. Herman Christensen valgt.

Til Revisorer valgtes d'Hr. J. Jensen og Tom Holm og til Suppleant Hr. Ellegaard.

Man ankede over, at Bladet »Stuefuglene« bragte for lidt Kanariestof — og Redaktøren svarede herpaa, og lovede at Kanarieklubben i Fremtiden maatte faa 2 Spalter til Kanariestof i hvert Blad, dette Forslag blev modtaget med Begejstring — og Formanden opfordrede straks til at indsende Artikler.

Efter Generalforsamlingen var der en livlig og interessant Forhandling om Isabel Kanarierne samt Bedømmelse af Kanarier efter

Points kontra Exteriør. Heri deltog mange af de fremmødte Medlemmer og bidrog herigennem til en god og vellykket Aften.

Formanden mindede om Turen til Malmø Harzerklubs Udstilling den 14. December. Se Meddelelse herom andetsteds i Bladet.

Næste Møde afholdes i Rømersgade 23 den 15. December Kl. 20, — med eneste Punkt paa Dagsordenen: »Kaaringsskuet«. Derefter Bortlodning og Eventuelt. Her vil Proportioner og Anmeldelsesblanketter blive udleveret — disse kan ogsaa efter denne Dato rekvireres hos Formanden.

Indbydelse til KKK's Medlemmer

Malmø Harzerforening afholder Udstilling i Dagene 12., 13 og 14. December, hvortil Danske Kanariefolk er indbudt. KKK agter at afholde en fælles Udflugt Søndag den 14. Interesserede bedes sætte sig i Forbindelse med Bestyrelsen. Ved Bedømmelsen virker Prisdommer Willy Hartmann, Berlin.

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Foreningen »Fuglevennen« Nykøbing F. og Omegn afholdt Medlemsmøde paa Dues' Konditori Torsdag den 23. Oktober, hvor Formanden bød de ca. 125 Deltagere velkommen og samtidig læste Navne op paa 9 nye Medlemmer, derefter var der Bortspil af Fugle og Planter. Under Kaffepausen blev der solgt amrk. Lotteri paa Fugle, samt 1 Kasse med forskellige Delikatesser, samme Aften blev der ogsaa afleveret Anmeldelser til Udstillingen, og der blev anmeldt ca. 140 Numre.

Torsdag den 13. November holdt Foreningen »Fuglevennen« Medlemsmøde paa Dues Konditori med Præmieuddeling. Formanden bød de mange Deltagere velkommen, derefter gik man over til Uddeling af de mange smukke Præmier, derefter gik man over til Bortspil af 3 Par Fugle samt 15 løse Planter. Under Kaffepausen blev der solgt 1 Serie amrk. Lotteri paa 2 Par Fugle samt paa 1 Ks. med Kolonialvarer, der var ca. 115 Deltagere, og samme Aften havde vi Indmelding af 13 nye Medlemmer, hvilket beviser at Foreningen er i stor Fremgang.

— — —

Næste Medlemsmøde afholdes den 18. December hos Konditor Due Kl. 19 pr.

1. Meddelelser fra Bestyrelsen.
2. Bortspil af Fugle og Planter. Overraskelser.
3. Amrk. Lotteri paa 1 Gaas.
4. Eventuelt.

P. B. V.
MARIUS OLSSON, Sekretær.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K. Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
C. Burhøi, Cottagevej 16, Hellerup Tlf. Hel. 1927.
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes Torsdag den 11. December d. Aa. Kl. 20 hos Hr. E. Christensen, Prinsessegade 35. Telf. AM 5005.

Ordinær Generalforsamling afholdes Torsdag den 15. Januar 1953 Kl. 20 hos Hr. C. Burhøi, Cottagevej 16, Hellerup, Telf. HE 1927.

Dagsorden ifølge Lovene:

1. Valg af Dirigent.
2. Formanden aflægger Aarsberetning.
3. Kassereren fremlægger Aarsregnskabet til Godkendelse.
4. Forslag fra Bestyrelsen.
5. Forslag fra Medlemmer (disse Forslag skal være Bestyrelsen i Hænde senest 10 Dage før Generalforsamlingens Afholdelse).
6. Valg af Bestyrelse og Revisorer samt Suppleanter.
7. Eventuelt.

Boston Petersen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Chr. Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Sælges: Fischeri-Unger, 30 Kr. pr. Stk.

Købes: 0,1 Malabarfasan, 1,1 Sølvnæb, 0,1 Amarant. **G. Nissen,** Hvornum pr. Hobro. Telf Kleitrup 47 B.

Sælges: 4,0 rødorange Kanariefugle, 1,1 Nymfeparakit, 1,1 Risfugle, graa, 3 Stkr. rødhovedet Agapornis Unger. **Chr. Poulsen,** Fredericiagade 40, Vejle.

Købes: 0,1 Agerhøne Astrild. **G. Sylvest Jensen,** Solbakken 3, Hillerød.

Købes: Agapornis Arter og Parakitter. **E. Hansen,** Bjørup, Nykøbing F.

Købes: 1,1 Sølvisabel Kanarier, 1,2 mosgrønne Kanarier, 1,1 gule Kanarier, 1,2 hvide Risfugle (evt. brogede).

Sælges eller byttes med ovenstaaende: 1,2 Guldisabel Kanarie,0,3 Lutino Undulat. Gartner **Egon Christensen,** Th. Reenbergsvej 14, Viborg.

Sælges: 1,1 rosenhovedet Dværgpapegøje (Ynglepar)) evet. Bytte med 1,1 renhvide Risfugle eller 1 Mohrenkopf. **Erik Ryge,** Carolinevej 1, 3., Hellerup.

Sælges: 0,1 mosgrøn Kanarie, 1,1 ægte Harzer kan tages i Bytte eller Købes. **J. Ellegaard,** Engvej 43, København S. Sundby 3920.

Sælges: 0,1 rødhovedet Papegøje Amandine. **K. V. Andersen,** Ryparken 190 H ,Ø.

Købes: Klerkefinker alle Arter. **Albrecht Møller,** Chr. Kolds Allé 1, Kastrup.

Sælges: 5 Stk. Sangparakit-Hanner sælges eller byttes med Hunner. **P. Kammann,** Langbrogade 27, Sønderborg.

Sælges: 0,1 løggrøn Papegøjeamandine. (Akklimatiseret). **Jytte Weis Abildholt,** V. Voldgade 131, 1. Palæ 9983 x.

Boghylden

Til Anmeldelse har vi modtaget:

Konrad Lorenz: Paa Talefod med Dyrene. 158 Sider. J. H. Schultz' Forlag, København 1952. Oversat af Georg Rona. (med mange morsomme Tegninger).

Paa Talefod med Dyrene, hvem er det. Dyrene kan jo ikke Tale, alene dette gør at man griber Bogen med Forventning, og i Grunden bliver man i Forordet sat paa Plads af Forargelsen — saa kommer Ærgrelsen — et morsomt Afsnit om Kakaduer, et meget fint Kapitel om Hundestejlerne — midt i Bogen et dejligt Stykke om »De tidløse Fyre« (Alliker), det er baade fornøjeligt og interessant. Afsnittet: Lad være med at anskaffe dig en Bogfinke, rummer flere Fyndord og megen Filosofi, — det anføres at der findes to Slags Dyr, 1) dem der ikke kan holde ud at være hos dig og 2) dem du ikke kan holde ud at være sammen med. — Der tales om et Dompap Par — og anfører for vor Hobby foruden det at bringe et Stykke Natur ind i vor Stue, det højnende at omgive sig med noget i vor Bolig (i Modsætning til Resten), der ikke er lavet af Mennesker. Definitionen »Let at holde« Side 115 er lærerig. Man skal kun anskaffe Dyr, som under de givne Forhold virkelig lever — ikke blot dør langsomt. En lille Tirade om de enligtsiddende Papegøjers runde, trange Bure er træffende, Side 129—30.

Bogen slutter med et Kapitel om Troskab, — og man gør mange morsomme Oplevelser i Selskab med Professor Lorenz, en egen Maade har han at sige Tingene paa — og ogsaa en egen Maade at behandle Dyrene paa — det er maske netop derfor hans Bøger er saa interessante — læseværdige — og anbefalelsesværdige.

Til Dyrevennen er Bogen meget anvendelig. — Saa har vi altsaa klaret Julegaven til ham.

»Bibliophilen«.

Ansvarshavende Redaktør Albrecht-Møller, Chr. Kolds Allé 1, Kastrup. Tlf. Kastrup 378

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang JANUAR 1953

Nytår 1953

Foreningen for fuglevenner kan se tilbage på det svundne år med tilfredshed. Medlemstallet er steget stærkt, og foreningens økonomi er forbedret betydeligt. Dette ville dog ikke være tilfredsstillende, hvis ikke også det, som er Foreningen for Fuglevenner«s egentlige formål, at udbrede kendskabet til stuefugle, havde givet synlige resultater.

Foreningen har i det svundne år haft den glæde at kunne uddele ikke mindre end fire madailler for første-opdræt, hvilket vi i al beskedenhed og med respekt for opdrætternes dygtighed anser for frugter af foreningens oplysningsarbejde.

Ledelsen vil stadig gøre sit bedste for at få enhver fugleven til at forstå, at det er hans pligt at sætte sig ind i pasningen af de fuglearter, han giver sig af med — også før han anskaffer dem. Enhver, der undlader dette, bør ikke besmykke sig med navnet fugleven — det er nemlig et navn, der forpligter.

Kære medlem, gør det til en regel i det nye år at meddele bladet, hver gang De har haft et resultat med Deres fugle, enten det er godt eller dårligt — navnligt er det vigtigt De meddeler det sidste, det er nemlig gennem uheld og skuffelser, der læres mest. På den måde er De med til at skabe et godt blad samtidig med De udbreder kendskab til vor kære hobby.

Alle bladets mange læsere, både udenlandske og danske ønsker vi

ET GODT OG LYKKELIGT NYTÅR!

Bestyrelsen.

Gråastrilden

Gråastrilden, Estrilde cinera, cinera — askegrå, er en af de fugle, som det er økonomisk overkommeligt for enhver fugleven at have i sin samling.

Mit bekendtskab med denne indtagende lille afrikaner fra Vest- og Midtafrikas store savanner er af forholdsvis ny dato, idet jeg ikke hidtil havde set mig i stand til at byde den de rette forhold.

På Foreningen for Fuglevenners udstilling i Haveselskabets have i 1950 udstillede fru E. Enekjær imidlertid et par med 3 unger, ovenikøbet opdrættet »indendørs«, et smukt resultat, der ikke blev mindre ved at fruen samtidig kunne fremvise opdræt af den orangekindede Astrild, og da jeg senere også i Maribo så opdræt af Gråastrild, ganske vist fra friluftsvoliere, fik jeg lyst til at forsøge om også fuglen lod sig opdrætte under de forholdsvis beskedne forhold jeg kunne byde den.

Som altid, når jeg har med fugle at gøre, der regnes for vanskelige at opdrætte, anskaffede jeg mig en lille flok, for i det hele taget at være sikker på at få et par, der er nemlig efter mine erfaringer ikke særlig tydelig kønsforskel. Almindeligvis hører man vist angivet, at hannen kendes på et stærkere rødligt skær på brystet og bugen end hunnen, og man ser ofte gråastrilder, der er meget smukt røde på brystet. De gange jeg hidtil har set gråastrilder opdrættet har imidlertid de gamle fugle været næsten ens, hvorimod den røde øjenstribe hos den formodede han synes noget mere intensiv i farven, bredere og gå længere bagud mod nakken end hos hunnen, hvor den ofte er isprængt brune fjer. Jeg rubricerede derfor en overgang de stærktfarvede fugle for en særlig lokalvarietet, en antagelse jeg dog senere måtte forlade, da jeg fik lidt mere erfaring.

Udfra dette gik jeg frem, da jeg i efteråret 1950 udvalgte mig syv fugle, som jeg håbede ville vise sig at være tre hanner og fire hunner, således at jeg havde en hun i reserve for alle eventualiteters skyld. Det skulle senere vise sig, at jeg havde gættet rigtigt. Disse syv fugle tilbragte vinteren i et stort flyvebur sammen med en halv snes ungfugle af Hartlaubs Mosambiksisken på forskellige udfarvningstadier, et lignende antal unger af lille Amarant, samt en flille flok af rødhalet Astrild. Man bemærkede dog tydeligt, at gråastrilderne holdt sig for sig selv. Ved juletid indtraf der uventet og uden forudgående symptomer et dødsfald, til alt held, når uheld skulle være, en af hunnerne, jeg havde nemlig stærke grunde til at formode, at de tiloverblevne var tre par, og fuglene synes nu at have udparret sig.

I slutningen af marts i foråret 1950 gjorde jeg en lille stuevoliere klar til forsøget. Volieren blev monteret med birkekviste og grene af Avnbøg, også på volierens bund og en halv snes reder af varierende type blev anbragt i forskellig højde og belysning. Jeg fandt under disse forhold ikke tilrådeligt at ringmærke parrene, da jeg har dårlige erfaringer angående ringe contra naturkviste og diverse byggematerialer. Foruden de tre par gråastrilder anbragte jeg i volieren et par almindelige amaranter, et gammelt prøvet avlspar, som jeg håbede ville virke animerende og beroligende på gråastrilderne, amaranten stod på det tidspunkt for mig, som indbegrebet af al fredelighed og fordragelighed, hvad den dog ikke gør mere, samt på bunden et par kinesiske dværgvagtler, også et par ældre rolige fugle, mest fordi jeg ikke havde andre steder at anbringe dem.

Flytningen syntes ikke at have påvirket fuglene synderligt, og omkring midten af april bemærkede jeg, at to af parrene påbegyndte redebygning. Det ene par havde valgt en ballonrede lige under volierens loft, som de udforede med kokostrevler, jute- og sejlgarnsstumper og forede med vagtelfjer. Bygningsværket afsluttedes med den sædvanlige nedhængende tragt uden på kurven, og da jeg en skønne dag savnede den ene af hunnerne, der kun lod sig se, når man ved fodring havde hænderne i volieren, var jeg klar over, at rugning måtte være påbegyndt. Da den formodede rugning havde varet en halv snes dage påbegyndte jeg fodring med opblødt og spiret frø, græs på forskellige spiringsstadier i bøgebladjord, enkytræer i rigelig bøgebladjord, kolbehirse samt

hårdkogt æg og reven gulerod blandet med skoldede, tørrede myrepupper, da friske »myreæg« jo ikke lod sig skaffe. De tre sidste ingredienser, ægget, guleroden med myrepupperne rørte fuglene overhovedet ikke, hvorfor jeg efter et par ugers forløb helt indstillede fodringen hermed. Af den øvrige del af menuen interesserede de sig tilsyneladende mest for kolbehirsen. Alt forløb planmæssigt, og en dag kunne jeg, da der var stille i stuen, høre ungerne pippe i reden.

Først på dette tidspunkt syntes det, som om det var ved at gå op for amaranterne hvad hensigten var med deres anbringelse i volieren, at virke animerende på gråastrilderne, og med idelige parringer og redebygning forsøgte de nu, omend noget sent, at foregå gråastrilderne med et godt eksempel. Et yderst prisværdigt initiativ, som jeg til enhver tid ville have bifaldet, hvis ikke foretagendet var kulmineret med at blive bragt til udførelse i netop den rede, som gråastrilderne havde udset til ramme om deres familieliv. Med den for en hver agressionsvanlige overrumplingstaktik blev gråastrilderne sat på porten uden varsel og ungerne, det viste sig at være to, gik samme vej, og ved min tilstedekomst på skuepladsen kunne jeg kun konstatere den skete skade og med så lidt forstyrrelse som muligt fjerne synderne.

Det andet par havde valgt at bygge frit i en grensamling få centimeter over volierens bund, den var på størrelse med og lignede iøvrigt en kokosnød med en lille tragt, men derefter forholdt fuglene sig afventende. Et stykke tid efter affæren med amaranterne bemærkede jeg imidlertid, at den igen syntes at være taget i brug og en skønne dag manglede der igen en hun, om det var det samme par, som det var gået så sørgeligt sidst, det par, der oprindeligt havde bygegt reden eller måske det tredie, lader sig ikke afgøre. Parret rugede imidlertid så løst i modsætning til sidst, at jeg hurtigt blev klar over, at det var tidsspilde at lade dem fortsætte, hvorfor jeg afbrød med at kassere æggene. Endnu en gang kom der æg, men nu var vagtlerne påbegyndt rugning, og en dag røvede vagtelhannen det meste materiale fra gråastrildreden. Vi var nu kommen hen i juli, og da jeg skulle bruge volieren til andre fugle, lod jeg vagtlerne fortsætte rugningen og fjernede i stedet gråastrilderne.

I efteråret og vinterens løb var der disponeret over mit burmateriel til andre fugle, så vi kom hen i april før volieren igen blev klar og rigget til ligesom sidste år. Ret hurtigt efter indsætningen gik denne gang alle tre par i gang med redebygning, men derefter var begyndelsen ikke så god, idet en hun døde, antagelig af læggenød. For at undgå forstyrrelser, og da jeg ærlig talt ikke kunne kende de forskellige hanner fra hinanden og derved let kunne komme til at fjerne en af de udparrede, lod jeg den overkomplette han forblive i volieren. Den gjorde iøvrigt ingen skade og hjalp senere flinkt til med opmadningen af ungerne.

Af de to andre par valgte det ene, muligvis det samme som sidste år, atter reden under volierens loft. Da reden var færdigbygget, stoppede fuglene op og jeg havde mest det indtryk, at de var blevet kede af det på halvvejen. Stor var derfor min forundring, da jeg en skønne dag bliver klar over, at fuglene ruger. Jeg ventede bestemt ikke noget resultat, så det var mere af rutine, jeg efter en 10—12 dages rugning påbegyndte fodring med opmadningsfoder, det samme som det foregående år samt denne gang desuden friske myrepupper. Jeg havde ikke engang gjort mig den ulejlighed, at holde nøjere regnskab med dagene, så jeg kan derfor ikke sige, hvor lang tid der var gået, da jeg en morgen pludselig hører stor ståhej fra volieren, og da jeg ser efter grunden finder jeg en gråastrildunge på volierens bund. En løjerlig lille fyr, meget mindre end de gamle, med matte glansløse farver, sort næb og øjenstriben kun antydet af sorte eller mørkebrune fjer. Den var dog i besiddelse af en forbavsende vitalitet og flagrede allerede den første dag, omend naturligvis noget ubehjælpsomt, fra gren til gren. De første nætter tilbragtes i reden, men senere sov den på pinden sammen med den overkomplette han, der tilsyneladende helt adopterede den.

I den samme halvfærdige rede, endda inden jeg havde nået at få den rengjort, lagde fuglene igen æg. Da der havde været ruget en 10

—12 dage, sker der imidlertid det uheld, at hunnen smutter ud af volieren under fodringen og flyver ud i stuen. Det var sket flere gange før, så jeg regnede med, at den også denne gang ville gå ind igen, når sulten meldte sig og at hannen indtil da ville overtage rugningen. Jeg skulle ud den pågældende aften, men forlod uden bekymring fuglene. Ved min hjemkomst fire timer senere finder jeg hunnen sovende i en philodendron ude i stuen og hannen sovende på en gren. Ganske vist gik hunnen på reden straks, da jeg havde fanget den og sat den ind i volieren. Da jeg gik ud fra som en selvfølge, at æggene var kolde bestemte jeg mig for at fjerne dem en af de første dage for at undgå, at fuglene lagde et nyt kuld sammen med de gamle. Til alt held gik der en uge før jeg fik tid til at gøre alvor af denne hensigt, og til alt held følte jeg da efter i reden før jeg ville fjerne dem og opdager da, at der er unger. Jeg var ikke sen til atter at servere opmadningsfoder, og der gik denne gang ikke mindre end fire unger af reden. Fuglene var imidlertid nu så interesserede i at komme igang igen, at de holdt op med at made, da ungerne havde været af reden en uge. Den uparrede han trådte også denne gang hjælpende til, men da der så indtraf en periode med dårligt vejr og som følge heraf ingen myrepupper, sløjede også den af og en efter en døde de tre af ungerne, den fjerde klarede sig. Endnu et kuld gav dette par, dette var på to unger, der blev madet upåklageligt til de var selvstændige.

Par nummer to havde bygget direkte på volierens bund, men lagde først hen på sommeren tre æg, der gav to udfløjne unger.

Resultatet blev altså seks unger og efterhånden som disse udfarvede, viste der sig det interessante, at flere af dem blev betydelig stærkere farvet på bryst og bug end de gamle.

For en fugleven, der på grund af manglende plads eller tid må dyrke sin hobby i et enkelt eller få, men rummelige bure, vil en lille flok gråastrilder være til megen glæde, og fornuftigt passet vil de hurtigt blive fortrolige og tillidsfulde. I et overbefolket selskabsbur, og selskabsbure er jo næsten altid overbefolkede, sammen med f. eks. zebrafinker eller andre større og brutale fugle kommer den ikke til sin ret og vil ved sin nervøse flagren være en kilde til irritation for såvel andre fugle som ejeren.

København N., d. 5. december 1952.

K. de Fine Mathiesen.

Generalforsamlingen i FFF

den 13. november 1952

Til dirigent valgtes hr. E. Harridtsholm.

Formanden aflagde herefter årsberetningen, der var meget omfattende. Beretningen affødte en til tider ret heftig diskussion, hvori adskillige af de tilstedeværende medlemmer deltog. Kassereren fremlagde det reviderede regnskab, der efter en enkelt forespørgsel blev godkendt med akklamation.

Man gik herefter over til forslag fra bestyrelsen, og formanden gennemgik de nyreviderede love, der har været aftrykt i »Stuefuglene». En meget langvarig diskussion fulgte, og en tilføjelse angående bisidderes stemmeret blev henvist til senere vedtagelse.

Også forslaget om videre samarbejde mellem Selskabet for Stuekultur og F.F.F. var genstand for drøftelse. Formanden oplæste en kontrakt om udstilingssamarbejde og en afstemning bragte flertal for, at bestyrelsen kunne arbejde videre med dette spørgsmål.

Derefter gik man over til valg af formand. Hr. C. Cornelius ønskede ikke genvalg under de forhaandenværende omstændigheder og afgik. Herefter blev det imidlertid nødvendigt for dirigenten at afbryde generalforsamlingen på grund af det fremrykkede tidspunkt.

Anden del af generalforsamlingen blev afholdt den 26. nov. 1952.

Dirigenten, hr. E. Harridtsholm, bød velkommen. Imod generalforsamlingens lovlige indvarsling blev der fra flere sider protesteret. Der blev oplæst et resumé over de på generalforsamlingens første del behandlede punkter. Et åbent brev fra næstformanden til generalforsamlingen blev oplæst.

Der udspandt sig stadig heftige diskussioner

og under een af disse meddelte hr. Albrecht-Møller, at han trak sig tilbage fra redaktørposten, og forlod umiddelbart derefter lokalet.

Da det på grund af stadige diskussioner var umuligt at få påbegyndt valgene, rejste der sig stærke stemninger for valget af ny dirigent, hvilket medførte, at hr. E. Harridtsholm nedlagde dirigentposten til fordel for William Holm.

Der blev nu straks gået over til dagsordenens første punkt: valg af formand. Forsamlingen bad hr. William Holm om at overtage formandsposten, men hr. Holm ønskede ikke at lade sig opstille, da han på grund af manglende tid ikke turde påtage sig hvervet. Det lykkedes ikke at få formandsposten besat. Også posten som forretningsfører forblev ubesat. Det blev derfor overladt til den siddende bestyrelse selv at disponere. Efter således både hr. C. Cornelius og hr. Albrecht-Møller havde trukket sig tilbage fra foreningens ledelse og førstnævnte tydeligt tilkendegav, at han ikke modtog genvalg, meddelte sekretæren, hr. K. de Fine Mathiesen generalforsamlingen, at han nedlagde sit hverv. Suppleanten, I. Wiegandt, blev genvalgt. Revisorposterne blev besat med d'hr. W. Holm, P. Bohse. Suppleanter blev hr. P. Hørring Nielsen og hr. E. Harridtsholm.

Under eventuelt havde nogle enkelte medlemmer ordet for nogle korte bemærkninger. Dirigenten hævede generalforsamlingen med at takke de fratrådte bestyrelsesmedlemmer for udført arbejde, hvilket blev tiltrådt af generalforsamlingen.

Bestyrelsen.

Om UNDULATER

Af *Kai Riis-Hansen.*

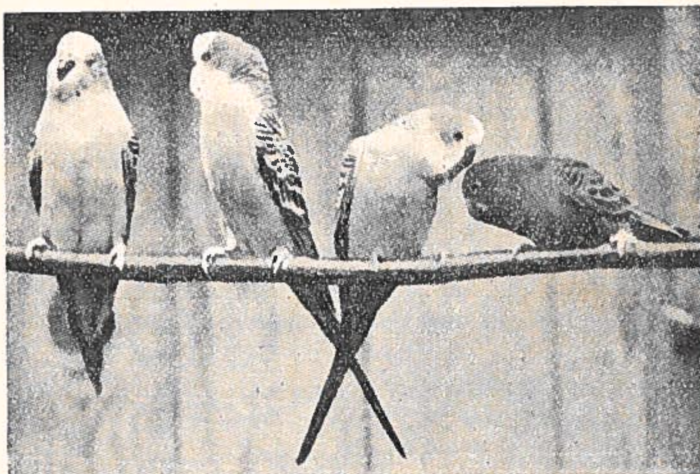

Året 1952 har bragt os en del interessante nye farver indenfor undulaterne.

På en udstilling i England kunne man således se en låddenbenet kobolt hun. Man har ikke yderligere hørt om andre tilsvarende variationer, og man kan vel ikke før i 1953 høre nærmere om denne fugls eventuelle afkom. Det er muligt, at det ikke i dette tilfælde drejer sig om en mutation men om degeneration.

Magenta. I dette tilfælde drejer det sig om mutationer, og vi håber, at denne farve også inden altfor længe vil dukke op her i Danmark. Disse magenta undulater har lyserødt skær. Farven minder om den røde farve hos flamingoerne. Hos undulaterne er denne røde farve særlig udbredt under vingerne, og det skal være et helt fantastisk syn, når fuglen kommer flyvende.

Magentas er opdrættede i Californien, Irland, England og Frankrig, og de kommer fortrinsvins over hvidt og gult. En opdrætter i Skotland har trukket magenta over parringen lutino han og gulvingegrøn hun.

De toppede undulater. Her i landet har vi, såvidt jeg ved, kun en opdrætter, som arbejder med denne variation. Efter hvad jeg forstår

er det noget vanskeligt og kan være ret skuffende at arbejde med. Til trods for, at den »toppede arvelighed« er dominant, er toppen noget mangelfuldt udviklet eller mangler ganske.

Det stemmer nøje med, hvad en kendt australsk undulatmand mr. McSwiggan skriver til mig, at han har erfaret. Til sidst blev vanskelighederne så uoverkommelige, at McSwiggan opgav det hele. Jeg tror kun Canada kan opvise stammer af toppede undulater af betydning.

Papegøjeforbudets ophævelse i forskellige lande har givet os her i Danmark mulighed for eksport af undulater. Særlig er der stor efterspørgsel for dansk brogede, som derfor i øjeblikket handles til meget store priser, hvilket har forårsaget megen usund spekulation i denne farve.

I det hele taget er priserne på undulaterne meget høje efter årstiden, og vi må til foråret vente yderligere prisstramning samt mangel på yngledygtige undulater.

Denne store efterspørgsel fra udlandet på danske undulater vil sikkert holde sig år frem i tiden og efterhånden til faldende priser.

Studiekreds. For at råde bod på det manglende kendskab til undulaternes virkelige farve, standard etc. har Glostrup Stuekulturforening gennem sin energiske formand hr. Chr. Petersen oprettet en studiekreds for de medlemmer, der har interesse for undulater. Denne studiekreds, der blev ledet af undertegnede, virkede over 4 aftener á 2 timer pr. uge. Da det er første gang en sådan studiekreds er oprettet her i landet og for et så specielt emne, var vi meget spændt på de erfaringer, man skulle høste. Holdet var på 20 deltagere, idet man ikke ønskede flere på et enkelt hold.

Deltagerne var meget interesseret i de forskellige farver, og jeg håber vi vil få de synlige resulta ter at se på kommende udstillinger. Personlig har jeg haft megen glæde af disse fire aftener i fornøjeligt selskab med hyggelige og interesserede fuglefolk, og hvad mere kan man vente af sin hobby?

Import. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi ndenfor klubben gerne ville importere de helt rigtige undulater til blodfornyelse. Priserne på de bedste engelske undulater ligger på kr. 600,00 pr. stk. plus transportomkostninger. Selv om vi tog en lidt ringere kvalitet, kommer vi ikke udenom en pris på mindst kr. 300,00 pr. stk. Det er derfor let forståeligt, at vi er noget tilbageholdende, hvortil kommer vanskelighederne med at skaffe valuta. Vi håber at kunne finde en udvej.

Alle tiders største udstilling afholdes hvert år i London i Olympia og arrangeres af »Cage Birds«. Iflg. kataloget fra den lige afholdte udstilling i dagene 20.—22. november i år, var der udstillet 2.755 undulater i forskellige klasser. På flere af de udstillede undulater var der anført salgspriser, som efter vore forhold var uhyre. Priserne varierede fra kr. 5.000,00 pr. stk. og ned til kr. 140,00 pr. stk. — Denne udstilling slog alle rekorder både med hensyn til udstillede fugle, hvoraf der var omtrent 8.000 stk. og til antal besøgende.

Orangekanarier

Med henblik på Københavns Kanarie Klub's nært forestående kåringsskue, tillader jeg mig her at anstille nogle betragtninger angående det sidste kåringsskue i Ny Ravnsborg's lokaler fra 11.—13. januar 1952.

De sidste udstillinger, som har været afholdt herhjemme, har med tydelighed vist, at det er kanarierne, som er dominerende, og den største interesse har de senere år vist sig at være samlet om farvekanarierne, især orangekanarierne.

Det er også indenfor denne farvegruppe, der hersker den største forvirring og uenighed med hensyn til farvebetegnelser, klasseficering og kvalitet, og det er nu på høje tid, man tager dette særdeles vigtige spørgsmål op, hvis man ikke vil drukne i et kaos af misvisende farvebetegnelser og dermed forkerte placeringer i klasser, og dette vil uvægerligt føre til skuffelser og uenighed samt tilbagegang for denne interessante gren af kanarieopdrættet.

I øjeblikket har vi så stort et materiale af orangekanarier, at en effektiv og streng be-

dømmelse er påkrævet her, og det var derfor med glæde, jeg konstaterede, at d'herrer dommere på sidste kåringsskue havde været af samme mening, og det kan kun i sidste omgang være til fordel for opdrætterne og kanariesporten, at de får deres fugle sagligt og kritisk bedømt. Det vil selvfølgelig altid i starten medføre en del skuffelser og uenighed blandt udstillerne, men er det trods alt ikke en fordel, at få den helt rigtige bedømmelse af sine fugle? frem for en mild bedømmelse, der placerer fuglene i en klasse, hvor de oprindelig ikke hører hjemme, dette kan man gøre, hvor det drejer sig om nye farver eller figurkanarier, som ikke har været udstillet før herhjemme. I opdræt vil det også altid vise sig, at man ikke kan fremavle kvalitetsfugle af 2. klasses materiale.

Farver bliver videnskabeligt betegnet efter toner, nuancer og klarhed. En farvekanarie kan være mere eller mindre lys, og derved igen mere eller mindre mættet i farve, og for at komme ud af dette virvar af farvebetegnelser er det nødvendigt, at fastlægge bestemte farveklasser, som det er i øjeblikket, er det umuligt for dommere og opdrættere at blive enige om bedømmelserne.

Der ligger derfor her en værdig opgave for en specialklub som K.K.K., nemlig, at fastlægge rammerne om en bestemt klasseficering, dette gælder alle farverne. Den største fejl synes imidlertid at ligge hos opdrætterne selv, idet jeg tror, at disse ikke er tilstrækkelig opmærksomme på en farveegenskab, der går igen hos alle kanarier, og frembringer en nuanceforskel i farverne, hermed mener jeg det vi på dansk betegner med henholdsvis »lysegul« og »højgul«. Denne forskel fremtræder tydeligst hos fugle med gul bundfarve; men kan også skelnes hos grønne og guldisabellafarvede kanarier, hvorimod det vanskeligt lader sig gøre at iagttage denne forskel hos hvide, blå og sølvisabella, denne forskel synes også at stå i intim forbindelse med fuglens størrelse, fjerdragtens kvalitet og længde, så derfor skal man så vidt muligt parre »højgul« med »lysegul«. Kvaliteten og opdrætternes fejlagtige farvebetegnelser på deres fugle kunne tyde på, at man overser denne vigtige farveegenskab.

Vil en opdrætter regne med resultater, og hvem vil ikke det? er det af fundamental betydning, at man kender sine fugles arveegenskaber. Det er desværre en bedrøvelig kendsgerning, at vore dygtige kanarieopdrættere meget sjældent griber pennen, og giver en fyldestgørende rapport om deres glæder og vanskeligheder indenfor dette specielle opdræt.

Min hensigt og ønske med denne artikel er blot at give bolden op til en saglig diskussion om dette interessante emne, så vi på denne måde kan give Københavns Kanarie Klub et fingerpeg om hvilke retningslinier, man skal gå for at nå frem til en bedre og mere forsvarlig klasseficering af farvekanarierne og i særdeleshed orangekanarierne.

Frederiksberg, december 1952.

A. Ryder Tønnesen.

Husk

K.K.K.s KÅRINGSSKUE

på Ny Ravnsborg, Vester Fælledvej 82. — Åben 9.—11. jan. kl. 10—21.

Rekvirer anmeldelsesblanketter. Sidste frist for indsendelse 2. jan. 1953.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand:
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., (fung. Fmd.) Telefon By. 6973
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Sekretær: Th. Wiegandt, Holsteinsgade 18 Tlf. Øbro 673y.

Næste Møde afholdes Mandag den 12. Januar 1953 Kl. 20 i Restaurant »Roma«, Østerbrogade 85. (2 Minutter fra Stadion).

1) Meddelelse fra Bestyrelsen.
2) Foredrag om Kanarier. William Holm.
3) Bortlodning.

Husk det nye Mødested!

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

Intet møde i januar på grund af udstillingen. (Se F.F.F. møde den 12. januar).

Klubben havde en meget velykket tur med mange deltagere til Malmø Harzerodlareförening's udstilling i Malmø søndag den 14. december. Hr. H. Dagobert demonstrerede de forskellige sangfugle for os.

Den bedste kollektion fugle blev optaget på stålbånd og vil blive fremført herhjemme ved lejlighed.

Vindere af det svenske mesterskab blev:

1. Allan Prawity .... 324 points
2. Oscar Hedin .... 315 points
3. Hjalmar Ekenstjerna .... 315 points

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Foreningen »Fuglevennen«, Nyk. Fl. og omegn afholder sit første medlemsmøde i det nye år torsdag den 15. januar kl. 19,30 hos konditor Due.

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Bortspil af planter og fugle.
3. Amrk. lotteri.
4. Eventuelt.

Til studiekredsmødet vil den amerikanske film »Højt over alle grænser« blive vist.

Idet vi takker vore medlemmer for året der svandt, ønsker vi Dem, samt landets øvrige fuglevenner, et lykkebringende nytår.

Marius Olsson.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K. Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
C. Burhøi, Cottagevej 16, Hellerup Tlf. Hel. 1927.
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemmerne erindres om, at klubben afholder ordinær generalforsamling torsdag d. 15. januar 1953 kl. 20 hos hr. C. Burhøi, Cottagevej 16, Hellerup. Telefon HE 1927. Dagsorden ifølge lovene.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. Maaneden være Redaktionen i Hænde Chr. Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Købes: 1.2 eller 1.1 glathovedet norwich kanarier, unge fugle. **Willy G. Nielsen,** Nr. Allé 47, Kalundborg.

Sælges: 1.1 nymfeparakit, 2 og 3 år, meget yngledygtig, eller byttes med unge røde eller orange kanarier med gode farver. **Lauritz Laursen,** Søndergade 20, Skive.

Sælges: 1.1 dværgpapagøjer agapornis roseocollis, ældre yngledygtige fugle kr. 125,00, 2 stk. unger af samme fra frilufsvoliere 1952. 1.1 agapornis ficheri, ældre og yngledygtige fugle, kr. 80,00. **Otto Sand Legind,** Orupgård pr. Nykøbing Falster.

Sælges: grønne, gule, blå og hvide undulater 15,00 kr. Lutino 40,00 kr., blåbroget 50 kr., alt pr. par. Lutinoblodet 10,00 kr. og brogetblodet 12,50 kr. pr. stk. **V. Thomasen,** Oust Møllevej, Randers.

Referatet af mødet i F. F. F. den 11. december følger i næste nummer.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang FEBRUAR 1953

Københavns Kanarieklubs kåringsskue

Eksteriør fra kåringsskuet.

Københavns Kanarieklub afholdt i dagene 9.—11. januar 1953 sit årlige kåringsskue på Ny Ravnsborg. Det blev den største sukces noget kåringsskue arrangeret af K.K. indtil dato har opnået. Kåringsskuet var i år udvidet med en Harzer-afdeling.

Harzerkanarierne var udstillet i en stor sal for sig. Salen var hyggelig indrettet med afdæmpet belysning, således at der var skabt den rigtige stemning for at sidde og aflytte den vidunderlige smukke harzersang — og smuk var sangen.

Man anede ikke, at danske harzeropdrættere var i besiddelse af så fine dyr. Det er jo over 20 år siden, der sidst har været afholdt en harzerudstilling i København.

For denne afdeling havde den svenske dommer, sangpædagog H. Dagobert, ansvaret for bedømmelsen. Dommeren udtalte, at der var fugle imellem, der kunne gøre sig gældende på internationale udstillinger — således udstillede hr. Nicolai Burch, Aabenraa, en fugl, der opnåede ikke mindre end 87 points af 90 mulige. Flere fugle opnåede over 80 points.

Præmietagere blev:

Guldmedaille: hr. Nicolai Burch, Aaabenraa, kollektion på 4 fugle, 315 points.

1. pr. (sølvplaquet) hr. Ernst Pedersen, København, kollektion på 2 fugle, 156 points.

1. pr. (sølvplaquet) hr. Otto Sand Legind, Nykøbing F., kollektion på 1 fugl, 81 points.

Det er allerede besluttet, at denne specielle udstilling skal gentages.

Farve- og figurkanarierne var udstillet i den ca. 25 m lange sal, og det var et flot syn, at betragte de mange skønne fugle, der antagelig repræsenterede Danmarks bedste kanarier.

Kvaliteten lå langt over, hvad man tidligere havde set på K.K.K.s kåringsskuer ,og det var et hårdt job dommerne, hr. Aage Jørgensen, Helsingør, og hr. G. Ronck, København, var kommet ud for, men bedømmelsen blev — selv om den i år var særlig vanskelig — som sædvanlig fin, og dommerne fik megen ros.

Det var ikke mærkeligt, at mange fugle på dette kåringsskue skiftede ejere — idet en masse opdrættere sikrede sig nogle gode avlsdyr, her havde man jo sort på hvidt for, hvad fuglene var værd. De røde kanarier og disses undergrupper dominerede også i år. Udstillingens bedste fugl blev også hurtigt udpeget indenfor denne klasse — lys-orange — en vidunderlig skøn fugl tilhørende fru Mimi Ficher. Den havde så fin en fjerkvalitet og fremtoning, at man skulle tro, den var lavet i porcelæn. Det

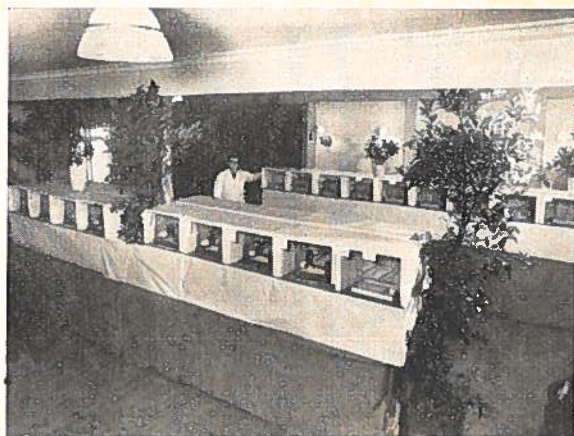

Et lille hjørne af harzer-afdelingen.

er længe siden en sådan fugl er set på en udstilling — 92 points.

Præmietagere for Farvekanarier blev:

Fru Mimi Ficher, 92 points, lys-orange kanarie (guldmedaille).

Hr. V. H. Madsen, 87 points, hvid kanarie 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Gustav iNelsen, 87 points, rød kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. E. Johansen, 87 points, rød-rosa kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Th. Madsen, 86 points, rød kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Fernando Smidt, 86 points, rød kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Jens A. Bæk, 86 points, rød kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. William Holm, 85 points, rød kanarie, 1 pr. (sølvplaquet).

Hr. P. Bohse, 85 points, rød-rosa kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Th. Madsen, 85 points, orange-rosa kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Hr. Ernst Pedersen, 85 points, orange-rosa kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Fru Mimi Ficher, 85 points, lys-orange kanarie, 1. pr. (sølvplaquet).

Skuet havde et virkelig stort besøg og pressen havde opdaget, at der virkelig foregik noget på Ny Ravnsborg.

Udstillingen havde endvidere den glæde, at radiofonien mandag den 12. januar bragte en stor udsendelse fra kåringsskuet ledsaget af harzersang. Sangen gik så fint igennem, at man fik indtryk af, hvad harzersang virkelig er.

Bestyrelsen bringer herved sin oprigtige tak til alle udstillere og hjælpere, uden deres hjælp havde det ikke været muligt at gennemføre så heldig en udstilling.

Safranfinken

(Sycalis flaviola)

Fuglen stammer fra Sydamerika og er på størrelse med vor hjemlige Bogfinke.

Den helt udfarvede han er smuk med sine stærke gule farver og sin flotte orangefarvede hovedflade. Hunnens farver er mere afdæmpede. Hannen må siges at høre til de gode sangere — dens smukke »lærkesang« lader den flittigt høre. Det er en livlig og en sikker ynglefugl, men — der er nemlig et men ved denne fugl. Den hører til de »miskendte«. Det er måske et udtryk, De aldrig før har hørt i forbindelse med fugle, men jeg mener ikke det er forkert at bruge om de fugle, fuglevenner miskender, fordi de er ufredelige overfor andre fugle, og derfor går langt uden om. Til den »miskendte« gruppe fugle hører flere andre, f. eks. Båndfinke, de forskellige arter Skadefinker, Skægfinke, Skælhovedfinke og endnu flere.

Jeg ville ønske enhver fuglevén var klar over, hvad han snyder sig selv for ved at gå udenom disse »miskendte«. Nogle af mine allerbedste fugleoplevelser har jeg haft inden for denne gruppe. Dertil kommer endvidere, at de fleste af dem er billige at anskaffe. Den hyppigst anførte grund til, at man ikke vil holde disse fugle er den, at det er så megen ulejlighed, fordi de skal anbringes i bure for sig, på grund af deres ufredelighed. Hvordan med de forskellige Bæltefinkearter? Kunne man ikke med rette regne dem til de »miskendte«? De er dog fuldt så ufredelige som flere af de nævnte. Af een eller anden ufattelig grund synes fuglevenner ikke, at ulejligheden er så stor ved at holde et par Bæltefinker i seperatbur. Der er en forskel på f. eks. Bæltefinker og de »miskendte« — nemlig prisen, — det skulle vel ikke være den, der er afgørende. Der er nemlig den højst besynderlige mening blandt nogle fuglevenner, at når blot det er en fugl, der koster — så er det en dejlig fugl.

Lad os få slået fast, at glæden ved at holde fugle er lige stor enten fuglen er billig eller den koster en masse penge — derimod er man sikker på, at ærgrelsen er størst den dag, man mister den dyre fugl.

Safranfinken hører altså til een af disse »miskendte«, der giver sin ejer glæde ved at holde den.

Den er meget taknemlig at passe og meget hårdfør. Hovedfoderet består af hirse- og kanariefrø, men også valmue- og salatfrø ædes gerne.

Som nævnt er den meget ynglevillig, bedst går det i voliere, men også et stort flyvebur kan anvendes. Til rede benyttes en lukket redekasse. Selve reden er som regel uordentlig bygget af kokustrevler, mos og lignende. Den lægger 4—6 æg, der næsten udelukkende udruges af hunnen, hvorimod hannen tager flittig del i opmadningen af ungerne. Til opmadning benyttes spiret frø, grønt, f. eks. fuglegræs, forskellige græsarter, salat, melorme og hakket æg iblandet æggebrød. Det allerbedste er selvfølgelig, hvis der kan skaffes friske myreæg, men det er ikke nødvendigt. Ca. 14 dage gamle forlader ungerne reden og bliver madet af begge forældrene. Fuglene begynder som regel straks på et nyt kuld, og 3—4 kuld efter hinanden er ikke ualmindelig. Meget ofte sker det, at første kuld går tabt — jeg vil tro det ligger i for

stærk yngledrift. Man kender noget lignende hos f. eks. Båndfinken. Ungerne er lang tid om at udfarve. Det varer et helt år inden hannerne får den stærke gule farve, og det tager to år inden den orangefarvede pande viser sig. Man kan dog godt se forskel på de unge hanner og hunner. Hannens gule farve er noget stærkere end hos hunnen.

Safranfinken kan bastarderes med Kanarie, men det benyttes kun sjældent.

Zero.

Undulater i hæk

Der hersker travlhed rundt om hos undulatopdrætterne. Sæsonen skal forberedes. De rigtige par skal sættes sammen for at få netop de farver, man ønsker — og fremfor alt, vil man gerne have den helt rigtige type, som desværre er så svær at få frem.

Man må heller ikke glemme størrelsen. Det er en almindelig klage, som høres fra England, at vore fugle er altfor små. Derfor må vi også tage hensyn hertil, når vi udvælger vore avlsfugle. I denne forbindelse må også erindres, at fedme er stærkt arvelig, hvorfor man endelig ikke må parre for fede fugle sammen — eller helst helt undgå disse fugle i sin stamme.

Det er klart, at vi opdrætter hvert par i sin voliere eller i sit bur. Derved undgår vi slagsmål mellem parrene, og vi er sikker på at arveligheden er i orden for afkommets vedkommende.

Hvis man bliver nødt til at indkøbe avlsfugle, bør man hos køberen skaffe sig nøje underretning om, hvorledes vedkommende har haft sine fugle gående. Jeg tænker her på, om fuglene er opdrættede i varme eller i friluftvolierer. Hvis man sætter fugle, som har gået koldt ind i lunere forhold, vil de uvægerlig gå i fældning —og det forsinker fuglenes hækkelyst ganske væsentlig. Ligeledes kan man selvfølgelig ikke sætte fugle fra varme opholdsrum ind i en kold voliere — de vil omgående dø af kulde.

Der tænkes alt for lidt på disse forhold, når man køber eller sælger fugle og megen dyrplageri er følgen.

Med hensyn til redekasserne, så må den kendte »stærekassemodel« foretrækkes fremfor den vandrette, flade kasse, hvor ungerne endnu altfor små kan trille eller kravle ud, hvor de bliver forskrækkede. Kassen skal have en uddrejet bund med ret god hulning for at holde æggene samlede. Den må være rummelig, ca. 16 cm indvendig mål i kvadrat. Det er klogt at ringe sine unger, så har man en ide om hvorfra de stammer og hvem forældrene er, — alt under forudsætning af, at man skriver det op — altså fører en slags stambog.

Det er klogt at være kritisk ved indkøb af avlsmaterialer. Fugle af dårlig type etc. kan kun give ligeså dårligt afkom.

En dårlig fugl spiser ligeså meget som en god fugl, så hvorfor opdrætte og fodre på dårlige eksemplarer.

Hvis man til sit opdræt køber ringmærkede fugle, kan man til enhver tid med god ret, overfor opdrætteren, påtale eventuelle mangler etc. idet en opdrætter ikke kan komme uden om sit ringmærkede opdræt. Gid folk dog ville blive så kloge — de vordende opdrættere ville blive skånede for mange ærgrelser.

Inden fuglene får kasser, vil det være klogt at tilsætte frøet lidt levertran samt give et tilskud af grønt eller spiret frø. Ligeledes må man endelig huske fine knuste strandskaller, som aldrig bør mangle.

Og endelig noget meget vigtigt. Hvis man laver, eller har lavet, en voliere eller et bur af det meget almindelige galvaniserede hønsevæv, så husk for alt i verden, at dette trådnet er dødsens giftigt for fuglene, hvis ikke nettet, før fuglene sættes ind, behandles. Dette net må endelig afvaskes med sæbevand og efterskylles med rent vand, hvorefter hele nettet males med

almindelig sort spirituslak. Det allerbedste er at købe tråden i så god tid før man laver volierer, og så sætte rullen ud i haven eller på altanen og lade sol og vind nedbryde giften fra galvaniseringen.

Og så til sidst: Godt held. Gid De må få en rigtig god sæson med mange skønne unger i kassen. Kai Riis-Hansen.

Transportkasser

Der har flere gange her i bladet været skrevet om disse transportkasser, som er mere eller mindre hensigtsmæssigt indrettede.

Når man får en sådan elendig kasse tilstillet for at kunne sende fugle til vedkommende, er man ved at gå ud af sit gode skind. Tremmerne på forsiden er lavede af for blødt materiale og med altfor stor afstand, så fuglene let kan presse sig ud.

Foderskålene kan ikke fastgøres, men kører rundt over tæerne på fuglene. Den helt rigtige transportkasse skal være finketæt med en fastgjort vandskål. En frøskål er unødvendig, da frøet i et godt lag lægges på kassens bund, så fuglene i mørke ikke kan undgå at finde det og derfor altid vil kunne spise.

Agapornider og parakitter sendes i hver sit rum, så undgår man ballade under transporten.

Jeg opfordrer herved bestyrelsen til i samråd med vore fugle- og frøhandlere at lade fremstille standardiserede typer på transportkasser som er helt ideale. Snak med vore fuglehandlere, de har stor erfaring på dette punkt.

Kai Riis-Hansen.

Udtrækning af KKK's lodseddel

Nr. 566: 1; nr. 332: 2; nr. 844: 3; nr. 784: 4; nr. 153: 5; nr. 1635: 6; nr. 1741: 7; nr. 1976: 8; nr. 27: 9; nr. 1492: 10; nr. 1711: 11; nr. 583: 12; nr. 735: 13; nr. 902: 14; nr. 654: 15.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER „LANDSFORENINGEN"

Formand:
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., (fung. Fmd.) Telefon By. 6973
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Sekretær: Th. Wiegandt, Holsteinsgade 18 Tlf. Øbro 673y.

Næste møde afholdes mandag den 9. februar kl. 20 i restaurant Roma, Østerbrogade 85 (2 minutter fra Stadion).

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Foredrag med lysbilleder af hr. K. Johansen.
3. Bortlodning.

Der bortloddes en stor talende papegøje.

Mødet den 11. december

i tesalonen i Kgl. Haveselskabs Have var et af de mest velbesøgte F.F.F. endnu har afholdt.

Næstformanden åbnede mødet med at meddele bestyrelsens sammensætning, der i øjeiekblkt består af tre mand: næstformand og fungerende formand K. Johansen, kasserer Ernst Petersen og den indkaldte suppleant, sekretær Th. Wiegandt. De samme tre fungerer indtil videre som bladudvalg. Alle artikler og annoncer til bladet bedes sendt til **K. Johansen, Hambrosgade 19.**

Omtalte derefter kanarieklubbens påtænkte tur til Harzerudstillingen i Malmø søndag d. 14. dec. samt kåringsskuet i februar 1953.

Næstformanden sluttede med at meddele, at det var sidste møde i Haveselskabets Have — det nye mødested bliver restaurant »Roma«, Østerbrogade 85 (linie 1, 4 og 14 lige til døren).

Aftenens foredrag blev holdt af hr. Edmund Petersen og handlede om fuglehold før i tiden og nu. Hr. Petersen fortalte om fuglehold hos primitive folk og hos gamle kulturfolk rundt om i verden. Beskæftigede sig meget med bastardopdræt og fastslog, at der i naturen findes et stort kontingent umage hanner. Fortalte interesseret om foder af slagtede dyr, der er gået i forrådnelse, til insektædere. Anbefalede bl. a. altid at lave volierer dybe nok og

altid — også bure — firkantede. Efter en omtale af kanariefarverne, hvor foredragsholderen gik imod de kunstige farver, der ikke kan holdes, sluttede det udmærkede foredrag med meget kraftigt bifald.

Efter kaffepausen gik man over til bancospillet om en gris. Slagteren mødte i sin hvide kittel og skar ud på stedet; og efter en række spændende spil gik man hver til sit, adskillige med en pakke under armen. T. W.

Mødet den 12. januar 1953

Årets første møde, og det første møde i det ny lokale, restaurant Roma, Østerbrogade 85, var ualmindeligt velbesøgt. Hver eneste plads var besat.

Den fungerende formand bød velkommen og fremførte en båndoptagelse af en radioudsendelse, der samme eftermiddag havde fundet sted, om K.K.K.s kåringsskue.

Aftenens foredragsholder, hr. Wm. Holm, talte om kanarier — både for begyndere og viderekomne: »6—7 graders celsius er en passende temperatur at holde hunnerne i i vintertiden, går de for varmt falder ynglerytmen for tidlig. Kanarier er mere ømfindtlige for store temperatursvingninger end mange tropefugle.

Husk

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet tilsendes inden den 15. i måneden K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

Bestyrelsen er blevet opfordret til at genoptage brevkassen. Vi skal gerne imødekomme dette ønske. Spørgsmål vedrørende fugle, der ønskes besvaret, bedes venligst indsendt inden den 15. i måneden.

Opalglas er velegnet til badekar, da det ikke plettes. Pindene må ikke være for tynde, fuglene bliver da ømbenede, og af hensyn til parringen skal pindene sidde fast og må ikke være fjedrende. Det er bedst først at begynde kanariehækken et stykke hen i marts. Vil hunnerne ikke gå i hæk, kan det til tider hjælpe at rykke en enkelt svingfjer ud. Det udløser et hormon efter få dages forløb, og hunnen går i hæk. Det kan dog også være, at hunnen er for fed, så har man været for god ved den i vinterens løb, og den må afmagres ved at sættes i et stort bur, hvor den rigtig kan røre sig. Temperaturen ved hæk bør være 18—20 grader celsius ,og under rugningen må kosten ikke være for kraftig. Til opmadningsfoder bruges hakket æg, reven gulerod og knust, frisk rasp, som tilskud gives fine salatblade.

Redematerialet skiftes et par gange; men ikke efter ungerne er 8 dage gamle. En fugl kan fødes med leversygdom, hvilket viser sig ved en leverplet under brystbenet, som er meget let at se. Sådanne fugle når sjældent at blive voksne. Er der vanskeligheder med opmadningen, kan man fordele ungerne til andre yngle-par, hvis man sørger for at have flere par i hæk samtidig. Især med hensyn til farveopdræt kan det være værd at erindre sig, at ungerne får type efter moderen og farve efter faderen! Når kløften i halen er fuldstændig, kan ungerne klare sig selv og tages fra moderen, respektive forældrene. Det er den mest kritiske tid. Bundlaget må skiftes hver dag, da ungerne piller meget på bunden og æder en stor del sand. Lidt opmadningsfoder gives. Ynglefuglene piller muligvis hinanden af mangel på beskæftigelse. Giv dem derfor f. eks. tomme hirsekolber, som de kan pille i i timevis. Også en stump sejlgarn kan de hive og slide i det uendelige.

Til slut viste hr. Holm nogle tavler med forskellige forekommende fejl i kanariefuglens bygning.

D'hr. W. Olsen, K. Johansen og Burhøi stillede korte spørgsmål, hvorefter man holdt kaffepavse, og aftenen sluttede med bancospil om et par orangekanarier, et par bastarder efter sølvnæb og zebrafinke samt en pragtfuld frugtkurv skænket af hr. gross. Westermann. Vi bringer vor hjerteligste tak.

T. W.

FORENINGEN FOR
FUGLEVENNER I NORGE

Det er en tid siden der blev innsendt referat fra våre möter, men vi er ikke avgått ved en stille död i likhet med en annen fugleforening heroppe, som ble startet med bram og brask, med fugleblad som der riktignok ikke utkom mer enn et nr. av, så var det stopp og slik gikk det også med foreningen, noe annet var heller ikke ventet med den ledelse.

Tvertimot lever vi i beste velgående og har siden sommerferien hatt 4 vellykte möter alle holdt i private hjem, hvor vi kommer sammen til hyggelige aftner i god kammeratslig ånd og dröfter våre problemer og våre erfaringer, så andre kan höste nytte av våre dyrekjöbte lærepenger. För jul hadde vi et riktig hyggelig julebord og ved talene blev også våre venner i Danmark erindret.

Som det nu er, ser medlemmene med glede frem til neste möte.

Vi ville gjerne komme i kontakt med privat opdrettere i Köbenhavn eller i resten av Danmark for å kunne få opp kvalitetsfugler, som det nu har vært en tid, har ikke leveransene vært tilfredsstillende. Vi heroppe får inntrykk av at det er ikke så farlig med hva der blir sendt heropp, vi kan så allikevel ikke returnere varen (fuglene), og som den der har hatt med en del sendinger er det jo ikke akkurat morsomt, når der kommer opp f. eks. 4 hanner istedenfor 2 par, og i den dur.

C. O. H.

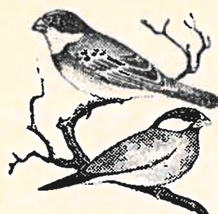

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Foreningen »Fuglevennen«, Nykøbing F. & Omegn, afholdt medlemsmøde hos konditor Due, den 18. december 1952, hvor de 120 medlemmer spillede lotterispil om 39 gevinster, selv om det var juletræer, manglede de ikke, og julegæssene var der også, så det blev sent inden alle gevinsterne var væk.

Foreningens næste medlemsmøde afholdes torsdag den 5. februar kl. 19,30 med bortspil af 15 fine planter, 4 par fugle, og på amerikansk lotteri 1 par rødhovedet dværkpapegøjer — samtidig tænker foreningen på at lave en fastelavnsfest for medlemmerne den 21. februar på hotel Baltica, med flere overraskelser i aftenens løb.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K. Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Efter den d. 15. f. m. afholdte generalforsamling består bestyrelsen af ovennævnte.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 19. febr. d. å. kl. 20 hos hr. Villy Th. Andersen, Hvissingevej 1, Glostrup. Telefon Glostrup 492.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 697..
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

afholder møde onsdag den 18. februar 1953 k.l 20 i restaurant »Roma«, Østerbrogade 85: Gennemgang af udstillingen, præmieuddeling m. m. Gæster er velkomne.

Demonstration af harzersangere.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. Maaneden være Redaktionen i Hænde Chr. Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Sælges: Spidshalede bæltefinker, Ceresastrilder, Diamantfinker, Zebrafinker (hvide og brogede), Kanarier (røde, rosa, orange, isabel), Mågefinker, 1,1 Helenaastrild, 1,1 Ringastrild, 0,1 Lazulifinke, 0,2 Madrasvagtel, 1,1 Kapdue, 1,1 hvid Risfugl, 1,1 Agerhøneastrild.

6 stk., 1 m kassebure og nogle trådbure (svarporto).

Købes: 1,0 Diamantdue, 0,1 Bourks Parakit. **Preben Bohse,** Christmas Møllers Plads 5, København S. Tlf. Sundby 5320.

Sælges: Mine 10 avlspar, Lotino og Pragtopaline, samlet 400,00, Senunger: 2 Albino, 5 Lutino, 1 Pragtopaline og 2 alm., samlet 120,00. 9 par alm. Undulater, samlet 200,00. 7 par rødh. Dværgpapegøjer, samlet 450,00. 2 par rosenh. Dværgpapegøjer, samlet 200,00. 2,1 kinesiske Dværgvagtler, avlsdyr 75,00. 1 stk. Zebra-due 40,00, 1 par hvidbl. Risfugle 25,00, 1 par 3-årige Nymfer 100,00, 1 par 2-årige Nymfer 80,00, hunnen lille vingefejl men flyvedygtig. 1 par blå Spurvepapegøjer 100,00, 1 par blommeh. Parakitter 250,00, 1 par rødbuget Parakitter 400,00, 2,0 Sangparakitter pr. stk. 60,00 eller byttes med hun. Alt fra friluftsvoliere eller uopvarmet rum, i bytte tages 7,0 Rosella og 0,2 agapornis-pullarius. **P. Kammann,** Langbrogade 27, Sønderborg.

Købes: 0,1 alexandra parakit, 0,1 maske Dværgpapegøjer, 0,1 Mosambiksisken, 0,5 Kanarie mørk orange.

Sælges: 0,1 olivengrøn Astrild, 1,0 kin. Vagtel. **L. P. Mosen, Hjallerup.**

Sælges eller byttes: 1,1 rødhovedet Papegøjemandine, sælges evt. byttes med andre australske fugle. Henvendelse: **J. Petersen,** Birkedommervej 31 tv., NV. Taga 5497 y.

Sælges: 1,1 Sangparakit, 1,1 Nymfeparakit, 1,1 rød Kardinal. **W. Langberg** Tudskærvej 22, Vanløse. Damsø 6608.

Sælges: 4 ægte Harzer Kanarier, unge fugle fra marts 1952. **Peter Skau,** Raadmandsløkken 27, Aabenraa.

Sælges: 2,2 yngledygtige Mågefinker og 1,1 Zebrafinker, eller byttes med 1,1 yngledygtige brogede Undulater. **Peter Skau,** Rådmandsløkken 27, Aabenraa.

Købes: 1,1 unge kraftige renhvide Risfugle, 0,2 unge kraftige brogede Undulater, 0,2 brogede Zebrafinker, 1,1 Diamantduer. **V. Andersen,** Solvej 5, Helsingør.

Købes: 1,1 himmelblå Undulat, kun typisk fugl med klar farve, dybsort tegning på snehvid bund. **Marius Olsen,** Gåbensevej 53, Kroghave, Nykøbing F.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

28. Aargang MARTS 1953

SWAINSONSPURV

(Passer swainsoni Rüpp)

Interessen for spurvefugle er ikke stor blandt fugleliebhavere i almindelighed og på dette punkt danner heller ikke de danske nogen undtagelse. Dette turde være den meget forståelige grund for at spurve, måske med undtagelse af den brunryggede guldspurv, kun sjældent ses på fuglemarkedet i Danmark. Indrømmes må også, at spurvefuglene kun under særlige forhold kan berede sin ejer nogen glæde. For de fleste — navnlig for de større arters vedkommende gælder, at de er ufredelige, sky og ofte redeplyndrere, i hvilket de endog turde overgå båndfinken. Derfor må det absolut frarådes at holde spurve sammen med pragtfinker, endda ikke på stor plads. En undtagelse danner den allerede nævnte guldspurv og antagelig nogle nærstående arter, der i hvert fald i en rummelig voliére uden ulempe kan holdes sammen med andre små arter. Der er jo meget få liebhavere, der kan og vil ofre en voliére på et par spurve for eventuelt at opnå yngel af dem, men i en stor voliére sammen med andre større fugle, f. eks. risfugle, vævere, kardinaler og fredelige parakitter kan man godt holde eet par, jeg vil udtrykkelig bemærke eet par, da fuglene indbyrdes er ufredelige, sædvanligvis med skæbnesvangert resultat for den svagere.

Blandt de spurve, der af og til indføres, er swainsonspurven en af de almindeligste. Fuglen kommer fra Afrika, hvor den har et meget vidtstrakt udbredelsesområde. I væsen minder den meget om vor almindelige gråspurv, idet den lever i byer og nær bebyggelser, skønt man også finder den ude på feldterne, på steppen og i udkanterne af tilstødende skove. Reden anlægges i mursprækker, under tagskæg, på lofter og andre egnede steder i huse, men også fril i tætte buskadser. Tit benyttes også forladte væverreder. Yngletiden falder i vore sensommer- og efterårsmåneder, æggenes antal er sædvanligvis 3—4, farven lysebrunlig med mørkere rødbrune pletter.

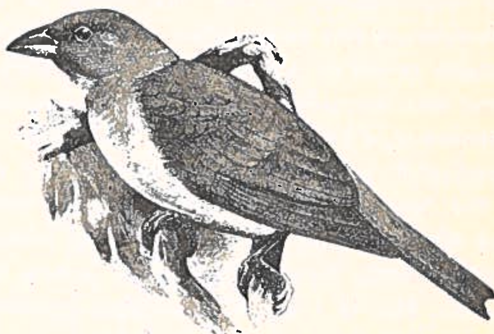

Farvebeskrivelse: Hoved gråt, brystet gråt i en lysere tone, bug gråhvid, ryg brun, underbug lysere rødbrun, vingerne rødbrune med mørkere gråbrune slagfjer, halen gråbrun. Næbbet sort, benene hornfarvede, øjet brunt. Kønnene ens. Ungen ligner de gamle, kun er farverne mattere. Størrelse som gråspurven (l. ca. 160 mm).

— — —

I 1948 modtog jeg fra en hollandsk fuglehandler en samling forskellige vævere, blandt disse var en fugl, som han ikke kendte, men sendte med som gave. Dette var min første Swainsonspurv. I væsen og væremåde var den fuldstændig identisk med gråspurven. Den var også påfaldende sky. Om sommeren holdt jeg den i en friluftsvoliere i haven (størrelse 6 × 2 × meter) med et tilstødende hus (2 × 2 × 2

m), som den delte med en del vævere, widafinker og et par Dominikanerkardinaler. Om vinteren blev den holdt i et let opvarmet overvintringsrum i en voliere på 3 × 2½ × m. Sammen med disse kraftige fugle opførte den sig upåklageligt. Under en rejse i efteråret 1949 fandt jeg hos to danske fuglehandlere yderligere 2 Swainsonspurve, som jeg erhvervede og bragte hjem. Fuglene blev ringmærkede med celluloid undulatringe og efter 1 måneds karantæne lukket ind til den fugl, jeg havde i forvejen. Allerede næste morgen, da jeg kom ind i værelset, måtte jeg sande at dette var en fejltagelse, idet en af de nye fugle stærkt medtaget lå på gulvet, stærkt mishandlet. Jeg fjernede fuglen og vaskede dens sår og holdt den i et bur til den atter var rask. Et forsøg senere at lukke fuglen ind til de andre fremkaldte øjeblikkelig forfølgelse fra den førstankomne spurv, således at jeg hurtigst måtte fjerne den sidstankomne. Derimod var der ikke nogen misforståelse mellem den anden af de nyankomne og den gamle fugl, selvom de ikke tog nogen notits af hinanden. Til foråret blev de bragt ud i den tidligere omtalte friluftsvoliere sammen med ca. 30 vævere og widafinker. I juli opdagede jeg en typisk spurverede på en balk tæt under loftet i det indvendige rum, bygget udv. af halm, tyndt birkeris og kokos, indvendig foret hovedsagelig med kokos og nogle fjer. Her lå 4 æg. Af spurvenes opførsel var jeg straks klar over, at reden var deres. Jeg ville ikke forstyrre dem og undersøgte først reden et par uger senere, da der var tre unger og et æg. Jeg formoder at rugetiden andrager ca. 14 dage. Ungerne blev madet med æggefoder, opblødte myreæg og navnlig med friske myreæg, da sådanne kunne opdrives — hvilket desværre ikke var regelmæssigt.

Efter 8 dage blev ungerne imidlertid smidt ud — jeg formoder at manglen på et passende opmadningsfoder — friske myreæg — var årsagen. Fuglene begyndte på et nyt kuld på samme sted. Også nu blev 3 unger udruget, men smidt ud efter nogle dage.

Sæsonen var nu så langt fremskredet, at jeg tog fuglene ind i deres vinterkvarter, for at forhindre videre formålsløs ynglen. I 1951 blev parret atter sat ind i samme voliere og byggede en rede samme sted. Jeg havde i mellemtiden fået indrettet et moderne fryseanlæg, og da jeg kom over nogle kg friske myreæg, kunne jeg opbevare dem her hele sommeren. På denne måde havde jeg stadig adgang til dette udmærkede foder. Det lykkedes også denne gang at opmade en unge (af tre udrugede), den forlod reden og blev omhyggelig passet af begge forældre og udviklede sig til en smuk han. Den tredie fugl havde jeg i disse 2 år holdt i den tidl. omtalte indendørsvoliere sammen med et par spurvepapegøjer, den havde her bygget en rede i en undulatkasse og her lagt 6 — selvfølgelig ubefrugtede — æg, som den rugede flittigt på. Jeg var derfor glad over at kunne starte sæsonen 1952 med 2 par — mente jeg.

I løbet af vinteren mistede jeg imidlertid min gamle han. I sommeren 1952 satte jeg ud min unge han og den ikke tidligere benyttede hun i friluftsvolieren, hvor de også byggede en rede og lagde 4 æg, af hvilke der imidlertid ikke kom unger. Flere anstalter gjorde jeg ikke det år. I vinter holdt jeg parret i en stor indendørsvoliere, ca. 7 × 3 m, sammen med en del vævere, men en morgen fandt jeg hannen skalperet og dræbt. Jeg sidder således med to sikre hunner, og håber at være så heldig atter at få fat på nogle Swainsonspurve for at finde et par hanner.

Af ovenstående fremgår, at Swainsonspurven er en villig, skønt langtfra sikker ynglefugl under egnede forhold. For at kunne trives forlanger den god plads, enten i en separat voliere eller sammen med fugle den ikke er bange for. I væsen, stemme, parringsdans, redebygning etc. opfører den sig fuldstændig som gråspurven. Alle fugle af arten er ikke engang fredelige indbyrdes, og det lader endda til, at de har ret bestemte meninger ved valget af mage, hvorfor det ikke er nemt at sammensætte et ynglepar. I fuglebøgerne står den angivet som opdrættet gentagne gange, dog kan jeg ikke fra min mere end 30-årige tid som liebhaver huske at have læst om et lykket opdræt med undtagelse af det her beskrevne, hvilket i hvert fald med sikkerhed må anses som et førsteopdræt indenfor F.f.F.

C. af E-m.

Harzerkanarier

Nu i februar er tiden til at ladee vore avlshunner vænne sig til varmen. Da den hurtige afveksling fra kulde til varme sætter den meget tilbage. Nu begynder man at undersøge sit avlsmateriale. Kun fejlfrie hunner giver godt resultat, så alt, hvad ikke er fejlfrit, kasseres. Det er det rigtigste inden vi begynder at sætte hunnerne i enkelte bure. Skyer hunnerne rommerrybsen og afføringen er tynd, skal disse hunner kasseres til avl. Derimod, hvis den tager rybsen og afføringen er hård og gul, så er fuglen sund, og kan sættes i avlsburet. Sunde hunner bliver let ved god fodring fede, men det har ikke noget at sige, da det tabes igen, når den kommer i hæk. Det rum, som bruges til avlen, må langsomt varmes op, i begyndelsen 4—5° og senere ikke overstige 18—20°. Og når først den rigtige varmegrad er tilstede begynder man med ægfoderet. Hunnerne får til at begynde med hver 3.—4. dag lidt ægfoder. Og senere, når der er unger, giver man flere gange daglig. I februar måned forbereder man alt til avlen, også hannerne lader man nu flyve i et stort bur så stivheden kan gå af dem. Og ved at vælge avlsfugle ser man ikke kun på sundheden, men også på sangen af afstamningen.

N. Busch, Aabenraa.

Pragtfinkernes ganetegning

Systematiken og artenes indbyrdes slægtskab indenfor væverfinkerne (pragtfinkerne) er endnu på mange punkter uopklaret. En vigtig vejledning med hensyn til arteres indbyrdes slægtskab giver redeungernes ganetegning. Undertegnede ville være evt. opdrættere meget taknemlig for tilsendelse af en tegning af ganetegningen og beskrivelse af redeunger af følgende arter: Diamantfinke, Malet astrild, Hvidbrystet, brunbrystet og gul Sivfinke.

C. af Enehjelm
Högholmens Djurgård, Helsingfors, Finland.

Redaktionen har modtaget ovenstående skrivelse, og håber nogle af vore medlemmer kan være hr. Enehjelm behjælpelig med at løse dette problem, der, når det bliver løst, også vil være til gavn for danske opdrættere.

Røde midder

Ved et tilfælde har vi fundet et effektivt og billigt middel mod røde midder, som kan være slemme ved fuglene i bur og iøvrigt alt fjerkræ, især i rugetiden. Når mange fugleunger dør inden 10 dage, skyldes det ofte denne midde, hvad mange fugleopdrættere ikke er klar over. Køb kamilleblomster, eller man plukker dem selv om sommeren, gnid dem mellem fingrene og strø dem i reden eller hæng dem i bundter i volieren eller buret. Er tilfældet særlig ondartet tag da reden, pinden og andet indbo og skold dem først. Dyp derefter en pensel i hampfrøolie og gå alle revner og sprækker efter med penselen og utøjet dør i løbet af få timer, når De så bagefter anvender, kamilleblomster, hvis lugt de røde midder ikke kan lide, så skulle De være sikret mod ondet.

N. Busch, Aabenraa.

Uddrag af William Holms foredrag

den 12. januar 1953

Det betyder uendelig meget, når hæktiden kommer, at hunnerne har fået en rigtig overvintring.

Mange steder overvintres hunnerne alt for varmt. Allerede ved juletid — måske før — begynder sådanne hunner at blive hækkelystne, og af mange grunde vil det være uheldigt, — alene af den grund, at den rigtige yngle-rytme endnu ikke er indtrådt. Derfor kan risikeres at hunnen ikke lægger fuldt kuld, eet elller to æg er ikke sjældent, og ubefrugtede æg er også almindelig.

Efter kort tids rugning forlader hunnen meget ofte æggene, eller hvis der kommer unger, bliver de ikke madet som de skal, med det re-

sultat at de enten dør eller i bedste fald bliver svagelige.

Dagene er alt for korte, og det er nødvendigt at give kunstigt lys morgen og aften for at der kan blive tilstrækkelig tid til at made ungerne.

Efter det første mislykkede forsøg, gør hunnen et nyt — med samme resultat, og når den rigtige yngletid kommer er fuglen »udbrændt« — det vil sige den er ude at ynglerytme og ubrugelig til hæk det samme år. Den rigtige måde at overvintre sine kanariehunner på er, at lade dem gå på en temperatur omkring 7—8 graders varme.

Hvis De har Deres kanariehunner gående varmt, må De ikke, fordi De nu læser dette, pludselig sætte dem på denne lave temperatur — det er noget der skal ske gradvis, helst ved overgang fra efterår til vinter. Det eer iøvrigt en regel, der gælder for alle fugle — aldrig pludselig flytte en fugl fra varme til kulde eller omvendt — undtagen det sker gradvis — langsomt. Det er ikke alene dyrplageri, men De har alle chancer for at miste fuglen.

Holder man sine kanariehunner på en lav temperatur, er det også nødvendigt at indrette fodringen derefter, det er ikke nok kun at give dem kanariefrø og vand.

En god vinterfodring til kanarier, der går koldt, vil være: ren kanariefrø, god sommerrybs, revet rå gulerod påstrøet lidt blå valmuefrø, en skive sød æble. Hver anden dag nogle få korn negerfrø eller hampefrø pr. fugl.

Æble og gulerod erstatter således spinat, der er vanskelig at få om vinteren. Det blå valmuefrø holder maven i orden. Kanariefrø og sommerrybs kan gives ubegrænset — af praktiske grunde i hver sin skål. Negerfrøet og hampen skal man derimod være yderst varsom med — men brugt fornuftigt er det gavnligt.

Æggefoderet skal man ikke bruge om vinteren og endelig ikke i forbindelse med hamp.

Samtidig fodring med æggefoder og hamp er den rene gift for kanarier. Med lidt forsigtighed kan benyttes rosenkål, men pas på den ikke er frosset, når den gives fuglene — det undgås, hvis kålen får lov at ligge en halv dags tid til stuetemperatur.

Hvis De gør Dem den ulejlighed at spire sommerrybset, vil kanarierne spise den dobbelte portion. Frøet skal ikk spires mere end man lige kan se spiren bryde skallen. Spiret sommerrybs ved vintertid er en lækkerbidsken for kanarier. Bade- og drikkevand bør ikke have lavere temperatur end rummet, hvori fuglene opholder sig. At det skal være friskt og rent er en selvfølge. Drikkevandet må stilles således at fuglene ikke kan afsætte deres ekskrementer i det. Vand forurenet med ekskrmementer er en aldeles sikker sygdomsspreder.

Rent sand og rigelig fine strandskaller er nødvendig for fuglenes organisme. Rigelig plads er også nødvendig — en mindre voliere, hvor fuglene kan komme til at røre vingerne, er det bedste — ellers et stort flyvebur, der ikke må overbefolkes.

Af ovenstående vil man forstå, hvor vigtigt det er at vide, hvorledes de kanariehunner, der skal benyttes til hæk er overvintret.

En udmærket regel vil det være at give sine kanarier en skive daggammelt franskbrød overhældt med kogt mælk eller fløde en gang om ugen.

Uden omhyggelig overvintring af sine kanariehunner ingen heldig hæk!

Fjersygdomme hos stuefugle

forekommer ofte. Pludselig kan der forekomme nøgne steder, der dog ofte befjeres hurtigt, når blot man finder frem til sygdommens årsag, men heri ligger vanskeligheden, fordi sygdomsårsagerne kan være så mange forskellige, f. eks. mangel på pleje — urenlighed, eller mangel på badevand. Utøj er undertiden også een af årsagerne.

En anden årsag mange fugleejere helt overser, er den, at fuglen er for fed. De store fjer begynder at stritte ud til alle sider — fjerdragten bliver uordentlig — det kniber med at få fældet. Det er et typisk tegn på, at fuglen er for fed.

Mange giver i god mening sine fugle et meget kraftig foder og mener hermed at gøre en god gerning. Resultatet kan foruden, at fug-

len på grund af fedme slet ikke føler sig tilpas, resultere i en fjersygdom.

Mangel på fjerdannende stoffer, f. eks. kalk, kan selvfølgelig også forårsage fjersygdomme.

Sygdom i fedtkirtlen, der sidder lige over haleroden, kan også, hvis den træder ud af funktion, være årsag til sygdom i fjerklædningen.

Det kan anbefales at pensle pludselig opståede fjerløse steder med glycerin eller karbolsyre i forholdet 1:100.

Penslingen må foretages tyndt og med nogle dages mellemrum.

Det vil være naturlig i denne forbindelse samtidig at omtale NÆBSYGDOMME. Et sundt næb kan pludselig blive misdannet på den måde at overnæb vokser ud over undernæb. Det kan også indtræffe at næbbet danner korsnæb.

Forudsat fuglen ikke har beskadiget sit næb, er grunden til, at næbbet vokser unormalt, en unormal horndannelse på grund af forkert ernæring.

Det første, der her gøres, er at fuglen må have den rette ernæring, og indtil fuglen igen bliver rask, må næbbet vedligeholdes ved hjælp af en skarp saks eller neglefil.

Vedligeholdelse af næb må selvfølgelig ske med stor varsomhed. Blodåren i næbbet går næsten helt ud i næbspidsen, og beskadiges åren, kan næbbet blive så ømt, at fuglen er ude af stand til at opsamle og knække frøet.

Kløerne kan, navnlig på ældre fugle, vokse sig unormalt lange. Dette behøver ikke at være noget sygdomstegn. Grunden er blot den, at fuglen ikke i fangenskab har lejlighed til at slide kløerne på normal måde.

Bliver kløerne så lange, at de er fuglen til besvær, bør de klippes. Den bedste måde er at holde neglen op mod lyset, så blodåren kommer til syne, og der klippes så med en skarp saks et stykke udenfor denne. Er man ikke sikker på at kunne udføre det aldeles korrekt, må man ikke forsøge sig, men overlade det til en øvet.

Zero.

Rigtigt foder

Egentlig skulle det jo være unødvendigt at tale om dette tema, men alligevel tror jeg, vi er kommet fra den rigtige vej. Jeg tror, vi somme tider ikke er helt klar over den rigtige fodring, hvad en harzer skal have. Mange opdrættere tror, at fuglen, når den får for meget kanarieblanding bevirker forkerte toner i sangen. Det gør det også, sangen har meget med føden at gøre, en rigtig fodring, giver god og flittig sang, det er rigtigt at give fuglene mest sommerrybs, men også lidt kanarieblanding og grønt, såsom salat, spinat, spiret rybs. Nu er der mange avlere, der er bange for, at grønt bringer tarmsygdomme, ikke hvis det bliver givet med måde, også lidt revne gulerødder samt figner er godt for en harzer, et stykke æble og bananer en gang imellem, hvis vi følger denne vej af fodring, så er vi på den rigtige, og vil få det bedste ud af vore harzere, både legemligt og i sang. For det første må man aldrig glemme det friske grøntfoder og et par dråber levertran en gang imellem. Også helt unge fugle, såsnart de beynder selv at tage deres føde, fodrer jeg dagligt med grøntfoder. Hampefrø giver jeg kun sjældent, da fuglene bliver for fede og dovne deraf, der er for meget olie i hampen. Også fældningstiden mærkes næsten ikke, hvis man fodrer med grønt. For kun en sund og kraftig krop giver fuglen lyst til at synge.

N. Busch, Aabenraa.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., (fung. Fmd.) Telefon By. 6973
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Sekretær: Th. Wiegandt, Holsteinsgade 18 Tlf. Øbro 673y.
Giro 1385.

Sidste møde blev afholdt den 9. februar i restaurant »Roma«. Aftenens foredragsholder var formanden for foreningen »Svalen«, hr. K. Johansen.

Det udmærkede foredrag var ledsaget af lysbilleder, der viste en hel del af de stakkels dyr »Svalen« i tidens løb havde været med til at skaffe bedre kår at leve under, eller befri ved en hurtig og smertefri aflivning. Foredraget blev påhørt med megen stor opmærksomhed, og man kunne ikke undgå at mærke, at der indenfor dyreværnsforningen »Svalen« arbejdes meget energisk.

Efter foredraget var der meget bifald.

Til bortlodningen var der meget fine gevinster — en flot Mohrenkopf, et par sommerfuglefinker samt et par fine kanarier. Fortuna havde bestemt det således, at Mohrenkopfen og sommerfuglefinkerne havnede hos samme lykkelige vinder.

Næste møde afholdes den 9. marts 1953 kl. 20 i restaurant »Roma«, Østerbrogade 85 (2 minutter fra stadion).

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Foredrag af hr. cand. mag. Holger Poulsen: »Træk af fuglenes levevis«.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

Intet møde i marts

Sidste møde blev afholdt den 18. februar i restaurant »Roma«. Formanden bød velkommen og takkede udstillerne fra kåringsskuet, hvorefter han gav ordet til skuets dommere, d'herrer G. Ronck og Aage Jørgensen, der gennemgik bedømmelsen af fuglene. Derefter foregik præmieuddelingen. Aftenen sluttede med eventuelt og hyggeligt samvær.

Guldmedaljevinderne Fru M. Fischer og Hr. N. Busch.

HUSK

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet, indsendes inden den 15. i måneden til K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 160
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson, Johannes Mathiesen.

Under stor tilslutning afholdt foreningen sit første medlemsmøde den 15. januar.

Formanden bød velkommen og indledede mødet med nogle smukke mindeord over dronning Alexandrine. Han oplyste derefter, at foreningen nu tæller ikke mindre end 140 medlemmer. Foreningen har tilrettelagt et stort program med indkøb af sjældnere og mere almindelige fugle, da der trænges til blodfornyelse, som søges opnået ved at fordele mindst 100 par fugle blandt medlemmerne i dette år; vil desuden tilrettelægge en studiekreds for begyndere og viderekomne, ind imellem foredrag, hvor nogle af landets fineste fuglefolk vil komme tilstede. Foredragene vil så vidt muligt blive ledsaget af film fra naturens fugleliv, hvoraf der i 1952 blev forevist 8 film og 2 private optagelser.

— — —

Næste medlemsmøde afholdes i restaurant »N.F.«s lille sal torsdag den 5. marts kl. 19,30 præcis.

1. Tonefilm, den amerikanske propagandafilm »Højt over grænserne« skildrer trækfuglenes liv og færden året rundt, og deres lange reejse fra nord til Sydamerika og tilbage igen. Dansk tale.

»Alle bække små foruden ekstranummer.

2. Pause.

3. Meddelelse fra bestyrelsen.

4. Bortspil.

P. b. v.
Johs. Mathiesen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Chr. Kolds Allè 1. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Sælges: For at give plads til nye fugle sælges 2,2 rosella, prøvede ubeslægtede avlspar, 1,1 blommehovedet parakit, 2,2 agaporn taranta. Tandlæge, dr. **Ewald,** Sønderborg.

Købes: 1,1 kapdue, 1,1 diamantdue, eventuelt andre små duer. Gartner **E. Christensen,** Th. Rensbergvej 14, Viborg.

Sælges eller byttes: 2,2 mågefinker, 2,2 zebrafinker, 1,1 sølvnæb, 1,1 amarant, 1,1 sommerfuglefinke, 1,1 tigerfinke, 1,1 orangekindet astrild, byttes med undulater eller dværgpapegøjer. **Flemming Overgaard,** Borneavej 8, tlf. SU 7113.

Købes: 0,1 olivengrøn astrild, 1,1 kinesisk dværgvagtel.

Sælges: 1,1 sølvnæb, yngledygtige, 1,0 olivengrøn astrild. **John Mathiesen,** Staldgården 10, Nykøbing F.

Byttes: 1,0 rød papegøjeamandine købes eller byttes med en trefarvet han. 1,3 lille kubafinke sælges eller byttes med harzere. **Fr. Petersen,** Rødbyvej 133, Nakskov.

Sælges: 8 stk. kassebure, 47×32×25, 1,3 spidshalet bæltefinker, 1,3 broget zebrafinke. **Boskjold,** adr.: Petersen, Birkedommervej 3, 1. tv. NV.

Sælges: 2,8 orangekanarier, eller byttes med papegøjeamandiner eller spidshalede bæltefinker. **Halskov Larsen,** Helsingørsgade 26, Hillerød.

Sælges: 5,2 spidshalede hechts bæltefinker, 9 mdr. gamle, byttes 1,1 af samme forblodfornyelse. **Dyring Jensen,** Pontoppidansvej 8 B, Helsingør.

Købes: 1,0 bourksparakit, 0,1 maskebæltefinke. **Leif Wedsmand,** Chr. Winthersvej 2. Tlf. TA 1111. LY 128.

Købes: 5 stk. kanariehunner,, orange, og 1 par hvide zebrafinker. Opgiv venligst pris. **P. J. Hansen,** Sølsted, Visby, J. Tlf. Bredebro 59u.

Sælges eller byttes: 1 kassebur, 1 vagtelbur samt et mindre bur. **Erik Andresen,** Egholmen 18, Hillerød, tlf. 1983 y.

Sælges: 7,5 sivastrilder, 6,4 Ringastrilder, 1,1 helenafasan, 2,1 brunbrystet sivfinke, 1,2 angoraastrild, 4,4 mørke mågefinker. **Frk. E. Dünweber,** Frederikssundsvej 106 A, tlf. BE 4171 y.

Spørgsmål: Jeg har et par indigofinker. Hannen kom sidste år til skade med det ene ben, som siden har siddet »skævt« på fuglen. I tilfælde af jeg får unger af fuglene og ønsker at udstille, skal jeg da kun udstille hunnen med eventuelle unger?

Jeg har en meget stor loftvoliere, hvor jeg kunne tænke mig at have en større samling fugle. Hvilke slags vil De anbefale mig? Astrilder er jeg ikke interesseret i. Kan man have flere par dværgpapegøjer sammen?

Kunne der ikke engang imellem komme en nogenlunde prisliste i »Stuefuglene« over fugle?

Man ser ikke mere noget til de i sin tid importerede engelske kanarier, er de uddøde?

E. A., Hillerød.

Svar: Det er jo en regel, at defekte fugle ikke udstilles, og tillige vil det sikkert blive et stort spørgsmål, om en sådan han er befrugtningsdygtig, fordi dens skavank vil vanskeliggøre parringen. Var det ikke en god idé, at give hunnen en ny han, så har De både chancer for at få unger, og udstille dem tillige med begge forældrene.

De skriver at Deres loftvoliere er meget stor. Vi vil derfor foreslå, at De deler den i to eller flere afdelinger. Hvilke fugle De skal befolke volieren med afhænger af om volieren kan opvarmes.

Der er altid en ulempe ved at holde mange forskellige arter i een voliere — ved at dele den har De mulighed for at holde vidt forskellige fugle.

Af fugle, der ikke fordrer megen varme, kan vi foreslå: i een voliere, hv. risfugl, grå, grøn eller rød kardinal eller også hv. risfugl sammen med undulater. I voliere nummer 2: f. eks. brunbrystet sivfinke (man har nu erfaring for, at den ikke er så sart som man tidligere troede), kæmpeskadefinke, nonner, f. eks. muskatfinke.

En voliere med de forskellige vævere er altid et smukt syn, men her må man for det meste se bort fra opdræt. Kan De skaffe varme, bliver der selvfølgelig langt flere arter at vælge imellem.

Deres indigofinker vil vi råde Dem til at holde for sig selv.

De får mest fornøjelse ved at holde dværgpapegøjer parvis.

Vi skal forsøge at bringe en prisliste i et af de første numre af »Stuefuglene«.

Angående Deres sidste spørgsmål om de engelske importerede kanarier, er det således, at F.f.F. i lighed med tidligere år, også i år udstationerer disse fugle blandt foreningens medlemmer.

Henvendelse sker til bestyrelsen.

Spørgsmål: På et af F.f.F.'s møder, hvor jeg selv var forhindret i at være til stede, blev der holdt et foredrag, hvori der blev omtalt, at enchytræer og myggelarver var egnede som opmadningsfoder til visse tropefugle. Har man erfaring for, at nogle fugle virkelig har benyttet disse ting til opmadning? **W. R.**

Svar: Ja, man har sikkerhed for, at ihvertfald amarant og sommerfuglefinke kan opmade med dette foder, men vi er overbevist om, at også andre arter kan gøre det.

Spørgsmål: Jeg har tænkt mig at anskaffe et par turtelduer, men hvorledes sikrer jeg mig, at det bliver et par rigtige turdelduer? Kan jeg ikke risikere at få fat i et par skoggerduer i stedet, når jeg ikke selv kender nogen forskel?

Er der et helt sikkert kendtegn, så forveksling kan undgåes? **H. Kg.**

Svar: Skoggerduens næb — både overnæb og undernæb er mørkt. Turtelduen har mørkt overnæb og lyst undernæb.

Spørgsmål: Jeg havde sidste år to kanariehunner, der ikke ville gå i hæk. Nu er jeg nervøs for, at det vil gentage sig i år. Kan jeg selv gøre noget for at få dem i hæk? **Scheel.**

Svar: Prøv at trække een af de store hale- eller vingefjer. Det vil som regel give resultat, forudsat fuglen ellers er rask og yngletiden den rette.

Spørgsmål: Kære fuglebrevkasse. Jeg havde sidste år et par mågefinker, der fik to søde små unger, der blev store. Inden jeg gik i skole gav jeg dem hver morgen frø og vand og hver lørdag, når jeg havde fri fra skole, rensede jeg buret og gav dem rent sand. Men så skete der det frygtelige, at en dag jeg rensede hos dem, fløj de alle fire ud af buret og ud af et åbenstående vindue. Jeg ledte hele dagen, men de var ingen steder at se. Jeg græd også meget. Nu har jeg fået mit eget værelse, og jeg ville så gerne have nogle nye fugle, men mor og far siger, at jeg er for lille endnu til at have fugle. Jeg har også buret oppe på loftet, og jeg kan selv spare sammen til at købe fuglene. Kære fuglebrevkasse, tror du ikke, du kan hjælpe mig — jeg vil blive så glad.

Hanne, 10 år, . . .gårdsvej.

Svar: Kære lille Hanne. Vi kan godt forstå, du er ked af at have mistet dine fugle. Når du passer dine fugle så godt som du fortæller i dit brev, tror vi ikke, du er for lille. Vi skal nok love dig at tale med din far og mor, men så må du også love os at huske, at alle vinduerne skal være lukket, når du renser hos fuglene.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang APRIL 1953

LØGGRØN PAPEGØJEAMANDINE

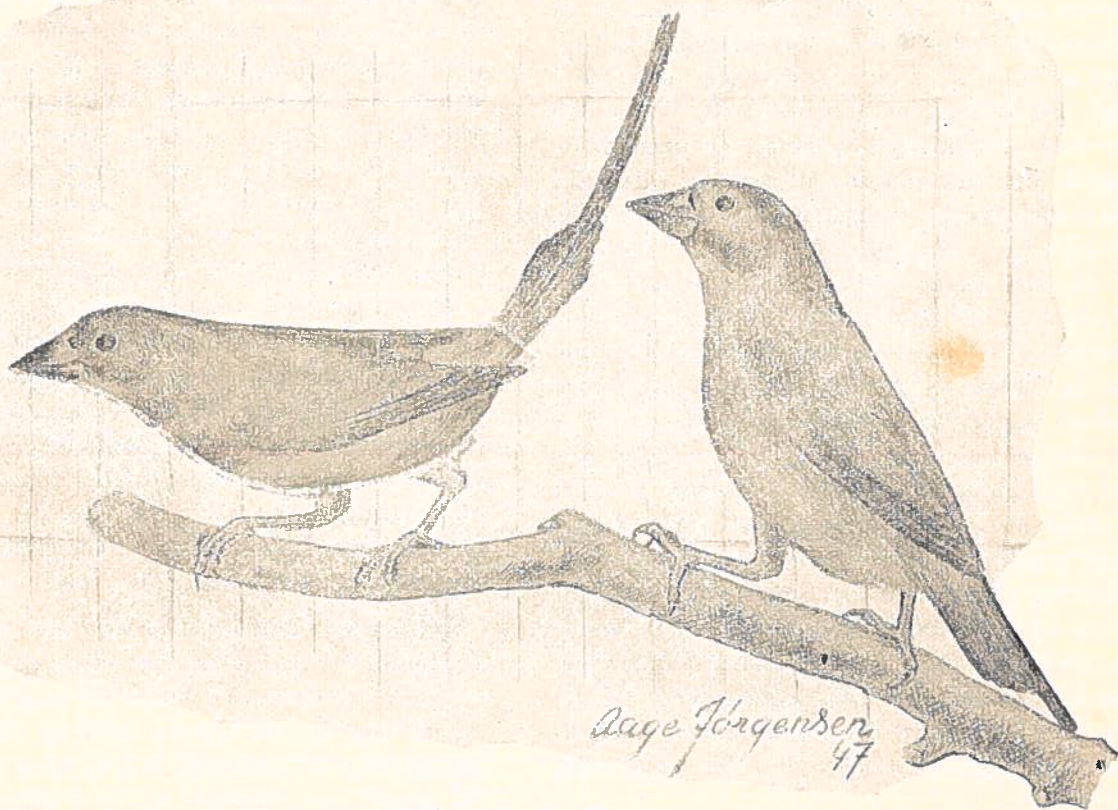

Erythura Prasina Sparrm.

Fuglen stammer fra Borneo, Java og Sumatra. Hos hannen er pande, hovedsider og struben til ned på brystet blå. Overhaledækfjer og bug skarlagenrød, øvrige underside brunliggulrødlig. Overside græsgrøn. De midterste halefjer er stærkt forlængede. Hunnen mangler den røde farve på undersiden og den blå på strube og pande, samt de forlængede halefjer. Der forekommer en farvevarietet, hvor hannen har gul underside.

I april måned 1952 anbragte jeg 3 par løggrønne papegøjeamandiner i den ene halvdel af et af mine bure. Almindeligvis isolerer jeg mine fugle parvis, når de skal yngle, men da jeg har det indtryk, at de løggrønne hunner kan være noget træge til at gå i gang, mente jeg, at det ville virke ansporende med konkurrence, og så fik de desuden en chance til selv at vælge en mage.

Pladsen, de fik overladt, var 106 cm i højden, 50 cm i bredden og 60 cm i dybden. Her var anbragt naturgrene samt småkviste, der til dels var flettet ind i burets tremmer. Kvistene, der var ret tynde, havde jeg ikke tænkt mig, at fuglene ville sætte sig på, men det viste sig, at de netop foretrak dem, specielt om natten. 4 lukkede kurvereder, heraf de 3 nærmest af form som Stærekasser, var anbragt i hver sit hjørne af buret, de 3 tæt op til taget, den 4. lidt længere nede, alle med indgangen vendt bort fra lyset.

Umiddelbart efter, at fuglene var kommet ind i buret, begyndte 2 af hannerne at interessere sig for redematerialet, som bestod af langagtigt, blødt mos og kokostrevler, og i løbet af de nærmeste dage byggede den ene i den lavere hængende kurverede og den anden en rede ovenpå taget af denne, alt imedens de gjorde kur til hunnerne, der på det tidspunkt ikke viste særlig begejstring for foretagendet. Hannernes virketrang fik desværre snart en ende, idet fuglene gik i fældning og under denne var ret sløje, trods de tilsyneladende havde været i fin kondition forinden. Den ene af hannerne — naturligvis den, der havde været mest ivrig — døde endog. En anden af hannerne kom ikke rigtig i form efter den tid, ligesom en af hunnerne skrantede og døde i løbet af sommeren. Jeg havde ikke ventet mig noget af disse fugle, så jeg havde været glædelig overrasket over den lovende begyndelse og var derfor nu lidt skuffet. De andre år, hvor jeg havde haft et enkelt par i gang, havde fuglene end ikke bygget rede, og det var mit indtryk, at det var hunnens manglende tilbøjelighed til at yngle, der gjorde sig gældende.

I lang tid efter fældningen havde fuglene ingen lyst til at fortsætte redebygningen; men en skønne dag opdagede jeg, at en af hunnerne viste interesse for rederne, og tilsidst for en bestemt rede, nemlig en, der var anbragt i hjørnet nærmest vinduet med bagsiden ind mod stuen og indgangen mod væggen, ligesom jeg hørte en kaldende lyd fra hende, når hun var derinde, en lyd, som en af hannerne (den, der påny var i fin form) reagerede på. Han begyndte meget ivrigt at bygge rede, og kort tid efter lagde jeg mærke til, når jeg så ind i buret, at der til stadighed manglede en af dem, ligesom de begge havde gjort sig usynlige om aftenen. Tilsyneladende var de i gang med rugning. Nøjagtigt hvornår den var begyndt havde jeg ikke lagt mærke til, men skønsmæssigt regnede jeg ud, at den måtte være tilendebragt omkring 1. august, idet jeg formodede, at rugetiden var ca. 12 dage. Jeg havde ikke set fuglene parre sig, men parringen kunne jo være sket i reden. At der virkelig skulle komme noget positivt resultat ud af det, regnede jeg faktisk ikke med. Den 2. august opholdt jeg mig i nærheden af buret, da jeg hørte lyde derfra, som jeg til at begynde med ikke forstod hvad var. Først da jeg havde hørt dem gentaget flere gange, gik det op for mig, at det utrolige tilsyneladende var sket, nemlig at der var kommet unger, og at de øjensynligt blev madet. De løggrønne papegøjeamandiners foder havde hidtil bestået af en større portion rent kanariefrø, en lille portion af min almindelige frøblanding, en portion af sidstnævnte i opblødt og spiret stand, ituskårne salatblade samt ganske lidt af en blødfoderblanding, som jeg giver alle mine fugle som tilskudsfoder, enten de har unger eller ej, og som består af en tørblanding tilsat æg og gulerod. Nu gjaldt det om at lægge mærke til, hvad fuglene ville opmade med. Det viste sig at være det opblødte og spirede frø samt salat, hvorimod blødfoderet så godt som ikke blev rørt.

Jeg glædede mig for hver dag, der gik, hvor jeg kunne høre ungerne, der havde så kraftige stemmer, at de kunne høres på lang afstand, og jeg fattede efterhånden mere og mere håb om, at det ville lykkes at få dem opmadet. Den 25. august om morgenen så jeg 2 udfløjne unger på bunden af buret, og senere kom der 1 til, som var mindre, og hvis fjerdragt ikke var så udvokset som de andres. Denne sidste unge voldte mig en overgang nogen bekymring, da den ca. 1 uges tid ikke var i stand til at flyve op fra bunden, hvorfor den blev noget forsømt ved madningen. Det var imidlertid en lille ihærdig fyr, der ikke sådan lod sig slå ud.

En af de første dage, efter at den var fløjet ud, forsøgte den selv at spise blødfoder, deriblandt et lille stykke salatblad, som det lyk-

kedes den efter store anstrengelser at få til at glide ned gennem halsen. Den overfaldt samtlige fugle, der kom ned på bunden, med høje skrig og baskende vinger for at få dem til at give sig noget mad; men kun dens forældre lykkedes det den at få overtalt til at stoppe noget i halsen på den — dog ikke altid. Efter nogle dages forløb sad den og sov i et hjørne på bunden af buret, og så blev jeg for alvor bange for, at den ikke skulle klare sig, og i min nød vidste jeg ikke bedre end at forsøge at sætte den ind til en broncefinkehan og en mågefinkehun, som havde ca. 14 dage gamle unger i reden. Broncefinken var meget ivrig til at made, og jeg håbede, at han mulig ville forbarme sig over den løggrønne unge. Broncefinken og mågefinken så desorienterede og nærmest skrækslagne ud ved synet af den fremtoning, der var blevet anbragt i deres bur, hvorimod ungen lod til at være lidt forbavset, men absolut ikke bange for sine burfæller, og det varede ikke mange minutter, før den opførte sig, som om den var hjemme, idet den blev opmærksom på reden og øjeblikkelig uden tøven hoppede ind i den. Jeg var meget spændt på, hvad der nu ville ske og tænkte, at hvis broncefinken blot havde mod til at gå ind og made sine unger, så var det jo muligt, at den løggrønne unge også ville tigge om mad, og at broncefinken ville made den; men jeg blev snart belært om noget andet. Efter at broncefinken flere gange havde været henne ved reden uden at turde vove sig derind, tog den sig endelig sammen og gjorde forsøget. Virkningen var næsten øjeblikkelig. Der lød en høj, skældende røst, og ud kom broncefinken. Den var ganske simpelt blevet smidt ud af sin egen rede.

Mit forsøg på at hjælpe var mislykkedes, og der var ikke andet at gøre end at fjerne ungen igen. Den befandt sig stadig i reden, og da jeg ville fjerne den, skældte den også mig ud; men på mig virkede det ikke skræmmende, så fyren blev fjernet trods højlydte protester. Jeg forsøgte at stoppe lidt mad i den, inden jeg satte den tilbage, hvor den hørte hjemme, men uden større succes. Dens utrættelige forsøg på at flyve op til de grene, hvor de andre sad, kronedes omsider med held, og det endte da heldigvis med, at den klarede sig. Begge forældrene madede ungerne; men efter at de havde været ude af reden en halv snes dage, begyndte hannen at svigte, og til sidst var det kun hunnen, der madede dem. Hannens svigtende interesse for at made skyldtes sandsynligvis, at han ville i gang med et nyt kuld og begyndte at bygge i en anden rede, hvor hunnen kort tid efter lagde æg, og parret udrugede 3 unger, som desværre ikke blev madet længere end 10—12 dage. Hunnen færdigopmadede, medens hun rugede, de 3 store unger, og det var morsomt at se ungerne styrte efter hende, når hun viste sig, højt skrigende for at blive madet.

Hun praktiserede at flygte for dem, idet hun blev ved med at flyve rundt i buret fra gren til gren med ungerne efter sig, indtil hun havde fløjet dem trætte, før kunne hun nemlig ikke få fred for dem til at gå ned og spise, og det var jo dog under alle omstændigheder en forudsætning for, at hun kunne made dem. Heldigvis kunne de klare sig selv, inden næste kuld kom ud af æggene, og blev fjernet. De udfarvede i løbet af 4—5 måneder. Den lille ihærdige fyr, der havde kæmpet så ufortrødent for sit liv, var en han, de 2 andre var hunner.

Idet jeg henviser til det af mig foran nævnte foder, skal jeg yderligere oplyse, at kanariefrø er de løggrønne papegøjeamandiners hovedfoder og derfor aldrig må mangle. Hirse, som de som regel ikke bryder sig videre om tørt, tages derimod gerne i opblødt, helst spiret stand. Jeg plejer at sætte noget af min frøblanding, som består af forskellige hirsesorter samt kanariefrø, til spiring som tilskudsfoder til hele min fuglebestand, og de løggrønne er mindst lige så glade for det som mine andre fugle. Hirsekolber kan man forsøge at give dem, da nogle gerne vil have dette frø.

Helbredsmæssigt synes de løggrønne papegøjeamandiner at have et svagt punkt, nemlig deres hals. Ved det mindste sløjhedstegn plejer jeg derfor at give dem honning (ægte) i drikkevandet, som jeg altid giver mine fugle særskilt i pumpeglas. Hertil opløser jeg 1 teskefuld honning i ca. ½ liter lunkent vand. Det plejer at have en god virkning.

E. Dünweber.

Et par gode råd til kanarieopdrætterne

Husk: Det kan ikke nytte at sætte kanarier i hæk, hvis fuglene ikke er sunde og stramme.

Hannen skal være i fuld sang. Ellers er det omsonst at benytte den til avl.

Pas på temperaturen ikke går for langt ned.

Æglægningen foregår om morgenen sædvanligvis mellem kl. 6 og 8. Det er ofte på denne årstid koldt, og er temperaturen under 17—18 grader celcius, kan man risikere, hunnen får læggenød.

Husk at give levertran, f. eks. et par dråber blandet i lidt sandkage.

Har en hun læggenød, tag da lidt byggemateriale i bunden af en fugleæske og stil fuglen på et varmt sted (selvfølgelig ikke oven på en ovn). **Forsøg ikke på anden måde at hjælpe fuglen af med ægget.** Husk endelig at give fuglen drikkevand, såsnart ægget er lagt. Den tørster frygtelig efter en sådan unormal æglægning. Vandet må være tempereret, da den drikker kolossalt.

Viser det sig en hun har lagt et kuld ubefrugtede æg, lad den da ligge tiden ud, inden De sætter den i hæk påny.

Pas på miderne. Sørg for en ren og frisk rede en dag eller to før ungerne ventes.

Vær opmærksom på opmadningsfoderet. Mange opdrættere fodrer for kraftig med æg.

Under rugningen skal foderet kun bestå af kanariefrø, rybs og grønt (salat, spinat, revet gullerod eller sød æble).

Opstår der meget store stridigheder mellem han og hun, sæt da hunnen i hækburet først, og sæt hannen ind, naar hunnen har bygget reden halvfærdig, så plejer der at være god forståelse.

Sørg for, at hunnen begynder rugningen samtidig på alle æggene, så ungerne kommer samtidig. På den måde bliver der ingen efternølere, der ofte går til grunde.

Husk, at påsætningen af faste ringe skal foregå femte- eller sjettedagen efter ungernes fødsel, alt efter hvor kraftig hunnen mader og derfor ungerne vokser. Kommer man for sent (måske blot een dag), er der intet at gøre, man må bestemt ikke bruge vold for at få ringen på.

Når ungerne ca. 21 dage gamle forlader reden, kan det ske, de bliver pillet af hunnen. Bliver det for slemt, må ungerne sættes i et lille harzerbur (fjern lågen), der hænges uden på hækburet, så forældrene kan komme til at made gennem tremmerne.

Viser en fugl tegn på utilpashed, giv da en skive daggammel franskbrød overhældt med kogt mælk eller fløde, påstrøet blå valmuefrø.

I den varme tid må man være påpasselig overfor alt foder, der indeholder æg og mælk. Det kan blive surt i løbet af få timer.

Husk et hårdkogt æg, der skal benyttes til opmadningsfoder, skal koge i ti minutter. Et meget stort æg i tolv.

Det er nødvendigt for at undgå sygdom hos sine ungdyr at forny bundlaget hver dag. Overbefolk ikke burene. Tag ikke mere end to, højst tre kuld unger på een sæson.

Zero.

PRISLISTE

Gennem redaktions-brevkassen har vi modtaget flere opfordringer til at bringe en prisliste i »Stuefuglene« over fugle. Charlottenlund Fugle- og Akvariehandel, Jægersborg Allé 6, ved G. Ronch, har venligst tilstillet os nedenstående prisliste:

	pr. par
Atlasfinker	16,00
Amaranter	22,00
Båndfinker	16,00
Grå Astrild	12,00
Kubafinker, små	35,00
Kubafinker, store	35,00
Mågefinker, store	16,00
Malabarfasan, store	14,00
Muskatfinker	14,00
Maskebæltefinker, imp.	125,00
Maskebæltefinker, danske	100,00
Løggrønne Papegøjeamandiner	90,00
Sivfinker, brunbr.	100,00
Sivfinker, hvidbr.	100,00
Spidsh. Bæltefinker	60,00
Gris-bleu	35,00
Sommerfuglefinker	16,00
Sølvnæb	14,00
Tigerfinker	12,00
Zebrafinker	18,00
Zebrafinker, hvide	30,00
Zebrafinker, brogede, 30 a	35,00
Nonner, trefarvet	20,00
Nonner, sorthoved	20,00
Nonner, hvidhoved	35,00
Indiske Ortolaner	20,00
Kardinaler, røde	125,00
Kardinaler, grønne	175,00
Mohrenkoph	200,00
Agapornis fischeri	85,00
Agapornis, personata	95,00
Agapornis roseicollis	125,00
Undulater	25,00
Kin. Nattergale	45,00
Kanariefugle, gule	35,00
Kanariefugle, brogede	30,00
Kanariefugle, hvide	40,00
Kanariefugle, orange	45,00
Harzerhanner, import., pr. stk.	50,00
Harzerhunner, gule, pr. stk.	18,00
Harzerhunner, brogede, pr. stk.	15,00

Indigofinke –
SOLFUGL

I foråret 1951 købte jeg et par smukke indigofinker. De blev sat i friluftsvoliere på 12 m² sammen med et par solfugle. Her gik de hele sommeren uden at give tegn til at yngle. I juni 1953 byggede de rede i en hyldebusk ca. 1 m over jorden. De lagde 3 lyse æg, udrugede dem og fik tre unger. Opmadningen gik fint, takket være friske myreæg.

Da jeg en aften kom hjem, var reden desværre blæst ned, og ungerne, der var seks dage gamle, lå kolde på jorden. Det lykkedes med varme at få liv i de to. Reden blev sat på plads og de to unger lagt i, men nu ville forældrene ikke made, og ungerne døde. En måned senere byggede de igen rede og lagde tre æg, som også blev udruget og ungerne passet godt. Da de var 8 dage gamle skete der et nyt uheld, idet ungerne blev dræbt af et par solfugle, der havde unger samtidig. Nu håber jeg på bedre resultat i år. Tilsidst et godt råd til alle fuglevenner. Hav ikke solfugle sammen med andre fugle.

Erik Andersen, Hillerød.

— — —

Ovenstående bekræfter den regel, at man skal være yderst varsom med, hvilke fugle man sætter sammen, selv på et meget stort pladsområde.

Red.

HUSK

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet, indsendes inden den 15. i måneden til K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

Plastik-mærkeringe

Det forekommer mig at være rigtigt at henlede opmærksomheden på den risiko, der kan være forbundet med anvendelsen af plastikmærkeringe.

Personlig har jeg været ude for et par ondartede tilfælde af beskadigelse forårsaget af disse mærkeringe, hvoraf det ene desværre endte med, at et ellers sundt dyr måtte aflives. Heldigvis har jeg i adskillige tilfælde i tide opdaget, hvad der var ved at ske og har fjernet ringen, inden fuglen led overlast. Årsagen er, at de 2 modgående kanter på ringen ved trykket, der fremkommer, når fuglen hviler på den, glider forbi hinanden og drejer rundt i spiral tættere og tættere omkring fuglens ben for til sidst at blive presset ind i muskelvævet, hvorved blodtilførslen gradvis formindskes for sluttelig helt at ophøre, og virkningen heraf behøver jeg næppe beskrive, tænk på, hvilken lidelse det må være for det stakkels dyr. Da det hele sker så gradvist, forbigår det let i begyndelsesstadiet opmærksomheden, så man — hvis man ikke i anden anledning får fuglen i hånden og derved opdager det — risikerer først at blive klar over faren, når fuglen reagerer ved at presse benet sammen, og så er det vanskeligt at fjerne den uden samtidig at beskadige benet. **E. D.**

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K. Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

MEDLEMSMØDE

afholdes torsdag den 16. april kl. 20 hos Boston Petersen, Selsøvej 13. Tlf. DA 4660.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand:
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., (fung. Fmd.) Telefon By. 6973
Kasserer; E. Petersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x

Sidste møde blev afholdt den 9. marts i restaurant »Roma«. Foredragsholder var herr cand. mag Holger Poulsen, der holdt et interessant foredrag om fuglenes levevis.

Herr Poulsen omtalte mange forskellige træk fra fuglelivet, blandt andet om fugle, der snylter hos andre fugle på den måde, at de lægger æg i disses reder og lader plejeforældrene udruge og forsørge ungerne.

Foredraget påhørtes med megen stor opmærksomhed og påskønnedes med stort bifald.

Ekstraord. generalforsamling

afholdes mandag den 13. april 1953 kl. 20 i restaurant »Roma«, Østerbrogade 85.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent.
2. Godkendelse af bestyrelsens udvidelse.
3. Valg af bestyrelsessuppleanter.

Derefter afholdes

medlemsmøde

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Foredrag af hr. ornitolog Arne Nørrevang.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

Vis bladet til Deres venner!

Har De spurgt, om de vil være medlem af

F. F. F.

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson
Johannes Mathiesen.

Lørdag den 21. februar havde vi fastelavnsfest hos Due med medbragte madkurve. Stemningen steg yderligere, da formanden uddelte gratis numre på 2 halve flasker snaps. Kl. ca. **20 bortspil af 15 planter, 5 gule kanariehunner** og 1 kanariehan. På amer. lotteri 1 par spidshalede bæltefinker og 1 kolonialkasse. Kl. ca .22 dans til kl. 2.

Foreningen var vært ved en gang bayerske pølser, desuden flere overraskelser, bl. a. kartoffeldans, sidste par af gulvet. Vinderne fik hver ½ flaske vin.

Torsdag den 5. marts medlemsmøde med forevisning af tonefilm, hvoraf der særlig skal fremhæves den amerikanske propagandafilm: Højt over grænserne og den canadiske: Canadas Fugle. Det var meget gode og interessante film, som vi kan anbefale til andre interesserede foreninger.

GENERALFORSAMLING
ifølge lovene

afholdes hos konditor Due torsdag den 9. april kl. 19,30.

1. Valg af dirigent.
2. Formanden aflægger årsberetning.
3. Kassereren fremlægger regnskabet.
4. Forslag fra bestyrelsen. Revision af lovene.
5. Forslag fra medlemmerne.
6. Valg af bestyrelse, efter tur afgår formanden og næstformanden; desuden 1 suppleant, revisor og revisorsuppleant.
7. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen medlemsmøde.

P. b. v.: **Legind.**

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 61, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

MEDLEMSMØDE

afholdes den 8. april, Rømersgade 23 kl. 20.

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Diskussion: Nu begynder ynglesæsonen.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Hambroesgade 19. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervsmæssige Grunde.

Sælges: 7,5 Sivastrilder, 6,4 Ringastrilder, 1,1 Helenfasan, 2,1 brunbrystet Sivfinke, 1,2 Angolaastrild, 4,4 mørke Mågefinker, 1,1 store Kubafinker. Frk. **E. Dünweber,** Frederikssundsvej 106 A, tlf. BE 4171 y.

Sælges: 10,0 kanarier, orange og hvide, 10,10 grå zebrafinker, 1,1 indiske vagtler, 1,0 Alexanderparakit. Stor smuk fugl.

Købes: 1,0 Nymfeparakit. **Axel Madsen,** Japanvej 21, telf. SU 1526.

Sælges: 1,1 kin. dværgvagtler. Eget opdræt. **G. Birck,** Fruerlund 18, Nærum, tlf. Nærum 211.

Sælges: 6,0 ægte harzere (2 af fuglene 1. pr. på K.K.K. kåringsskue. Skotøjshdl. **Peter Clausen,** Løjt Kirkeby, telf. 7132.

Købes: Et par brugte bure. Stand underordnet. **Kaj Jensen,** Søsum Sø pr. Veksø.

Spørgsmål: Efter den afholdte harzerudstilling er jeg blevet meget interesseret i disse fugle og vil derfor spørge »Brevkassen« om det er vanskeligere at opdrætte harzerfugle end almindelige kanarier? Kan harzerfuglene opdrættes i samme hækrum som kanarierne? Og endelig bruges der andet opmadningsfoder?
N. P.

Svar: Man kan egentlig ikke sige, det er vanskeligere. Måske er der noget mere arbejde ved at opdrætte harzere. For det første er det en nødvendighed, at ungerne bliver ringmærkede — dernæst skal ungerne trænes og holdes i enkeltbure, og alene dette giver jo noget mere arbejde, hvis det drejer sig om opdræt i lidt større stil.

Selve rugningen og opmadningen af ungerne kan godt foregå i samme hækrum som kanarierne, men vi tror ikke, De vil få den fulde fornøjelse af harzeropdræt, hvis De ikke holder det adskilt fra kanarieopdrættet.

Opmadningsfoderet er det samme som for kanarier, hvorimod selve fodringen er anderledes.

Spørgsmål: Kan det lade sig gøre at lade mine Zebrafinker og Maagefinker yngle nu om vinteren?
Ellen N.

Svar: Det kan godt lade sig gøre, når De sørger for god varme døgnet rundt og lys morgen og aften — ellers bliver dagen for kort. Vi vil dog råde Dem til at vente til dagene bliver længere og lysere — helst til sommer. Afkommet vil på den årstid blive langt kraftigere.

Spørgsmål: Mine hvide zebrafinker har fået fire unger, der i disse dage er fløjet af reden, men det viser sig, at alle ungerne er grå på ryggen, trods forældrene er ren hvide. Hvad er grunden? Jeg havde ventet helt hvide unger.
N. V.

Svar: Det er normalt, at hvide zebrafinkeunger har mer eller mindre gråt på ryggen. Dette forsvinder efterhånden som ungerne vokser til.

Spørgsmål: Kan jeg have et par små tropiske duer gående i voliére sammen med små dværgpapegøjer?
V. N.

Svar: Nej, det vil vi mene vil være dyrplageri, da tropiske duer er fuldstændig værgeløse overfor papegøjer.

Spørgsmål: Kan mine tropefugle tage skade af at blive fodret med appelsin?
Vilh. J.

Svar: Det vil de kun have godt af — men det bliver måske et spørgsmål om de vil tage det — ihvertfald i begyndelsen.

Spørgsmål: Hvor tidligt kan jeg sætte mine forskellige tropefugle i friluftsvoliére?
K. R. J.

Svar: Det afhænger af vejret, men ikke så længe nattemperaturen er under 10 gr. celsius. Normalt omkring 1. juni.

Spørgsmål: Jeg agter at bygge nogle friluftsvolierer til små papegøjer. Man har fortalt mig, at der til papegøjer skal dobbelt net imellem hver enkelt voliere. Er det rigtigt? Det vil jo fordyre den kolossalt.
E. N., -borg.

Svar: Ja, hvad der er fortalt Dem er rigtigt, og selv om det er dyrt, vil det dog blive endnu dyrere at få fuglene ødelagt, ved at de bider hinanden i tæer og ben.

Husk endelig, hvis De benytter galvaniseret trådvæv, at det kan være dødsens farligt for fuglene, hvis trådvævet er friskt. Det skal ligge ude i al slags vejr i ca. 6 uger, men De kan selvfølgelig godt bygge volieren og lade den henstå i den tid ubenyttet. Det vil være nemmere, hvis De påsmører trådvævet spirituslak, der tørrer, så det kan tages i brug i løbet af en dag eller to.

Spørgsmål: Min kanariehun har nu lagt 3 kuld æg, som alle har været ubefrugtede. Hvad kan grunden være?
Fru P. S.

Svar: Det kan have mange årsager, så det vil være gætteværk at nævne en bestemt årsag, når De ikke oplyser nærmere om forholdene. Men De må i hvert fald ikke gøre flere forsøg i år med denne hun. Det ville være synd for fuglen.

Spørgsmål: Jeg købte for nylig en fugl, der ikke var helt rask, hvad der også blev oplyst mig om, men den døde allerede efter nogle timers forløb. Selvom jeg fik fuglen billigt, kan man så sige, at handelen var reel?
A. J. (nybegynder).

Svar: Sælgeren havde jo forud for handelen oplyst Dem om, at fuglen var syg, men vi mener, det er forkert både at sælge og at købe syge fugle. En syg fugl er aldrig sin pris værd, hvor lav prisen så end er, så de penge en sund fugl koster mere, er givet godt ud.

Spørgsmål: Kan jeg sætte mine kanarier i hæk nu?
Vilh. P.

Svar: Ja, sidst i marts og omkring 1. april passer efter vore vejrforhold, såfremt De har Deres kanarier indendørs.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

28. Aargang MAJ 1953

TIGERFINKEN

Sporaeginthus amandava (i Lin.)

Punktamarant *Lagonosticta rufopicta [Fras.]*

Amaranten *Lagonosticta senegal [L.]* *Han* *Hun*

Gef: Welt

Højrød Amarant *Lagonosticta rubricata [Lcht.]*

Tigerfinken *Sporaeginthus amandava [L.]* *Han* *Hun*

Tigerfinken fra For- og Bagindien samt Malaya er vel så velkendt af dette blads læsere, at en nøjere farvebeskrivelse turde være overflødig, der er vist ikke mange fuglefolk, der ikke på et eller andet tidspunkt har haft denne lille fuglt i deres samling. På de fleste provins foreningers udstillinger er den repræsenteret med et eller flere kuld unger, men så godt som altid i friluftsvolierer, indendørs synes den at være mindre villig til at skride til yngel, men det kan dog lade sig gøre.

I oktober 1951 var jeg så heldig på et møde

i Stuekulturs Fuglevenner at vinde et par tigerfinker i bankospillet. Et par smukke stramme fugle, der efter nogle dages karantæne blev anbragt i en voliere, hvori der befandt sig tre par Guldbrystede astrilder, der rugede, samt en halv snes udfløjne unger af samme, der dog kort efter blev fjernet.

Jeg regnede på det tidspunkt tigerfinken for en ret vanskelig ynglefugl og blev derfor meget forundret, da parret allerede få dage efter ankomsten begyndte at skride til redebygning med efterfølgende æglægning. Fuglene rugede dog meget løst, hvad man vel næsten kunne vente, da de jo endnu ikke rigtig var faldet til i de nye omgivelser, og trods al omhu med opmadningsfoderet varede det kun nogle få dage før ungerne fandtes udkastede på volierens bund.

Det varede imidlertid ikke længe, før fuglene gik igang igen, men da såvel dette, som et efterfølgende forsøg gav samme negative resultat og fuglene stadig var lige urolige, blev de fjernet fra volieren og anbragt i et bur, der var placeret således at de hurtigt vænnede sig til menneskers færden omkring dem.

I maj 1952 blev parret anbragt i et stort flyvebur sammen med først et par amaranter, som de ikke enedes særlig godt med, senere et andet par, som det gik lidt bedre at forliges med, dog ikke helt godt. Fuglene havde æg to gange, men forlod begge gange de spæde unger, og så døde pludselig hannen uden forudgående sygdom.

Det var ikke min mening, at jeg ville have gjort mere ud af tigerfinker, så hunnen var enke i et par måneder, i hvilke den flittigt lod sin kønne lille sang høre. Hen på efteråret faldt jeg alligevel for fristelsen og anskaffede en tigerfinkehan, en meget smuk fugl forøvrigt, i fuld pragt. Da jeg fik fuglen hjem, viste det sig imidlertid at den var meget mindre end hunnen og altså en anden lokalvarietet end denne, og jeg anså herefter mine yngleforsøg med tigerfiker som afsluttet, idet jeg gik ud fra, at disse fugles ynglerytme sikkert ikke harmonerede.

Fuglene tilbragte vinteren sammen med nogle sommerfuglefinker og gråastrilder, nogle amaranter måtte jeg fjerne, da det syntes som om de nærede udpræget uvilje mod denne fugl. Omkring jul gik hannen i sang, og da fuglene ofte parrede sig fik de solo overladt en lille voliere, hvor de hurtigt påbegyndte redebygning. Ved andet ægs lægning fik hunnen imidlertid læggenød og så afkræftet herefter, at jeg fandt det påkrævet med et par måneders rekreation adskilt fra hannen.

I slutningen af marts blev en voliere gjort klar — godt med birkeris og grene af avnbøg og en halv snes kurvereder placeret under alle mulige lysforhold. Tigerfinkerne blev denne gang matchet med tre par gråastrilder, en udmærket kombination, der aldrig gav anledning til skærmydsler, selv om gråastrilderne ofte var endog meget nærgående overfor tigerfinkereden. Sammen med gråastrilderne påbegyndtes redebygning, som der iøvrigt ikke blev gjort særlig meget ud af, og hunnen slap denne gang heldigt over æglægningens besværligheder, ydermere rugede hun denne gang meget fast og støt og forlod end ikke reden under den daglige fodring, medens hun de tidligere gange havde forladt æg og unger blot man nærmede sig volieren. Efter en halv snes dages rugning begyndte jeg at fodre mere alsidigt: Enkytræer, bananfluer, spiret og opblødt frø, græs på forskellige spiringsstadier, kolbehirse, blåt valmuefrø samt rigelig med frisk bøgebladjord som fuglene var meget interesseret i. Sidst, men ikke mindst, skulle mine i september indsamlede og i fryseskab opbevarede, myrepupper stå deres prøve, og jeg tror nok, at jeg tør sige, at det var disse, jeg kunne takke for at ungerne denne gang kom på vingerne, fire var der, og de lignede ved første øjekast deres nære slægtning den olivengrønne

astrild, først når man kigger nøjere efter opdager man, at de mangler de olivengrønne ungers lysegrå stribe på vingerne.

Jeg har ofte tidligere anvendt frosne myreæg til langt hen på efteråret, men det er første gang de har været opbevaret i over et halvt år før brugen, og fuglene var meget begejstrede for dem, hvilket sikkert skyldtes, at der så vidt jeg kunne se, var liv i alle pupperne, og jeg kan give dette foder min varmeste anbefaling; samme dag som tigerfinkeungerne gik der fire spidshalede bæltefinkeunger af reden, foddet op af forældrene selv ,også med myrepupper samt hakket æg. Tigerfinkerne havde også adgang til hakket æg, men rørte det overhovedet ikke, hvorimod mine gråastrilder, der sidste år vragede æg, i år synes at have fået smag også for dette, men kun som tilskudsfoder.

København, den 17. april 1953.

K. de Fine Mathiesen.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

7. maj er der intet møde. Bestyrelsen er ved at tilrettelægge en udflugt i juni måned; herom nærmere i næste nr. af bladet.

HUSK

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet, indsendes inden den 15. i måneden til K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

Zebrafinken

DE NYE FARVER

Af: KURT AF ENEHJELM

Mange dyr er i fangenskab tilbøjelige til at forandre form, størrelse eller farve. Sådanne pludselige og arvelige forandringer kaldes mutationer. Det er måske forkert at sige, at dyr er mere tilbøjelige for mutationer i fangenskab end i frihed, snarere er sagen den, at mange mutationer er recessive overfor den normale form, og derfor i frihed er tilbøjelige til atter at forsvinde. I fangenskab derimod bliver dyr med iøjnefaldende udseende ofte bevaret og mennesket søger gennem egnede parringer og udvalg at bevare og yderligere fremhæve den opståede afvigelse fra det normale. Fra alle mutationer, som husdyrracerne i virkeligheden skylder sin tilblivelse. Også blandt stuefuglene finder vi en række arter, der gennem mutationer afviger fra den oprindelige stamform, jeg vil kun nævne kanariefuglen, undulaten, den hvide risfugl, mågefinken og den hvide diamantdue. Også zebrafinken har i de senere år fremkommet i en række nye farvevarieteter. Det er naturligt, at der er størst chance for den slags afvigelser hos de lettest ynglende stuefugle, til hvilke zebrafinken unægtelig hører.

Den første mutation var den hvide zebrafinke, der oprindelig stammer fra Australien. Endnu for en snes år siden var den sjælden og kostbar, nu er den næsten ligeså almindelig som den vildfarvede fugl. Der findes såvel renthvide som hvide med et mere eller mindre stærkt stænk på ryggen. Kønnene er ens, men hannen skælnes nemt pz de det kraftigrøde næb, hunnens næb er betydelig lysere. Den hvide farve er recessiv overfor normalfarven. Parrer man altså en hvid fugl med en grå, vil alle ungerne blive grå, men har anlæg for

hvidt. Disse såkaldte hvidblodede fugle, betegnes grå/hvid. Parres grå/hvid med hvid, vil man atter få ca. ½ hvide og ½ grå/hvide. Parres atter grå/hvid med grå/hvid vil man få en del hvide (ca. ¼) og resten grå. Af disse er en del grå og en del grå/hvide, men da de i det ydre ligner hinanden, vil deres arveanlæg kun kunne bestemmes ved parring med hvidt.

En nærbeslægtet form er den brogede, en fugl med hvid bundfarve og større eller mindre grå pletter. Farven skyldes dansk opdrætterflid, idet de første — så vidt mig bekendt — blev opdrættet af herr Umberto Nilsson i København. Også den brogede er recessiv overfor normalfarven, men vistnok dominant overfor hvidt.

Der er en anden, helt ny farve, den hvidbugede, der i det ydre minder en del om den brogede. Issen, ryggen og vingerne er sølvgrå, struben og bugen hvid. Kindpletterne findes hos hannen, men zebrategningen mangler fuldstændig. I modsætning til den brogede er den hvidbugede imidlertid altid regelmæssigt tegnet. Farven er recessiv overfor normalfarven, parret med hvidt giver den kun normalfarvede unger, som sandsynligvis (mine forsøg er endnu ikke nået længere), har anlæg for hvidt og hvidbug.

Den sølvgrå zebrafinke ligner mest den normalfarvede, men ryggen er sølvgrå. Den varierer dog stærkt i nuance, idet der er farver, som kommer meget nær den normale til helt lyse-sølvgrå. Også kindpletterne varierer en del, fra de normale nøddebrune til helt gullighvide. Sølvgrå er recessive overfor normalfarven, men der findes i Syd-Afrika en sølvgrå mutation, der er dominant overfor normalfarven.

Under og efter krigen er der yderligere fremkommet nogle mutationer. Den mest iøjnefaldende er den creme-farvede, hvor farven — som navnet angiver — er cremgul. Også her varierer farvestyrken en del, idet der findes hanner, som er ret mørke og med næsten normale kindpletter til helt lys-cremfarvede, hos hvilke kindpletterne næsten ikke kan opdages. Også hunnernes farve varierer på samme måde. Jeg kan endnu ikke med bestemthed udtale mig om disse fugles arveanlæg. Der findes i hvert fald stammer, der er kønsbundne, men muligvis også andre er recessive og dominante overfor normalfarven. Kønsbundne farver nedarves synlig kun gennem hannen. Hvis man parrer en (kønsbunden) cremfarvet han med en normal hun, vil alle hununger blive cremfarvede og alle hanner normal/crem. Parrer man atter en normalfarvet han med en cremfarvet hun, bliver alle hanner normal/crem, hunnerne derimod normalfarvede uden anlæg for crem.

☆

Der findes også en farve, der muligvis står på grænsen mellem crem og sølvgrå, der har hvidlige slagfjer på vingerne og grågul kropsfarve. Det er denne farve, der i almindelighed går under navnet isabel, men da jeg ikke har haft lejlighed til at sammenligne mine fugle med udenlandske opdrætteres, vil jeg ikke udtale mig med bestemthed. Jeg har af disse fugle fået såvel cremfarvede som normalfarvede fugle, men har endnu kun arbejdet med dem i 2 sæsoner, hvorfor jeg endnu ikke skal udtale mig med bestemthed.

Da jeg i sin tid fik tilbudt isabelfarvede fra Holland, ventede jeg at få cremfarvede, men modtog 3 hanner af den ovenfor beskrevne farve, der alle varierede overordentligt stærkt med hensyn til kindpletternes farve, en grålig, næsten sølvfarvet, hun og en brunlig han. Efter disse fugle har jeg som sagt fået en del cremfarvede og normale af begge køn, foruden fugle af samme farve som forældrene. Jeg fortsætter i år forsøgene med godt 20 par, hvor jeg har prøvet alle mulige kom-

binationer, såvel af isabel×isabel, isabel×creme, creme×creme, normal×creme, isabel×normal og creme×normal (i ovennævnte parringer er hannen nævnt først). Forhåbentlig vil disse forsøg i løbet af et par generationer bringe klarhed i disse fugles arveanlæg.

Jeg skal endnu bemærke, at disse farver dominerer over hvidt. Jeg har således af de ovennævnte importfugle også fået en del hvide unger, hvoraf enkelte med cremstænk på ryggen. Der er intet i vejen for, at en hvid genetisk (arvelighedsmæssigt) er creme, isabel eller sølv, men dette kan kun afsløres ved hensigtsmæssige parringer.

Der er i Australien, hvor interessen for de nye zebrafinker synes at være stor, yderligere fremkommet et par mutationer, der muligvis allerede er kommet til Belgien, nemlig sorte og blå zebrafinker. Hvad de sidstnævnte angår er farven skifferblå, som hos vore blå kanarier.

Hvad angår opdrættet i sig selv, er fremgangsmåden selvfølgelig den samme som ved opdræt af almindelige zebrafinker. Da mutationerne imidlertid gennemgående er mindre end de normalfarvede, må det imidlertid anbefales foreløbig at undgå indavl, og ofte krydse ind påfalden kraftig normalfarvede fugle.

Da der jo er mange begyndere blandt bladets læsere, skal jeg yderligere anføre nogle elementære anvisninger — som jo ikke er ny for de fleste læsere. Benyt ikke for små bure, selv opdrætter jeg i bure på 75×35×45 cm til hvert par. Buret må i hvert fald ikke være under 60 cm langt. Zebrafinken trives selvfølgelig bedst i en fuglestue, og opdrætsresultaterne lader her til at være sikrest. Jeg har eet par ihver af mine indendørsvolierer, foruden nogle par småfugle. I mine undulatvolierer på 2½×0,75×1,8 m holder jeg i hver 1 par undulater og et par zebrafinker. Der er kun undtagelssevis sket, at en undulathan har bidt nyudfløjne zebrafinkeunger, de gamle fugle forstår at undgå undulaterne. Tag ikke mere end 2, højst 3 kuld i træk. Skil derefter kønnene ad for nogle måneder. Lad ungerne blive hos forældrene mindst 14 dage efter at de har forladt reden. Som rede har jeg i bure og i undulatvolicrerne benyttet finerkasser 12×12×12 cm med halvåben forside. I de store småfuglevolierer, hvor zebrafinkerne selv kan vælge mellem mange forskellige slags reder, har de i almindelighed foretrukket de ovennævnte kasser eller harzerbure.

Alle par er ikke lige pålidelige ved opmadningen. I almindelighed mader de sikrere på større plads end i små bure, hvor de er mere udsat for forstyrrelser. Jeg har ikke haft gode resultater ved at holde flere par sammen, skønt jeg ved at andre har gjort modsatte erfaringer.

Som foder hvid og senegalhirse og kanariefrø. Som opmadningsfoder æggefoder, spiret frø, gammelt franskbrød opblødt i mælk, og — hvis det kan fås — friske myreæg, de er ikke særlig interesserede i tørre opblødte myreæg. I sommertiden rigelig grønt, fremfor alt fuglegræs (Stellaria media) og etårigt rapgræs (Poa annua). Husk passende sand til grit og kalk i form af knuste æggeskaller, strandskaller og fine østersskaller. Giv fuglene lys, sol og luft. De er ikke særlig ømfindtlige overfor kulde, skønt jeg personlig foretrækker at overvintre mine fugle frostfrit. Undgå træk, fugtighed, stærke temperatursvingninger. Pas på at opmadningsfoderet altid er friskt, ligeså grøntfoderet. Vælg altid de største og kraftigste, mindst 10 måneder gamle fugle til avl. Undgå indavl og anstreng ikke dyrene ved rovdrift.

C. af E-m.

Sortkappet (sorthovedet) astrild

(Estrilda atricapilla)

Farvebeskrivelse: Ryggen hvidliggrå (perlegrå), vingerne mørkere grå, bryst og bug perlegråt, struben hvidlig, hovedets overside sort. Lige under vingekanten på siden har den en tynd aflang plet, der er sart lyserød, gumpen crimsonrød, halen sort. (Underryggen er også crimsonrød), næbbet er mørkerødt, benene sortgrå.

Denne astrild er meget sjælden og ses ellers aldrig i de sendinger af astrilder, der kommer her til Europa. Det eneste eksemplar, der findes her i landet er i Zoologisk haves fuglehus. Jeg kan ikke sige om den skulle være kommet med i en sending af astrilder, meget kunne tyde på, at den har været indfanget sammen med en flok Gris bleu (Estrilda caerulescens), som den er meget nær beslægtet med. Dens hele bygning stemmer overens med Gris bleuens, og skulle nogen liebhaver blive så heldig at komme til at eje denne usædvanlig skønne astrild vil jeg anbefale, at benytte nøjagtig den samme fodring som til denne. Den er heller ikke hårdfør, så pas på, at den i hvert tilfælde om vinteren står varmt. Efter al sandsynlighed er kønnene ens. Foruden de fine hirsesorter tager den lidt kanariefrø og sølvhirse, men een ting må der i alle tilfælde ikke glemmes og det er insekter, myreæg (friske, når det kan skaffes, samt grønt, bedst opblødt spiret frø, spinat eller »fuglegræs«).

Mens jeg nu er inde på Gris bleu (Estrilda caerulescens) findes der en astrild, der er lige så nær beslægtet med den som sortkappet astrild. Den kaldes af englænderne: sorthalet Gris bleu(det engelske navn for den). Dens latinske navn er: Estrilda pereini). Den kommer fra Natal og Zululand. Den er også meget sjælden og ses næsten heller aldrig her i Europa. Den ligner Gris bleu'en, men har sort hale, også den skal have samme pasning som de to andre arter.

Sv. Ifwersen.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

Formand: K. Christensen, Frankrigsgade 88, 2. sal, tlf. Sundby 7182.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., tlf. By. 6973
Kasserer, E. Petersen, Molbechsvej16 Valby. VA 1883 x
Bestyrelsesmedlemmer:
C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Strathe Pedersen, Hessensgade 57, 2. sal tlf. Sundby 6963 y,

Næste møde afholdes den 11. maj kl. 20 i restaurant Roma, Østerbrogade 85.

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Foredrag om Agaponicer og Dværgvagtel, ledsaget af lysbilleder, af foreningens æresmedlem og forhenværende redaktør, hr. Albrecht-Møller.
3. Bortlodning af et par aganornider m. m.
4. Eventuelt.

Ekstraordinær generalforsamling afholdtes den 13. april i restaurant »Roma«.

Til dirigent valgtes hr. William Holm. På dirigentens forespørgsel om nogen gjorde indvending mod generalforsamlingens indvarsel eller dagsorden, blev der af hr. E. Harridsholm og hr C. F. Cornelius nedlagt protest både mod indvarslingen og dagsordenen, da man fandt begge dele stred imod foreningens love, § 3, 8, 9, bl. a. forlangtes den samme dagsorden som til ordinære generalforsamlinger. Dirigenten kunne ikke give d'herrer medhold heri og oplyste, at foreningen også tidligere havde afholdt ekstraordinære generalforsamlinger, sidst den 10. marts 1952, med en dagsorden, der kun omfattede de sager, der skulle behandles. Det blev henstillet til hr. Harridsholm og hr. Cornelius, efter det oplyste, at frafalde protesten, men da dette blev afslået, lod dirigenten foretage en afstemning, der gav til resultat, at der foruden hr. Cornelius og hr. Harridsholms stemmer kun blev afgivet een stemme imod generalforsamlingens afholdelse.

Man gik derefter over til næste punkt: valg af bestyrelse.

Næstformanden fik ordet og meddelte, at det var lykkedes at formå hr. K. Christensen, hr.

C. O. Poulsen og hr. Strathe Pedersen at træde ind i bestyrelsen. Næstformanden bad forsamlingen vælge disse herrer ind i bestyrelsen med hr. K. Christensen som formand. Forsamlingen fulgte næstformandens henstilling og afstemningen gav til resultat, at d'herrer blev indvalgt i bestyrelsen uden nogen stemmer imod. Bestyrelsen er herefter fuldtallig, og består foruden de nyvalgte af hr. K. Johansen og hr. Ernst Petersen.

Den nyvalgte formand takkede for valget og udtalte overfor forsamlingen, at han ville gøre sit bedste for at bestride formandsposten til medlemmernes tilfredshed og udbad sig støtte i sit arbejde herfor.

Dirigenten hævede herefter generalforsamlingen og takkede for god ro og orden.

⚹

På sidste møde efter generalforsamlingen holdt hr. ornitolog Arne Nørevang foredrag om nordiske fugle. Hr. Nørrevang fortalte om fugletrækket om foråret og afslutede med at omtale fugletrækket, når fuglene efter yngletiden atter forlader ladet. Der var mange lærerige ting i dette foredrag, og medlemmerne gav da også højlydt sin tak til kende.

Efter foredraget besvarede hr. Nørrevang en hel del forespørgsler fra medlemmerne.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,

Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46 K. Tlf. Amager 4359 y.

Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.

Bestyrelsesmedlemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.

„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.

Indskud Kr. 10.00.

Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 21. maj d. å. kl. 20 hos hr. Harup-Hansen, Monrads Alleé 32, Valby. Telf. VA 5298.

— — —

Medlemsmøde afholdes torsdag den 18. juni d. å. kl. 20 hos hr. W. Langberg, Tudskærvej 22, Vanløse. Telf. DA 6608.

Torsdag den 26. marts hos konditor Due holdt landsforeningens æresmedlem, hr. hotelejer Albrecht-Møller et udmærket og særdeles interessant foredrag om vagtler, dværgpapegøjer, lidt figur kanarier og et par tropefugle. Foredraget blev fulgt med stor interesse, som ikke mindst skyldtes de glimrende farvelagte lysbilleder, især vagtlerne med alle de smukke farver. Hr. Albrecht-Møller gav de tilstedeværende et godt indblik i den glæde, man kan have af at beskæftige sig med disse fuglearter.

⚹

GENERALFORSAMLINGEN

hos Due torsdag den 9. april med hr. Paul Ibsen som dirigent. Formanden aflagde beretning og kassereren, Allan Hansen, oplæste regnskabet. Formanden redegjorde for et evt. samarbejde med Foreningen Stuekultur her i byen til gavn for begge foreninger, dette forslag vedtoges endelig ved en ekstraordinær generalforsamling en time efter den ordinære generalforsamling. Formanden forslag til revision af lovene, godkendt af bestyrelsen, vedtoges. Formanden oplyste, at han ikke ønskede genvalg og redegjorde for grunden hertil; det endte dog med, at han blev i sit hverv som formand med akklamation. Næstformanden, Svend Ditlevsen, blev også enstemmigt genvalgt, ligeledes genvalg af suppleanten Friis Hansen, til revisionen nyvalgtes Aage Schächter, som suppleant Paul Ibsen.

Under eventuelt gav dirigenten ordet til formanden, der oplyste, at foreningen i det forløbne år havde en omsætning på ikke mindre end 9914 kr. 27 øre, at udstillingen havde givet et overskud på 300 kr., men at den kunne have givet det dobbelte. Forespurgte om der var stemning for en udflugt f. eks. til Odense, som vedtoges, ligeledes en fællestur til København i forbindelse med Stuekulturs udstilling antagelig i september ,og invitere Stuekultur med og samtidig besøge enkelte af hovedstadens fugleflok, dette forslag vedtoges. Da ikke andre ønskede ordet under eventuelt, hævede dirigenten generalforsamlingen og takkede for god ro og orden.

P. b. v.
Legind.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Hambroesgade 19. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervmæssige Grunde.

Sælges: 1,1 indigofinke, 1,1 angora-astrild, 1,1 ceres-astrild, 0,1 diamantfinke, 1,0 helena astrild. Mågefinker og kanarier, 3 stk. 1 m kassebure, 1 stk. 75 cm trådbur (svarporto). **Preben Bohse,** Christmas Møllers Plads 5, 1. Telf. Sundby 5320.

Sælges: 1,1 spidshalede bæltefinker — rødt næb, kr. 60,00. **R. Skovgaard Laursen,** Møllegade 72, Skanderborg.

Sælges: 5,5 unge mågefinker, fine ensfarvede, gulbrune og mørke. **Gunnar Stumpe,** Livøgade 9, 3., København Ø. Telf. Ryvang 3048.

Sælges eller byttes: 1 orangekanarie hun og 1 rosafarvet hun kanarie, ca. 2 år og har begge haft unger sidste sommer, ligeledes ønskes solgt eller byttet 4 stk. 1 års pirolgule hunner. Blomsterhandler **Kai Nielsen,** Frederiksborgvej 68. Telf. Taga 6132.

Købes: En fin orange hun og en fin ren pirolgul han. **Folmer Jensen,** Platanvej 16, Frederikssund.

Sælges: Spidshalede bæltefinker, blodfornyede. 50 kr. 1,1 diamantfinke, 1 år, 150 kr., alt garanterede par. **Dyring Jensen,** Pontoppidanvej 8 B, Helsingør.

Sælges: 1,0 spidshalet bæltefinke, 1,0 zebrafinke, 0,1 sommerfuglefinke.

Købes: 0,1 stor kubafinke. **K. Johansen,** Hambrosgade 19.

Sælges: 2 bure (55×45×31), 2 bure (63×54×34), 1 bur (70×68×40), forskelligt tilbehør. 1,0 kanarie, 0,1 ædelsanger. **Wilh. Saxtorp,** Rosenørns Allé 48, 3. th. Nora 7792.

Sælges eller byttes: 1,1 kraftige, hvide risfugle med grønbrogede undulatunger. **A. Gravang,** Helgesvej 21, 1., København F.

Sælges: 1,1 nymfeparakit. 1,0 alesanderparakit.

Købes: 1,0 spidshalet bæltefinke, 1,0 rødhalet astrild, 0,1 gråastrild. **Svend Hansen,** Baldersvej 17, Viborg.

Sælges: 5,5 spidshalet bæltefinke, 1,1 ceres-astrild, 1,1 ringastrild, 1,1 maskebæltefinke. 3,3 mågefinke. Til blodfornyelse ønskes byttet 1,0 diamantfinke. **Georg Johansen,** Kaldæavej 5, København S.

Sælges: 1,1 ceresastrild.

Købes: 1,0 ung sangparakit, 1,0 ung, ren hvid risfugl. **V. Andersen,** Solvej 5, Helsingør.

Købes: Røde og rosa kanarier, kun prima fugle. **E. A. Johnsen,** Lyngbyvej 313. Gentofte 3913

SPØRGSMÅL

Spörsmål 1: Hvad er grunden til at når enkelte undulater mister en av de lange halefjer, så vokser denne ut igen omgitt av en hylse eller spole i nesten hele fjerens lengde. Hvad kan jeg göre for å undgå dette. Likeså ser jeg at to måneds gamle unger har alle sine halefjer omsvöpt i slik hylse, skulde dette betyde at det er en arvelig sygdom?

Spörmål 2: Findes det en nyere tysk eller engelsk litteratur, med farvetavler, over de forskellige australske parakitter.

W., Sverige.

SVAR

Spørgsmål 1: Vi kender godt de nævnte tilfælde, men er ikke klar over årsagen. Prøv at vaske fjerene med en desinficerende vædske. Skold redekasserne og hold fuglene isolerede af hensyn til evt. smitte. Lad ikke de syge fugle yngle. Det drejer sig sikkert om en mangelsygdom. Prøv at give vitaminer, fortrinsvis B. Lad os høre Deres resultater.

Spørgsmål 2: Af nyere litteratur om australske parakitter findes: N. W. Cayley »Australien Parrots«, som desværre forlængst er udsolgt og meget vanskelig at opdrive antikvarisk. Det er en fortræffelig bog med alle parakitterne i farver.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen. Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang JUNI 1953

Smiths hvidkindede Lærke

(Pyrrhualauda 'eucotis smithi).

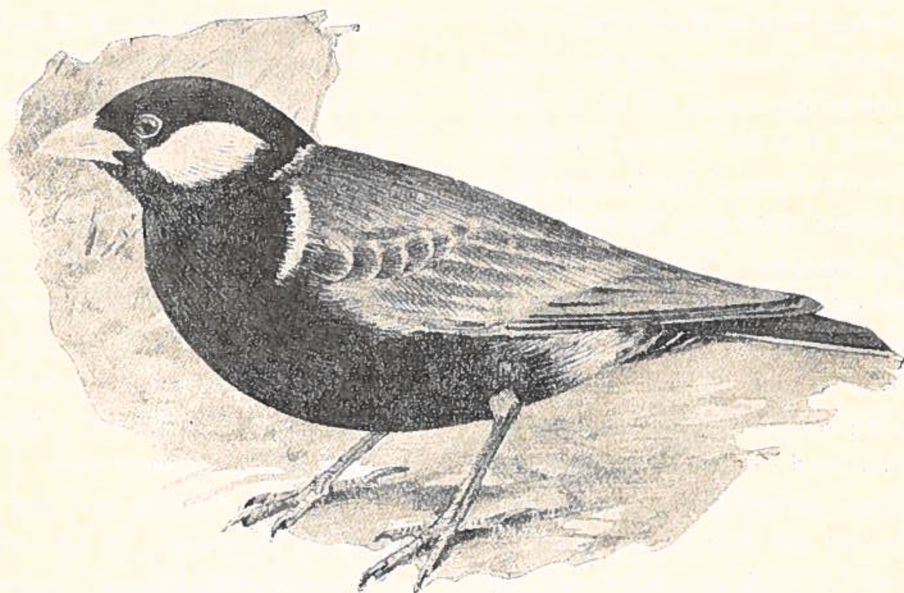

Fuglen er af Type som Lærken, dens Næb er forholdsvis langt og kegleformet uden væsentlig Krumning, Vingerne er lange, Halen relativ kort og næsten lige afskaaret. Løbene er lange, men synes ikke saadanne, da Fuglen ofte trykker sig mod Jorden eller sidder halvt i Knæ, parat til at gaa til Vejrs, den har halvlang Bagtaa og forlænget Negl paa denne. Fuglens Længde er 120 mm, Vinger 80 mm, Hale 45 mm.

Farvebeskrivelse: Hannen: sort Hoved, Nakke, Hals, Bryst og Bug, paa Kinden under Øjet en rund, hvid Plet, og i Højde med denne en smal Stribe tilbagegaaende under Nakken paa Halsen, dette Baand naar ikke helt frem til Kindpletterne paa Siderne, og langs det sorte Bryst under Vingerne findes en hvid Bræmme af uregelmæssig Bredde helt tilbage til Gumpen, der ogsaa er hvid, Skuldre, Ryg og Underryg kastaniebrun, Vinger og Hale sortbrune, hver Fjer er bræmmet med lysebrunt, Øjnene sorte, Næb og Løb graa.

Hunnen: Rødbrun udvisket Nakke og Hoved med en lys Øjenstribe, en hvid Streg fra Næbrod under Øret tilbage over Nakken, Strube graaplettet. Bryst udvisket hvidgraat; dette strækker sig tilbage til Gumpen, der næsten er hvid, Bug graabrun, Skuldre, Ryg og Overhale rødbrunt, Vinger, Hale, Øje, Næb og Løb som hos Hannen.

Det er mærkeligt at se, at selv om Lærkerne er meget sjældne i Fangenskab, har samtlige

Fuglebøger ofret dem Omtale — flere endog ret udførligt, det skyldes maaske, at Lærkerne er Danmarks talrigeste Fugl, og ogsaa den mest skattede, dens Sang er velkendt og udødeliggjort af Lyrikere, og mange Ordsprog løfter dens Triller op i et Eventyrets Rige. Fuglens Fjerpragt er jo almindeligvis hverdagsagtig graa, og Fablen fortæller jo, at det eneste smukke Lærken havde, »dens Guldøjne«, byttede den bort til Tudsen for dennes smukke Sangstemme, Byttet har, hvis det da har fundet Sted, været et stort Plus for Lærkerne.

Men Lærkeslægten adskiller sig paa mange Punkter fra de øvrige Fugle, det er en Fugl, som væsentlig er Frøæder, men den afskaller som Regel ikke Frøet som de fleste andre Frøædere, den hopper ikke som Spurvefuglene, men løber, den har længere Bagtaa end Finker og Spurvefugle og navnlig meget længere Negl paa Bagtaaen — den bader aldrig, men elsker Støv- og Solbad, og den har en vældig Færdighed i paa et Øjeblik at baske sig ned i det tørre Sand eller Jord — den flyver ikke som de andre Burfugle og opholder sig ikke gerne paa Pinde, da den har stor vanskelighed ved at gribe om en tynd Pind, den sætter med sine kraftige Ben fra paa Jorden og flyver lige til Vejrs, naar den skræmmes, eller vil synge. Man kan ofte høre den siddende paa en Sten, Knold, Tue eller Træstub og synge, men dens egentlige Sang og smukke Triller kommer bedst til sin Ret fra den blaa Himmel, det er dens egentlige Element, derfor er det ikke nogen udpræget Burfugl.

Naar alt dette tages i Betragtning, er det klart, at Lærkeburets Indretning er helt anderledes end de øvrige Fuglebure, og derfor kan den ogsaa vanskeligt holdes sammen med andre Fugle.

I Fjor (1952) fik jeg et Par Lærker af en af de smukkeste Arter — den hvidkindede Lærke, og efter grundigt at have sat mig ind i dens Levevis i Naturen, byggede jeg et Bur til den. Buret er 70×40×70; i Bunden anbragte jeg 5 cm fint Sand; der findes i den ene Ende af Buret en stor Mostørv, midt i Buret en 3—4 Sten, der rager ca. 10 cm i Vejret, en Græstørv — og mod den anden Ende af Buret nogle grønne Smaatræer og Buske (Buskbum, Tuja o. l.), de holdes oprejst i Buret paa følgende Maade: Jeg tog nogle meget store Kartofler, skar dem en Gang igennem og lagde dem med den flade Side nedad i Sandet og stak derefter Grenene i dem, saaledes at det saa ud, som de voksede i Sandet, det ser smukt og dekorativt ud, men Lærkerne søger sjældent derind, de ønsker Udsyn. Ved Græstørven midt i Buret staar et lille Vandkar og mod Burets Bagside er ligeledes i en Kartoffel anbragt en 3—4 Kolber Hirse, derved undgaar man, at Fuglene tilsmudser Kolberne, og de kan, naar Kolberne buer ned mod Sandbunden, pille alle Frøene ud paa alle Sider af Kolben, desuden staar et Par smaa Kopper med blandet Frø og en med Lækkerier, som dog ikke altid interesserer Fuglene lige meget (Frugt, Æg, Melorme o.s.v.).

Et saadant indrettet Bur kan selvsagt ikke bruges til Tropefugle, da alt meget hurtigt vil blive overklattet, ligesom Fuglene, der stadig opholder sig under Siddepindene, vil blive tilsmudsede. Siddepinde har jeg slet ikke i mit Lærkebur. En Netramme hængende ca. 8—10 cm fra Burets Loft lavet af en svær Staaltraadsramme af Burets indvendige Maal ophængt i de fire Hjørner i en Staaltraadskrog er tilraadeligt.

Da jeg fik Fuglene kort efter Ankomsten var de som Lærker i Reglen er fulde af Utøj og Fjermider og dertil meget snavsede af andre Fugles Eskrementer — da jeg havde haft dem nogle Dage, besluttede jeg mig til at vaske Fuglene, det har antagelig været en Tortur for dem, men hvor det pyntede, og hvor de kvikkede op.

Jeg vaskede dem i lunkent Vand med Sæbe og en Barberkost. Først lagde jeg den udbredte

Vinge imod Vaskekummens Side og strøg hen-ad den (med Fjerene) forsigtigt med Kosten flere Overgange efterhaanden som Snavset blev opløst, saa fik Kroppen, Halen og Benene en Omgang, og tilsidst Hovedet, det var det værste, her benyttede jeg en Farveladepensel, da jeg selv ved hvor væmmeligt det er at faa Sæbe i Øjet, passede jeg meget paa at mine smaa Venner heller ikke fik Sæbeskum i Øjnene. Derpaa skyllede jeg Sæben af i lunkent Vand, tog Zinkbunden af et Bur og spændte et Stykke Hessian for i Stedet, anbragte derefter Buret over en varm Radiator med et Par Cigarkasser for Enderne, saaledes at Varmen næsten uhindret kunde trænge op gennem Lærredet og varme de forpjuskede Fugle og hurtigt tørre de renvaskede Fjer.

I Nakken og under Hale og Vinger smurte jeg lidt Anisolie (Olium anisi) for at dræbe Utøjet. Medens dette stod paa rensede og desinfiserede jeg Bur og Zinkbund — og det nye Sand anbragte jeg paa en stor Pande over Ilden og omrørte det, indtil det knitrede; deri kom nogle Grene af den almindelige Haveplante (Pyretrum parthenifolium aurium), den anvendes til Insektpulver, da den var tør smuldrede Træ og Blade — Stængler og Ribber blev pillet af, og da det hele var afkølet og Fuglene helt tørre, var Olien næsten væk; jeg indrettede nu Buret som ovenfor beskrevet og anbragte de rene, glade og tørre Fugle deri, og det varede ikke længe, før Fjerene fik Glans og de nøgne Steder atter blev befjerede.

Fuglene stod paa et Bord ved Siden af min Lænestol, og Afstanden mellem os og Fuglene var kun 30—40 cm. I Begyndelsen var de meget sky og fløj op, men hurtigt blev de rolige og tamme, de sad ogsaa ofte i den Afstand fra os og madede hinanden, det er dejlige Fugle, som vi er kommen til at holde meget af. Naar vi om Aftenen forlod Stuen og slukkede det store Lys vidste de Besked, og naar vi sagde »God Nat«, gav de sig begge til at baske sig ned i et Hul, de havde i Sandet, og her laa de Natten igennem ved Siden af hinanden.

Det er sandsynligvis ikke Fugle, man kan vente Yngel af i et Bur. Hvordan det vil gaa i en Voliere ved jeg ikke. Fuglen er Jordruger og dens Rede er bygget i en Fordybning paa et højtliggende Sted, den er foret med Straa og fint Græs; den lever i Syd- og Øst-Afrika. I Malapo-Distriktet i S. Rodesia har L. B. Mouritz i Marts—April Maaneder funden dens Rede indeholdende 2 graahvide Æg med brune Pletter.

Fuglene opholder sig i Naturen paa aabne Marker; til Tider er flere Arter sammen i ganske smaa Flokke.

Af Pyrrhualauda findes 13 Arter i Afrika, 2 Arter i Asien og 1 Art paa de Kapverdiske Øer. Men de indføres meget sjældent. I mine første Aar som Fugleliebhaver havde gamle Fuglehandler Leger, hvem jeg besøgte hver Onsdag Aften, ofte Import af sjældnere Ting, som egentlig ikke var Handelsvare, det var af Interesse for Fugleliebhaveriet, han tog det hjem. Efter hans Død savnedes dette i flere Aar, nu har Fuglehandler Ronch, Jægersborg Allé, taget Arven op; det er ikke sjældent, han har saadanne sjældne og morsomme Fugle med i sine Importer, og var blot Fuglevennerne mere interesserede, blev Arterne nok flere, her var altsaa en af dem, den indføres meget sjældent, jeg mindes aldrig paa nogen Udstilling at have set den, og udover en udmærket og interessant Artikel af den dygtige Fugleliebhaver Ferd. Ranje i »Naturen og Hjemmet«, 33. Aargang, Pag 93, er den aldrig omtalt af Fugleholdere her i Landet.

Den Fugl, Hr. Ranje omtaler, er den egentlige hvidkindede Lærke (P. leucotis), hvoraf Billede bringes ved denne Artikel, den levede i en Stuevoliere, og her byggede den Rede i et Hul i Sandet mellem en Sten og en Græstue, den forede Reden med fine Straa og Kokostrevler, men beklageligvis blev Reden forstyr-

ret af et Par andre Fugle — det havde ellers været morsomt at have haft et autentisk dansk Opdræt af denne dejlige Fugl.

Albrecht-Møller.

Murermester

Gunnar Stumpe

Atter er en af Fuglesagens trofaste Støtter gaaet bort. Ved Gunnar Stumpes Død har Fuglesagen lidt et smerteligt Tab.

Gunnar Stumpe var Idealist; for ham stod Fuglenes Ve og Vel som det altoverskyggende. Han skyede ingen Midler og Anstrengelser for at gøre Tilværelsen for vore fjedrede Venner saa behagelig som mulig, og hans rige Erfaringer — som han villigt lod gaa videre — har gavnet os alle.

I vore Dage, hvor den virkelige Sportsaand indenfor Fuglesagen er relativ sjælden, var det velgørende at se en Mand for hvem Sporten var det afgørende.

For os, der kom Gnnnar Stumpe paa nærmere Hold, vil Savnet om et ærligt og hjælpsomt Menneske, en god Kammerat, være meget stort. Vore Tanker og Deltagelse gaar i Dag til hans Hustru, der altid trofast stod ved hans Side, delte hans Interesse og ydede ham en uvurderlig Hjælp.

Lad os mindes Gunnar Stumpe ved at fortsætte det Arbejde, der var hans Livsinteresse og som saa brat blev afbrudt.

Æret være hans Minde.

København, den 5. Maj 1953.

Preben Bohse.

Hvorfor udebliver Yngleresultaterne

Vi er nu naaet frem til den Tid, hvor man gerne skulde have de Resultater af sine Fugle, som man har gaaet og haabet paa hele den mørke Vintertid.

Alt for mange Fuglevenner er selv i høj Grad ude om, at deres Forhaabninger skuffes og Yngleresultaterne ganske udebliver og giver saa oven i Købet Fuglene Skylden herfor.

Naa, for Sommeren 53's vedkommende er Sæsonen jo endnu næppe begyndt, og der er endnu Chance for at rette den op, hvis man er kommet skævt igang.

For mange Fugle paa for lidt Plads og uhensigtsmæssige Kombinationer i Yngleburene er et Par af de hyppigste Aarsager til »Barnløsheden«. Hvis man derfor er interesseret i Opdræt, forringer man sine Chancer betydeligt, hvis man overfylder sit Burmateriel. Et Bur paa 60 cm i Længden og tilsvarende Maal i Højde og Bredde maa være Minimum. Et saadan Bur kan der være mange Fugle i, men hvis man vil gøre sig Haab om Opdræt, kan der højest være 4, og det endda kun Fugle, der »harmonerer« sammen. Et Par Kanarier kan matches med et Par Maage- eller Zebrafinker, for at begynde med den mest almindelige Kombination for Begyndere. Man kan ogsaa sætte Zebrafinkerne sammen med et Par Ædelsangere, eller man kan overlade Buret solo til et Par Sommerfuglefinker eller et Par Mosambiksiskener, sidstnævnte bør man dog erindre først gaar i Hæk hen paa Eftersommeren, naar de fleste andre Fugle er ved at holde op med at yngle for i Aar. Et Par Kubafinker,

hvad enten man nu vælger den store eller den lille, det bliver jo en Smagsag, blot man ikke sætter dem i samme Bur, skulde man ogsaa kunde gøre sig Haab om Opdræt af, ligeledes den almindelige, eller den saakaldt lille Amarant. En dejlig Fugl, dog kan Hunnerne være lidt sarte og angribes desværre let af Læggenød. Man kan dog her hjælpe Fuglene ved et Par Draaber Levertran i Foderet og god Varme. Man hører ofte, at Fuglefolk, der har anskaffet sig et Par Amaranter, en skønne Dag opdager, at de staar med to Hanner, idet den formodede Hun har vist sig at være en ikke udfarvet Han. Hvis man imidlertid ser sine Fugle ordentlig efter ved Købet, skulde dette ikke kunne ske.

De unge Amaranthanner paabegynder nemlig Udfarvningen allerede inden de er helt selvstændige, og selv om det kan tage op til et halvt Aar, inden Hannen helt har faaet sin røde Pragtdragt, vil en enkelt rød Fjer hist og her altid afsløre, hvad Køn Ungfuglene er. Man bør dog her erindre, at Amaranthunnen er rød over Haleroden og omkring Næbet. Hvis den formodede Hun har de karakteristiske hvide Pletter paa Siderne af Brystet, kan man rolig tage Fuglen. Disse kommer nemlig først, naar Fuglen er fuldt udfarvet.

Med Baandfinken, som man dog maa holde i seperatbur, kan vi vist slutte den Række fugle, man almindeligvis vil kunne paaregne Opdræt af i et Bur af nævnte Størrelse.

Vælger man Nummeret større, altsaa et Bur paa en cirka 75 cm i Længden, rykker Tigerfinker, olivengrøn Astrild og Helenaastrild indenfor Rækkevidde, samt hvis man vil have »noget af det dyre«: Bæltefinker og Ringastrild. Af de afrikanske Smaafugle maa 4 Par være absolut Maximum i et Bur af nævnte Størrelse. Australierne bør helst holdes Parvis.

Den rigtige Maade at finde frem til et Stabilt Avlspar paa, er at anskaffe mindst 5, helst flere, af den Art, man nu har faaet lyst til at indlemme i sin Samling. Giv disse Fugle saa stor Plads som muligt og lad dem saa selv besørge Udparringen. Man faar betydelig mere Fornøjelse af to eller tre Par gode sammenhækkede Ynglepar i een Art, end tyve-tredive Fugle, hvoriblandt der maaske ikke er eet eneste reelt Ynglepar.

For de Arters vedkommende, hvor Kønnene er ens, er dette ubetinget den hurtigste Fremgangsmaade til at finde frem til et Par paa. Hvor meget af Sommeren gaar ikke til Spilde, før man opdager, at det formodede Ynglepar er to Hanner eller 2 Hunner, og vælger man sig et Par ud af en større Flok af en Art med synlig Kønsforskel, kan man meget let komme til at sætte en f. Eks. meget gammel Fugl sammen med en meget ung, og dette bliver heller aldrig til det aldrig svigtende Ynglepar, man har Glæde af Aar efter Aar.

Sidst, men ikke mindst kommer Foderet, tørt Frø dør Fuglene vel ikke af Sult af, men det er bestemt ikke noget, der sætter dem i Yngle-humør. Prøv med en Græstørv med godt med etaarig Rapgræs i Frø eller faa fat i nogle Urtepotteunderskaale, helst uglacerede, fyld dem med Bøgebladjord og anbring dem i en vandtæt Bakke, der holdes konstant fugtig og saa Græs i Skaalene, det er noget, Fuglene kan bruge, eller til lidt Forandring kan De give Fuglene Græstørven med Jordsiden opad. Opblødt eller spiret Frø er helt uundværligt og en Enkytrækultur kommer man sikkert heller ikke uden om. Mange Fugle, men desværre ikke alle, er glad ved reven Gulerod, men husk, den mister sit værdifulde Vitaminindhold meget hurtigt og altsaa skal spises, medens den er helt frisk.

Og husk endelig til Slut, at den største Fornøjelse af sine Fugle faar man først, naar man har lært begrænsningens vaskelige Kunst.

København F., den 21. Maj 1953.

K. de Fine Mathiesen.

Ceresastrilden

Aidemosyne Modesta

Denne »australier« har — uvist af hvilken Grund — aldrig været en »Publikumsfugl«, og det er i Virkeligheden en Skam. Ceresastrilden besidder alle de Fordele, man med Rimelighed kan forlange af en Stuefugl, den er nem at forpleje, ret ynglevillig og fredelig, den kan holdes sammen med enhver Fugl, der hører hjemme i Selskabsburet. Maaske den manglende Interesse skyldes dens afdæmpede Farve. Naar Talen er om australske Fugle, for hvilke Prisen er noget højere end for de mere al-

mindelige, vil Folk have »Farve« for Pengene. Prøv imidlertid at lægge rigtig Mærke til Fuglen, saa vil De se en Fugl med rank Holdning og fine afdæmpede Farver. Saavel Hannen som Hunnen er paa Ryggen graaligbrune, og paa Bryst, Bug og Sider hvidliggraa med mørkere Tværstribe, Hannen har desuden en mørk kirsebærrød Plade oven paa Hovedet samt en sort Strubeplet, og kan desuden kendes paa sin lille spinkle Sang. Underryg og Vingedækfjer hvidplettede. Halen er sort med hvide Endepletter. Ungedragten er ensfarvet graaligbrun med lidt lysere Underside, i Løbet af 2—3 Maaneder udfarves Ungerne og kan kønsbestemmes.

Ceresastrilden er Frøæder og kan derfor forplejes som de almindelige Tropefugle, lidt animalsk Føde som Melorme og Myreæg tages dog gerne, men er ingen Betingelse for et heldigt Opdræt.

Fuglen er ikke særlig sart og Ophold i afskærmet Friluftsvoliere om Sommeren gaar udmærket.

Opdræt af Ceresastrild kan foregaa saavel i Voliere som i Enkeltbur, dog vil jeg mene, at man lettere faar dem til selv at passe Ungerne, naar de er i Voliere. Anvendes Bur maa det ikke gerne være under 60 cm, thi selv om Fuglen er en »stille og rolig« Fugl kan den dog godt lide at have Plads til at røre sig paa. Som Redeindretninger kan anvendes saavel Kurverede (ikke for smaa) og Harzerbure, hvor et Par Tremmer er fjernet paa Forsiden. Rederne anbringes højt og saaledes at der falder For- eller Sidelys ind i Reden. Det er klogt at anbringe 2 eller flere Reder af forskellig Type og anbragt paa forskellig Maade i Buret. Redemateriale (Kokostrevler, tørt fint Græs o. lign.) fyldes af Fuglene i Reden indtil der kun er levnet et smalt Indgangsrør.

Æggene, hvis Antal er 4—6, er hvide og ruges af begge Forældrene i 13 Dage. Som Opmadningsfoder gives almindeligt Blødfoder, Kolbehirse, spiret Frø og Grønt. Ca. 3 Uger gamle forlader Ungerne Reden, men mades endnu af Forældrene et Stykke Tid. Viser Forældrene sig upaalidelige med Hensyn til Rugning og Opmadning, kan Æggene eller Ungerne gives til Maagefinkerne, der villigt paatager sig »Ammeværdigheden«.

Som det fremgaar af ovenstaaende er Ceresastrilden absolut en Fugl, der kan anbefales enhver, og det er mit Haab, at disse Linier maa være medvirkende til at denne Fugl atter kommer frem i Rampelyset, hvor den hører hjemme.

København, den 15. Maj 1953.

Preben Bohse.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

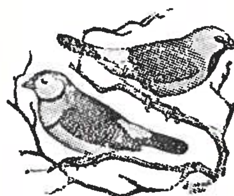

Formand: K. Christensen, Frankrigsgade 88, 2. sal, tlf. Sundby 7182.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., tlf. By. 6973
Kasserer; E. Pedersen, Molbechsvej16 Valby. VA 1883 x
Bestyrelsesmedlemmer:
C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal tlf. Sundby 6963 y,

Mandag den 11. Maj 1953 Kl. 20,00 afholdtes Møde i Restaurant »Roma«, Østerbrogade 85.

Næstformanden, Hr. K. Johansen, bød velkommen til de fremmødte og udtalte derefter nogle Mindeord over Foreningens mangeaarige Medlem, Hr. Gunnar Stumpe, der den 3. Maj 1953 var afgaaet ved Døden. Forsamlingen mindedes Afdøde ved at rejse sig, og Næstformanden udtalte et »Æret være hans Minde«.

Derefter fik Formanden, Hr. K. Christensen, Ordet. Han bød ligeledes de Fremmødte vel-

kommen til Mødet, som var det første med ham som Formand. Han efterlyste Medlemmer, der ved Møderne kunne tænke sig at fortælle om eget Fuglehold, de Erfaringer, de havde indhøstet samt Resultater af Opdræt.

Aftenens Foredragsholder, Hr. Albrecht-Møller, holdt et interessant og lærerigt Foredrag om Vagtler og Dværgpapegøjer. Foredraget ledsagedes af smukke Lysbilleder, og man fik et godt Indblik i disse Fugles Levevis. Endvidere viste Foredragsholderen nogle Lysbilleder af Volierer, og kom ind paa Indretningen af disse.

Foredraget paahørtes med stor Interesse, og Forsamlingen gav da ogsaa højlydt deres Bifald til kende.

Derefter holdtes en Kaffepause, hvorefter man gik over til Aftenens Bankospil.

Sluttelig oplæstes Købs- og Salgsbogen.

Sekretæren.

I Feriemaanederne Juni og Juli afholdes ikke Møder, og næste Nummer af Bladet udkommer 1. August.

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind,
Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen,
Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson
Johannes Mathiesen.

Efter Ændring af en Paragraf i Lovene ved sidste Generalforsamling havde vi den første Foredragsaften Torsdag den 23. April. Førhen afholdtes Foredragene paa en Studiekredsaften. Aftenens Foredragsholder var Hr. Fabrikant William Holm, der talte om Kanariefuglene, baade for Begyndere og Viderekomne.

Lokalet hos Due var fyldt til sidste Plads Hr. Holms Foredrag blev fulgt med stor Interesse, og de fleste af Deltagerne blev mindst een Erfaring rigere, ikke mindst iblandt de mange nye Medlemmer, der har faaet Interesse for Kanariefuglene.

Foredraget blev ledsaget af nogle Tavler med forskellige Fejl i Kanariefuglens Bygning, svejryggede, Halens Stilling, skæve Tær o.s.v. Pindenes Form, for at Fuglen kan faa den rigtige Hvilestilling, desuden kan vi henvise til et tidligere Foredrag af Hr. Holm, hvoraf et Referat findes i »Stuefuglene« for Februar 1953, Side 38.

Paa Medlemsmødet hos Due Torsdag den 7. Maj opfordrede de 100 Deltagere Bestyrelsen til at afholde endnu et Møde inden Sommerferien, det bliver Torsdag den 28. Maj Kl. 19,30. Desuden er Bestyrelsen ved at tilrettelægge en Udflugt ud i det Blaa en Lørdag Eftermiddag med Afgang fra Torvet Kl. 14, og saa maa vi selvfølgelig have Madkurvene med. Herom Meddelelse senere.

P. B. V.: **Legind.**

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75.
Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46, K
Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse
Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestrelsesmed lemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Det henstilles til Klubbens Medlemmer at bestille Ringe i god Tid. Leveringstiden er ca. 1 Maaned. Prisen er Kr. 25,— pr. 100 Stk. Mindste Ordre er 100 Stk. og Beløbet maa indsendes forud paa Postkonto 29841. Plastikringe i alle muligt Farver kan ogsaa leveres nu til en Pris af Kr. 12,00 pr. 100 Stk. saalænge Valuta haves.

For god Ordens Skyld gør vi opmærksom paa, at de lukkede Undulatringe, som er mærkede DUK, forudsætter Medlemsskab af Klubben og kan ikke benyttes af udenforstaaende eller Ikke-Medlemmer. Ligeledes maa disse Ringe kun paasættes Medlemmets eget Opdræt.

Vi gør ogsaa opmærksom paa, at kun DUK-ringede Undulater kan æske Klubbens Præmier og Pokaler.

Undulater af daarlig Type og ditto Kvalitet maa omgaaende have Ringen afklippet.

Man bedes altsaa huske: Først naar Beløbet for Ringene er indgaaet, bliver Ordren videregivet til England.

Kai Riis-Hansen.

Medlemsmøde afholdes Torsdag d. 18. Juni d. A. Kl. 20 hos Hr. W. Langberg, Tudskærsvej 22, Vanløse. Tlf. DA 6608.

FORENINGEN FOR

FUGLEVENNER I NORGE

Foreningen i Norge har hatt 3 möter siden siste referat, de to siste holdt i Restaurant Pilen som åpent möte, som resulterte i en del nye innmeldelser.

På det förste mötet holdt hr. Hartvedt et kåseri om Undulaterne, det er jo de fugler, der er mest utbredt herhjemme og som er lettest å avsette. Det siste möte var viet Kanariefuglene.

På det förste möte som ble holdt ute, fikk vi besökk av en liten gutt på 12 år, han er blitt alle medlemmers yndling, han möter opp på möterne og spör og noterer, det er virkelig morsomt å se hvilken interesse han har, det blir sikkert en ekspert på fugleliebhaveriets område med tiden. Selv har han anskaffet sig et par Undulater som en begynnelse og var hele foreningen invitert ut på hans födselsdag for å se på hvorledes han hadde innrettet sig. Der var ihvertfall anledning nok til å utvide bestanden efterhvert i den store haven.

Ellers kommer vi jo efterhvert i kontakt med de forskjellige fuglevenner heroppe, og det viser sig, at det ikke er så dårlig bevent med oss heroppe, der finnes flere store samlinger av fugler rundt omkring i landet, og som sekretær i Foreningen kommer jeg jo för eller siden i kontakt med disse samlinger. For entid siden var en del av medlemmene ute og beså en slik som var av forholdsvis ny dato, og det var forbausende hva vedkommende hadde fått av mere sjeldne ting, blandt annet hadde han noen av de vakre fiolblå Undulater, som det har vært så vanskelig å få tak i. Likeledes ligger der en meget stor samling av mere sjeldne fugler i nærheten av Drammen, som skal være noe helt enestående, så litt efter litt kan vi vel bli selvhjulpne med fugler heroppe, selv for de mere skjeldentforekommende.

C. O. H.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allè 6 Char
Kontingent 5 Kr. aarlig.

afholder Møde Mandag den 8. Juni Kl. 20 i Petersens Familiehave, Pilealle 16.

1. Meddelelse fra Bestyrelsen.
2. Foredrag af Hr. Umberto Nielson.
3. Pakkeauktion.
4. Eventuelt.

Medlemmer der medbringer en Pakke til Auktionen vil kunne deltage gratis i Lodtrækning om et Par Fugle.

NB. F. F. F. Medlemmer indbydes til denne hyggelige og interessante Aften, ligesom Gæster er velkomne.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Hambroesgade 19. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervmæssige Grunde.

Købes: 1,0 Ficheri. **Edvin Madsen,** Brunshaab pr. Viborg.

Købes: 0,1 blaarygget Spurvepapegøje. 0,1 sortstrubet Nonne. **Kurt Liljensøe,** Gartnervej 6, Gedser.

Sælges: Zebrafinker, Sølvnæb, ficheri. Unger fra i Aar. **G. Nissen,** Hvornum pr. Hobro.

Sælges: 1,0 Spurvepapegøje eller byttes med Undulater. **Overgaard,** Borneovej 8, Telf. SU 7113.

Købes: 1,0 Bourkparakit, 1,0 Agapornis taranta, evt. sælges 0,1 Taranta. Dr. **Evald,** Sønderborg.

Sælges: 4 velholdte Kassebure. Model »Poulsens Standard«. Størrelse 75×50×30 cm. G. **Pedersen,** Lyshøjgaardsvej 67, 3 Sal Valby.

Som Følge af Uheld ved Korrekturlæsningen var der i sidste Nummer af Bladet forekommet flere Trykfejl.

Vi beder venligst Læserne modtage vor Undskyldning.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

S T U E F U G L E N E

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

28. Aargang AUGUST 1953

Interiør fra en opdrætters volière.

Man skulle have en volière

har de fleste fuglefolk sikkert ofte sagt til sig selv, når de har set de smukke yngleresultater, man tit bliver præsenteret for på de forskellige provinsforeningers udstillinger. Opdræt, der herinde »på stenbroen« bliver betragtet som lidt af en sensation, er derude ganske dagligdags, og hovedårsagen til dette må sikkert tilskrives, at langt flere derude har mulighed for at byde deres fugle de ideelle forhold, som en friluftsvolière jo nu engang er.

Selv i fugtige og kolde somre må vi byboere se os distanceret af provinsfolkene. Det synes åbenbart, at fuglene hellere vil fryse på god plads, som de jo ofte kommer til i vort lunefulde klima, end de vil have det lunt og hyggeligt indendørs under mere indskrænkede forhold. To andre tungt vejende faktorer må dog i denne forbindelse ikke overses. Nemlig dels, at fuglene ude har mulighed for selv at forskaffe sig de tilskud af vegetabilsk og animalsk foder, som mange fuglevenner, ja, vel endog de fleste, ganske forsømmer at give deres dyr, og dels, at en voliere jo ikke så let som et større eller mindre flyvebur bliver overbefolket. Jeg vil vove at

påstå, at pladsforholdene først kommer som nummer tre i rækken, hvis samlingen ellers er fornuftigt sammensat og ikke består af for uensartede fugle.

Er man frit stillet ved placeringen af en volière på sin grund, er det en selvfølge, at man vælger den mest solbeskinnede og lune, samt ikke at forglemme tørreste plads, der er disponibel dog med rimelig hensyntagen til både sol og skygge. Er man mindre heldig stillet, må man efter bedste evne søge at udbedre de eventuelle mangler. Havens mørkeste og skumleste krog, hvor måske ikke engang blomster kan trives, får man dog næppe megen glæde af at indrette til opholdssted for sine fugle, og dens bedste hyggekrog vil sikkert være beslaglagt til andet formål.

I foråret 1953 kom jeg selv i den heldige situation, at jeg fik mulighed for at indrette mig en friluftsvolière. Da beliggenheden var fastlagt, påbegyndtes udgravningen for rottesikring. Ganske vist har jeg flere steder set dette problem udmærket løst ved nedgravet trådvæv, mursten eller skiferplader, men jeg foretrak beton en halv meter under jorden og ti centimeter over hele vejen rundt og fra denne sokkel og en halv meter op et ekstra lag halv tommes trådvæv. Så regner jeg også med at være helgarderet mod i alt fald firbenede rotter.

På de i betonen nedstøbte halvtommes bolte blev derefter fastgjort lægter i dimensionen 1½×2½ tomme, behandlet med carbolinium, på undersiden med tjære og ved hjælp af et par skiver på boltene hævet et par millimeter over soklen, således at fugtighed fra denne ikke kunne trænge op i træet. Det var herefter en forholdsvis let sag herpå at rejse det øvrige stillads.

Jeg var lidt i tvivl, om jeg skulle foretrække et muret hus fremfor et træhus; sidstnævnte ville jo uden tvivl være lunest om vinteren. Da det imidlertid ikke på nuværende tidspunkt er meningen, at det skal benyttes til »helårsbeboelse«, og et træhus, trods al umage med ventilation, let bliver meget varmt om sommeren, hvilket jeg befrygtede kunne vanskeliggøre klækning af æggene, valgte jeg tilsidst en kombination af begge dele, nemlig helstensmur i en meters højde og resten herfra udført i høvlede og pløjede 1" brædder. De to af husets sider, der dannes af et plankeværk af halvandentommes brædder, er indvendig beklædt med hård masonite. Husets træværk udvendig er behandlet med »Alumisol« isolationsfarve, der tilbagekaster solens varmestråler. Taget er af halvanden tommes brædder med to lag tagpap og et lag icopalpap. I kolde nætter har en flagermuslygte været udmærket i stand til at varme huset op.

For at såvel dyr som mennesker i fugtige perioder kan færdes »tørskoet«, støbtes en halv meter bred gang huset rundt med fald udefter, og i hver af volièrerne er støbt et lavvandet bassin til sumpplanter. Iøvrigt består vegetationen af frugttræer, birk, el og stærkt nedskårne syrenbuske, der har dannet glimrende tætte buskadser, samt stedsegrønne vækster såsom lyng, små grantræer og thuja og pinie i forskellig højde. Det er meningen, at en del af arealet skal tilsås med græs, men dette skal naturligvis finde sted tidligt om foråret, inden fuglene kommer ud, så i år har jeg måttet tage til takke med indplantede græstørv. Da fuglene jo imidlertid er meget glade for græsfrø på de forskellige spiringsstadier, strøer jeg jævnligt et par håndfulde ind til dem, men ret meget når ikke at komme op.

Rederne er ophængt dels inde i huset, hvor de fleste fugle opholder sig om natten, dels ude i volièrerne under glashalvtage, og det synes ikke, som om fuglene foretrækker det ene for det andet.

Et par gråastrilder ruger således i en lyngbusk og et andet par i ballonrede inde i huset. Det samme er tilfældet med to par amaranter. Sommerfuglefinkerne har bygget frit; det er det iøvrigt min erfaring, de helst gør, når der er lej-

lighed til det, selv i bur, hvorimod begge tigerfinke-parrene har foretrukket ballonreder; også de trefarvede nonner har bygget rede frit i en syrenbusk, men om der bliver mere ud af det, vil tiden vise. Mosambiksisknerne holder sig, trods femte generation indendørs opdrættet, stadig til deres normale yngletid; de tolv ungfugle, lagt til af sidste års avl, er først nu gået i sang og har påbegyndt udparring; de gamle par forholder sig endnu afventende.

Volièren, der blev lavet som fritidsarbejde, blev først færdig i begyndelsen af juni, og først i midten af denne måned kom fuglene ud efter forinden at have været genstand for en større omflytning, så jeg havde faktisk ikke gjort mig større forhåbninger om resultatet i indeværende sommer. Indtil nu er det gået langt over forventning, men de fleste af fuglene er også pålidelige, sammenhækkede gamle ynglepar.

København F, den 19. juli 1953.

K. de Fine Mathiesen.

Opdræt af sorthovedet nonneamandine

(Munia atricapilla)

I december 1952 købte jeg en stor stue-volière hos en privat. Med i handelen gik et par trefarvede nonner.

Nu er det jo sådan med nonnerne, at kløerne skal klippes temmelig ofte — mindst hveranden måned. Fødderne hos det par, jeg havde købt, var i en ynkelig forfatning. Jeg har aldrig set så lange kløer hos et par fugle; desuden havde de fodmider og havde også været plaget af røde fuglemider; thi da fragtmanden kom med den af mig købte stuevolière, var den levende, så mange mider var der. Nå, men jeg fik taget fuglene under behandling og fik klippet de flere centimeter lange negle, der voksede mod alle verdenshjørner, og benene blev smurt med vaseline for at komme parasiterne til livs. På det tidspunkt var jeg egentlig ikke meget interesseret i dem, da det var sky og meget ængstelige fugle. En aften, da jeg klippede deres kløer, smuttede den ene af dem fra mig og fløj med fuld kraft mod vinduet. Resultatet var en brækket hals. Den anden, der nu var alene, lavede et syndigt spektakel, og allerede dagen efter gik jeg ud til Umberto Nilsson for at købe en ny fugl. Da jeg kom hjem, havde jeg købt to nonner. Sådan går det jo tit, man kan ikke stå imod. Den ene var trefarvet, og den anden var en sorthovedet nonne. Da de blev sat ind til den overlevende, viste det sig at være to hanner, og den, jeg havde i forvejen, var en hun. De gjorde begge voldsom kur til hunnen og var meget ufordragelige indbyrdes.

Igen måtte vi af sted til fuglehandler, og min moder købte da en smuk, sorthovedet hun hos Ronck i Charlottenlund.

Hvert par fik nu eget bur, thi hannerne kunne ikke forliges. Hver gang en af dem hørte den anden synge og danse for sin mage, blev den fuldkommen desperat. Den forfulgte den anden han som en vanvittig. Derfor tror jeg at kunne

sige, at opdræt af nonner er en umulighed, når der er to par sammen.

Hvert par havde en lukket kurverede, som hos de sorthovede blev hængt med åbningen mod øst. De fik adgang til kokostrevler, charpi og lignende redemateriale. Burene var anbragt i et stort vindue med megen sol, og ovenpå var der anbragt en glasplade,hvorpå der stod forskellige hængeplanter, der havde den opgave at dække over buret, så fuglene kunne føle sig trygge. Ydermere blev den trediedel af buret, hvor reden hang, dækket med et mørkt stykke tøj. I de forskellige fuglebøger, blandt andet hos Wiese, kan man læse, at nonner er kedelige og meget stille fugle. Vi har ikke bemærket det, tværtimod. Begge par var meget livlige, og hannerne sang og dansede for deres respektive mager. De sorthovede var de mest energiske og begyndte æglægningen efter at have været et par måneder i eget bur; men nu begyndte kvalerne. De første æg, der blev lagt, var vindæg, og hunnen fik læggenød. Min moder var fødselshjælper det meste af natten, men den kom sig hurtigt og begyndte at ruge på to æg. I første omgang var resultatet negativt, det ene æg var ubefrugtet, og i det andet var en fuldt udviklet, men død unge. Vi lagde nu mærke til denne fugls mange særheder. Hver gang, foderskålene blev taget ud, fo'r hunnen ned og åd det sand, der var neden under skålene. Der var anbragt strandskaller i en skål, men det havde overhovedet ingen interesse. Nu fik den fugtigt sand med skaller ind i en skål, og det blev fornyet hver dag og friske skaller drysset oven på. Så kunne den endelig bekvemme sig til at tage dem. Badevand forlangte den tre gange om dagen — er der noget at sige til, at vi døbte den »Hertuginden«. Efter tre ugers forløb begyndte den æglægningen igen. Det første æg var igen et vindæg, og det næste blev lagt uden for reden. Rugningen varede fjorten dage, og resultatet var tre levende unger; men efter otte dages forløb blev den ene smidt ud af forældrene; dog har den sikkert været død, før den blev smidt ud. Medens ungerne var i reden, havde de gamle meget travlt med opmadningen. Det var utroligt, så meget ungerne kunne sætte til livs. Foruden tørt fuglefrø, kanarie, sølvhirse, rybs, negerhirse, hamp- og hørfrø havde de adgang til kolbehirse, æggefoder og opblødt sølvhirse. Endvidere brugtes mange melorme (helst de mellemstore) og eukytræer. Desuden fik de lidt salat og reven gulerod samt store mængder umodent græsfrø.

Ungerne havde hvide ganetegninger, og deres kaldetoner, når de blev fodret, lød som frøers kvækken. Efter en måneds forløb kom de ud af reden. Ungerne havde mørkebrune fjer på isse og ryg, og vingefjerene var ligeledes mørkebrune, medens de på brystet og gattet er lysebrune. Ungerne har nu været ude i tre dage og går selv i reden med forældrene om aftenen. De ser kraftige og sunde ud, men vi er jo spændt på, om de klarer sig. For ca. fjorten dage siden flyttede vi reden hos de trefarvede, så redehullet hos dem også vendte mod øst. Resultatet var, at hunnen, som ikke hidtil ville lade sig befrugte, nu tillod det, og den opholder sig meget i reden om dagen. Jeg håber nu på resultat, selv om det sikkert er for sent i år.

K. Munch.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Frankrigsgade 88, 2. sal, tlf. Sundby 7182.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., tlf. By. 6973
Kasserer; E. Pedersen, Molbechsvej 16 Valby. VA 1883 x
Bestyrelsesmedlemmer:
C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal tlf. Sundby 6963 y,

Næste møde afholdes mandag den 10. august kl. 20 i Restaurant Roma, Østerbrogade 85 (2 minutter fra stadion)

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Foredrag af hr. Rich. Buch.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

LIDT OM UNDULATER

af **Kai Riis - Hansen**

Der er ingen tvivl om, at danske undulater trænger til blodfornyelse, idet vore fugle mangler meget i såvel type som størrelse.

Under hensyn hertil har Undulatklubben i mange år arbejdet på at få lov til at indføre engelske undulater, som skulle være bedre end vore egne.

Vi håber gennem de rette forbindelser at kunne opnå rimelige priser, som efter danske forhold må siges at være ret høje. Uden på denne måde på nuværende tidspunkt at kunne sige noget om det endelige beløb pr. fugl, antager vi, at prisen vil blive 4 à 500 kroner pr. fugl.

Klubben er imidlertid fast besluttet på at gøre

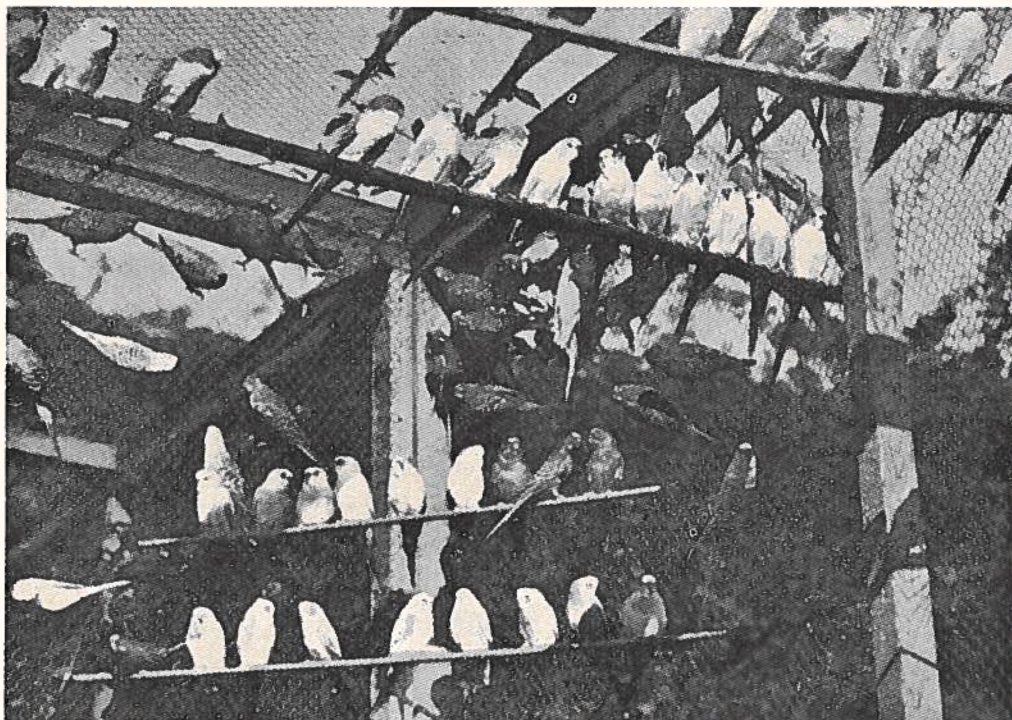

Det er nu endelig lykkedes os ved stor imødekommenhed fra både veterinærmyndighederne og varedirektoratet at få lov til at indføre et bestemt antal undulater, som altså skulle kunne give vore avlsfugle det præg, der mangler, for at vi kan komme med i konkurrencen om de bedste undulater.

Klubben har til hensigt at indføre det bedste, man kan få i engelske avlsfugle, idet vi først og fremmest vil se på kvaliteten og ikke på antallet.

en indsats til gavn for opdrættet, og vi beder de medlemmer, som er interesseret i den herlige sport at opdrætte det allerbedste i undulater, om at sætte sig i forbindelse med os, for at de kan være orienteret i sagens gang.

De ret gode priser på undulater, særlig på de brogede, har animeret mindre befæstede sjæle til at sætte undulatopdrættet i system à la fabrik. Der er endnu mange, som tror, at man kan tjene penge ved at være fugleopdrætter. Der er mange, som har prøvet på det, men de har måt-

tet give op efter store skuffelser og efter at have lavet det mest enestående roderi både med hensyn til farver og til fugl af en elendig kvalitet. Sluttelig er tragedien endt med, at opdrætterens gode navn og rygte er gået fløjten.

Der findes virkelig i dag opdrættere, som driver »opdræt« på den måde, at de i en kæmpevolière anbringer 50—60 kasser og derefter sætter lige så mange par undulater derind. For det første behøver man ikke at have megen fantasi for at forestille sig den »farvelade«, der bliver resultatet, og for det andet vil der blive konstant slagsmål mellem hunnerne om kasserne.

De unger, der er blevet resultatet af et sådant roderi, bliver derefter solgt til handlende eller til uerfarne opdrættere, som til sin tid bliver skuffede, når de opdager, at fuglene ikke giver de farver, man havde ventet.

Det er at håbe, at danske fuglevenner vil blive så oplyste, at de nægter at købe deres fugle hos folk, der driver opdræt under så meningsløse forhold.

Den samvittighedsfulde opdrætter driver opdræt under kontrol, d. v. s. kun med et par i hvert bur eller hver volière. Kun på denne måde kan man drive opdræt og fremavl netop i de farver, man ønsker.

Dertil kommer, at man selvfølgelig må ringmærke sine fugle, således at man næste eller efterfølgende år er klar over, hvilke af fuglene man skal bruge til at lave netop de farver, man ønsker at fremavle.

Hvis man ikke har fuglene ringede og opnoteret, hvorfra de stammer, arbejder man i blinde og kan spilde megen kostbar tid og være udsat for mange ærgrelser.

Sluttelig må det henstilles, at en opdrætter ikke fremavler for mange farver i sin samling. Det vil være klogt at vælge een eller to farver og så lave sig et speciale i netop disse begrænsede farver.

På denne måde vil man opnå de bedste resultater.

Kai Riis-Hansen.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch Jægersborg Allé 6 Char
Kontingent 5 Kr. aarlig.

K. K. K. afholdt møde mandag den 8. juni i Petersens Familiehave, Pileallé 16. Formanden bød de mange medlemmer og gæster, der var mødt op, velkommen, hvorefter man gav aftenens foredragsholder, hr. Umberto Nilsson, ordet. Foredragsholderen havde fundet en kanariebog i sit arkiv, som var skrevet og udkommet for ca. 200 år siden. Heraf oplæste hr. Nilsson flere brudstykker. Det var meget interessant at høre, hvor meget man vidste om kanarier dengang. Flere af de farver, vi har i dag, havde man allerede på det tidspunkt, omend med en lidt anden betegnelse.

Da hr. Nilsson sluttede, tilkendegav tilhørerne deres tilfredshed ved bifald. Herefter gik man over til næste punkt: auktionen.

Det var morsomt at se, hvor alle medlemmer havde efterfulgt bestyrelsens opfordring. Der var et væld af pakker, og budene gik rask og livligt. Da alt var udsolgt, bortlodedes et par smukke fugle gratis blandt dem, der havde betænkt foreningen med en pakke.

Efter eventuelt sluttede man af, og kassereren gik smilende og veltilfreds hjem med en net lille sum til foreningens kasse. Bestyrelsen retter endnu en tak til alle, der bidrog til denne fornøjelige aften.

Bestyrelsen.

Intet møde i august.

Kanariehækken

Ynglesæsonen for vore kanarier er nu snart ved at ebbe ud. Hvorledes har så resultatet været?

En del opdrættere har opnået gode resultater,

men endnu flere har klaget over de dårlige. Ubefrugtede æg og døde unger i reden, ja, endog unger, der har været ti til tolv dage gamle. Hvad kan så grunden være? Ja, grunden kan ligge i mangt og meget.

Men jeg tror, det er opdrætteren, der selv har en del af skylden.

Der har været skrevet og talt så meget om kanarieopdræt, men uagtet det er der mange opdrættere, der gør sig skyldig i flere fejl.

En af de første er, at mange opdrættere sætter deres fugle alt for tidligt i hæk. Hvis man ikke har de rigtige forhold at byde fuglene — jeg mener med lys og konstant varme —, nytter det ikke at begynde hækken i februar—marts måneder. Vejret kan på den tid af året være lunefuldt — og blot en eller to dages kulde og det første kuld vil uvægerlig være tabt.

Hvis opdrætteren så mener sidst på ynglesæsonen, at han vil trække et kuld unger ekstra (hvad han ellers muligvis ikke havde gjort, hvis det første resultat var lykkedes), må man huske, at fuglene er afkræftet lige meget af hver rugeperiode — enten så ungerne er nået så langt, at de sidder på pinden, eller de er gået til grunde.

K. K. K.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46, K Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemmer, som maatte være interesserede i import af undulater fra England, bedes henvende sig til formanden.

Disse fugle bliver bestemt ikke billige, og klubben har kun fået licens til indførsel af et begrænset antal avlsfugle, som skulle kunne give vore egne undulater en tiltrængt blodfornyelse.

Lad os høre, hvad De har interesse for.

Kai Riis-Hansen.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 20. august d. a. kl. 20 hos hr. H. Carlsson, Bredstensvej 18, Rødovre. Telefon RØ 27.

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson Johannes Mathiesen.

Lørdag den 20. juni havde vi en vellykket udflugt. Vi startede fra Torvet kl. 14,00 til Skansen i Nysted, hvor foreningen var vært ved fælles kaffebord. Herfra fortsattes turen til boretårnet i Rødby for til sidst at ende ved Søpavillonen i Rødbyhavn. Her serveredes flæskesteg og frugtgrød. Fra kl. 20 dansedes, til det var tid at køre tilbage til Nykøbing F. Til turen var tilmeldt 50 deltagere, og vi måtte have to rutebiler til turen. Turen hjemad afgik i to afdelinger — den ene kl. 22 og den sidste kl. 1,15.

Fuglevennen afholder den 30. og 31. oktober samt 1. november sin årlige udstilling. Medlemmer, der vil udstille sine fugle, bedes begynde at forberede fuglene til udstillingen i god tid. Vi venter, at denne udstilling bliver den største, der hidtil er afholdt. Derfor bedes vore medlemmer allerede nu at ringmærke de ældre smaafugle, da dommerne efterlyser forældrene til eventuelt opdræt. Og for at gøre det lettere for dommerne, bliver det en forudsætning, at forældrene er ringmærkede, fordi det er ungerne, der skal bedømmes i opdræt og ikke forældrene — dog undtages kanarier og undulater.

Nærmere oplysninger angående udstillingen vil fremkomme i næste nummer.

Næste medlemsmøde eller foredragsaften torsdag den 6. august. Herom meddelelse senere.

Legind.

HUSK

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet, indsendes inden den 15. i måneden til K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde Hambroesgade 19. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervmæssige Grunde.

Sælges: 0,1 sommerfuglefinke, 1,0 spidshalet bæltefinke, 1,0 zebrafinke, orange kanarier.

Købes: 0,1 stor kubafinke. **K. Johansen,** Hambrosgade 19, telefon Byen 6973.

Købes: Brogede undulater i absolut prima kvalitet ønskes. Som betaling gives prima svejtserur efter eget valg. **E. A. Johnsen,** Gentofte 3913.

Sælges: 4,4 gråvingede undulater (blå), 30 kr. pr. par. 4,4 normale, 15 kr. pr. par. Egen emballage. **C. Munch,** Hvidovrevej 324 [1], Valby. Telefon Hvidovre 1396.

Sælges: Zebrafinker fra 13 kr. parret. Sølvnæb 4 kr. stk. Finker 33 kr. stk. **Nissen,** Hvornum pr. Hobro.

Spørgsmål: Jeg har bygget et fuglehus med friluftvolièr i maj dette år, og her findes tre undulater, et par væverfugle (Napoleon), et par risfugle og et par kanarier, som lever sammen i bedste velgående.

Det jeg ønsker besvaret er: Skal fuglehuset opvarmes i vinter? og i givet tilfælde, hvorledes. Her findes elektrisk lys. **C. S.**

Svar: De fugle, De har valgt at sætte sammen, er ret uheldige. — De kan risikere, at kanarierne ingen tæer har om nogen tid. — Hvad angår varme, behøver ingen af disse fugle varme, blot der er frostfrit i rummet.

Spørgsmål: Jeg har hørt, at man skal give sine fugle levertran; kan man blot blande det i frøet i foderautomaten?

En nybegynder.

Svar: Nej, det er ikke godt. Fuglene må kun få nogle få dråber ad gangen, helst i en foderskål. Skift frøet ud hver dag. Levertranen kan i varmen let blive harsk, så spiser fuglene ikke frøet og kan selvfølgelig heller ikke tåle det.

Spørgsmål: Hvor gammel kan en fugl blive.

Svar: Jeg går ud fra, at De ikke tænker på Ørnen, men på vore burfugle.

Jeg har selv haft en stor kubafinke, han, den blev 16 år, men lad os høre læserne, hvis der skulle være nogen, der er nået længere.

Spørgsmål: Hvornår sætter man sine harzerunger i sangskab?

Svar: Der er flere ting, der spiller ind. Er det unger fra april—maj måneder, kan man godt begynde i september, hvis det er med en udstilling for øje; ellers gør man klogt i at lade ungerne blive i flyveburet, til de er ordentlig udviklede.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

28. Aargang SEPTEMBER 1953

Opdræt af Madrasvagtel

Perdicula argoondah

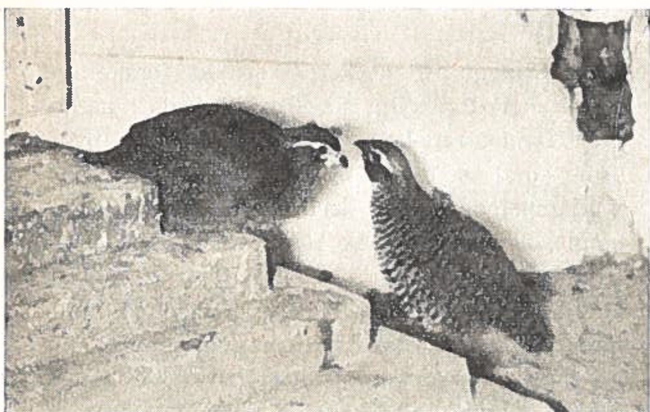

Hanefar og hønemor

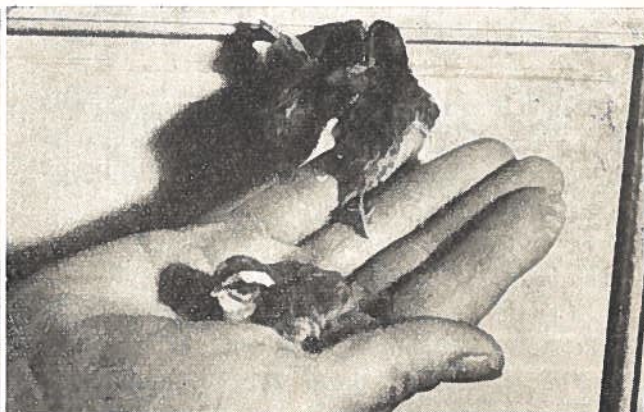

2 dage gamle kyllinger

I 1951—1952 kom der en sending vagtler her til landet, efter at vi i mange år kun havde kendt til den kinesiske dværgvagtel. De nye vagtler benævntes indiske buskvagtler, sangvagtler eller frankolinvagtler, at de differerede lidt i farve, tog man ikke så højtideligt, idet man betragtede dem som forskellige lokalvarieteter. Jeg anskaffede mig fra en fuglehandler et par af disse nye vagtler og anbragte dem i en frilufts volière på 3×1½ meter i forbindelse med en indendørs volière på 2×1 meter. Nogen særlig fornøjelse af at betragte dem fik jeg nu ikke; de var meget sky. Så snart nogen viste sig, trykkede de sig ned i et lille buskads af lyng og fyrregrene, og her var det næsten umuligt at få øje på dem. Da det efter tre måneders forløb ikke var lykkedes mig at få »tæmmet« vagtlerne, tabte jeg ærlig talt tålmodigheden og solgte dem og havde egentlig opgivet forsøget, idet jeg mente, at de hørte til under større forhold, end jeg kunne give dem. Ved et pudsigt tilfælde blev jeg imidlertid igen senere ejer af et par indiske vagtler. Dette gik således til: En af mine venner havde samtidig med mig fået et par vagtler, men da han mistede hønen og ikke kunne få fat på en ny, overlod han mig hanen, da jeg fra Jylland fik tilbudt en vagtelhøne. Jeg ville endnu en gang gøre et forsøg — det var i juni 1952. Da jeg fik sat det nye par sammen, blev jeg hurtigt klar over, at det ikke var den samme art, som jeg tidligere havde haft, dels var der forskel i udseendet og dels i fuglenes væremåde. Medens det første par vagtler var meget sky og urolige, var disse sidste mere fortrolige og af mere roligt gemyt, og ved at granske fugleliteraturen fandt jeg ud af, at det første par vagtler var »Frankolinvagtler«, medens det andet par var »Madrasvagtler«.

Hanerne hos de to arter kan ved en flygtig betragtning synes ens, men der er dog forskel,

og hos hønerne er forskellen meget iøjnefaldende.

Jeg skal nedenfor i grove træk anføre de væsentligste forskelle, således at eventuelle fugleliebhavere, der er i besiddelse af nogle af disse vagtler, kan bestemme dem, thi det er efter min opfattelse ikke ligegyldigt, hvorledes de parres. Jeg har nemlig senere prøvet at parre dem indbyrdes, men det gik ikke trods det åbentbare nære slægtsskab.

Hanen er hos begge arter hvidgrå på bryst, bug og sider med sorte tværstriber og med en gullig-hvid stribe gennem øjet. Hos frankolinvagtlen er ryggen mørk rødbrun med svage, mørke bølgelinier på tværs, hos madrasvagtlen er ryggen lysebrun med tydelige, mørke bølgelinier.

Hønen af frankolinvagtlen er rødbrun på brystet og mørk rødbrun på ryggen. Madrasvagtelhønen er lys rødbrun over det hele. Hos begge arter findes den gullig-hvide øjenstribe.

De indiske vagtler er noget større end den kinesiske dværgvagtel.

Efter det første mislykkede forsøg nærede jeg ikke større forhåbninger om at få yngel af disse vagtler, og stor var derfor min forbavselse, da jeg en ugestid efter, at parret var sat sammen, fandt et æg på bunden af volièren, og da de samtidig interesserede sig for et bestemt hjørne af den indvendige volière, anbragte jeg en »vagtelrede« i dette hjørne. Denne rede er lavet af en ca. 25 centimeter kvadratisk træklods af fem centimeters tykkelse og hulet lidt ud i midten, således at der bliver en skålformet fordybning, i kanten er der på alle sider med undtagelse af forkanten boret små huller, hvori jeg anbragte birkekviste og fyrregrene. De øverste ender af grenene blev surret sammen med ståltråd, således at det lignede en veritabel »negerhytte«. Da reden var sat på plads i det udvalgte hjørne, blev der travlhed. Græs og kokostrevler blev slæbt ind, og i løbet af et par dage var der bygget en kugleformet rede, hvori æg nummer 2 blev lagt. Æggene er hvide og af størrelse og form som et almindeligt dueæg. De lægges med to dages mellemrum og sædvanligvis i et antal af 5—6, og der ruges i 21 dage. Efter ca. ti dages forløb undersøgte jeg æggene, og da jeg med tilfredshed konstaterede, at de alle var befrugtede, så jeg allerede for mig vagtelhønen spadsere rundt med sine kyllinger, et syn, som selv folk, der ikke interesserer sig synderligt for fugle, må kapitulere overfor. Stor var derfor min skuffelse, da hønen efter 18 dages rugning forlod æggene, der ved eftersyn alle indeholdt omtrent fuldt udviklede kyllinger.

Jeg håbede nu, at vagtlerne skulle gå igang igen, og dette håb blev ikke skuffet. Da jeg senere i nogen tid ikke havde set noget til vagtelhønen, undersøgte jeg friluftsvolièren og fandt hende da rugende på fem æg i en rede bygget i en stor tot græs og godt gemt af lyng og fyrregrene. Resultatet blev denne gang to kyllinger, som sammen med forældrene var med på udstillingen i Haveselskabets Have i september måned.

Ernæringen til vagtlerne er de forskellige hirsesorter, forskellig slags grønt (salat, fuglegræs, fandens mælkebøtte), blåt valmuefrø, melorme samt, når der er kyllinger, almindeligt opmadningsfoder. Når kyllingerne er tre uger gamle, kan de tages fra forældrene. Mine erfaringer med disse vagtler er, at de er fredelige overfor andre fugle og let bliver fortrolige, hvilket har stor betydning for et gunstigt opdræt. De fører et eksemplarisk familieliv. Når hønen ligger og ruger, sidder hanen udenfor reden og forlader kun denne plads for at søge føde. De er hårdføre og kan overvintre i uopvarmet rum. Ja, hos mig har de end ikke taget skade af temperaturer under frysepunktet. De har et behageligt »kaldesignal«, der minder lidt om kanarietriller — heraf navnet »sangvagtler«.

Som supplement til denne beretning skal blot anføres, at mine vagtler i slutningen af juni måned i år af et kuld æg på fem fik fem kyllinger, der nu er selvstændige, og da de gamle vagtler påny er begyndt at bygge rede, er det ikke udelukket, at de vil overraske med endnu et kuld kyllinger.

København, den 30. juli 1953.

Preben Bohse.

HUSK

Alle annoncer, artikler og spørgsmål til bladet, indsendes inden den 15. i måneden til K. Johansen, Hambrosgade 19, København V.

Et besøg i Odense

Af Ib Strate Petersen

I de dejlige sensommerdage med sol og varme ankommer vi til Odense, hvor den 10-årige »Odense Fugleklub« skal afholde sin første udstilling.

Odense Fugleklub har i mange år arbejdet meget stille, men er nu igen gået stærkt frem. Den har i dag henved hundrede medlemmer, og nu har den en vinter igennem haft store foredrag, regelmæssige møder, udflugter til Tyskland og har omsat indsugede teorier i praksis. Nu vil de vise resultatet. Forventningerne er altid store, når det gælder Odense, der har en fin, gammel stuekultur-forening, og som rummer nogle af landets dygtigste og fineste opdrættere. Blot for at nævne enkelte: Fru Nielsen, der er landskendt for sine opdræt, hr. Schwartz, hr. grosserer Svendsen, dyrlæge Dalborg Johansen og hr. Poul Hansen med flere.

Vi ankommer så tidligt, at vi kan nå et besøg hos snedkermester Lindegaard i Brylle. Han skjuler godt sine følelser over at blive sinket af os, og med en venlighed og elskværdighed, der er den beskedne mands særkende, viser han os sine volièrer, der overalt er befolket med varieteter: 5—6 arter fasaner, 3—4 arter vagtler, 3—4 arter agaponider, spurvepapegøjer, Alexander Parakit, Nymfeparakit o.s.v, o.s.v.; af visse arter mange par og flere med unger. Der er kanarier, og det vrimler med Undulater, Albino og Lutino, der har gjort Odense så megen ære, og trods salg er ynglen righoldig. Når vi har forvundet vor undren, får vi hos tropefuglene det næste chock: Pavefinker, Dværgmaskevævere, der hvert år yngler, Løggrønne o.s.v., altsammen i en meget fin kondition. Der er et liv mellem de hundredvis af småfugle — ud og ind — og alt befinder sig som småfugle i fangenskab bør, og de yngler. I år har hr. Lindegaard fået tre unger af sine Taranta.

Interiør fra udstilling

Så tog vi til udstillingen i Filosofgangen, hvor der herskede febrilsk travlhed. Hele bestyrelsen var i aktivitet, og man var næsten færdig, men der er jo altid mange småting, og det var der også her. Vi ville ikke sinke, men aftalte at begynde næste morgen kl. 7,30.

Da vi kom, var alt væsentligt i orden. Der var først et meget smukt panorama i salens midte, lagt i frø af foreningens bomærke, så to store volièrer, en med 25 orange kanarier og en med 25 brogede danske undulater, en vare, man støver landet rundt for blot at få et enkelt par af. I et bur er et par vagtler med kyllinger, og man ser en gruppe med meget fint hjemmedyrket frø. For den anden ende af midterarrangementet havde frøfirmaet Dæhnfeldt arrangeret et panorama også i frø af deres illustration for fugle-

frø-pakkerne, der virkede fint. Langs væggene stod burene rigeligt pyntede med planter og grene. For salens ender stod flere smukke stuevolièrer i en lille birkelund; en righoldig tombola ved indgangen. Før vi sluttede rundgangen for vort første overfladiske indtryk af den lille, smukke udstilling, kan det siges, at man ikke har fået det helt store. Man må huske, at det er meget tidligt, og det skal med det samme siges, at der var intet, man kan betegne som sløjt.

Tropefuglene: Firmaet Dæhnfeldts ærespræmie for 1,1 gulbrystet med 4 unger, 1,1 olivengrøn med 2 unger, 1,1 dværgvagtler med 7 kyllinger, eget opdræt.

1. præmie 1,1 safranfinke med 2 unger af William Hansen.

2. præmie Arne Hestnes for 1,1 rødhalet arstrild, 1,1 tigerfinke og 1,1 sommerfuglfinke med unge i en eventyrlig velholdt stand og med en enestående glans. Der var gode numre af zebra opdræt, sølvnæb og spidshalede bæltefinker, orange og grå astrilder. Ialt var der 110 tropefugle. Vi havde i Haveselskabets Have i 1952 118 tropefugle.

Kanarierne kneb det lidt med. De absolut 1. klasses fugle blev i flere bure, for i det var samlinger trukket ned af andre fugle, men det havde været svært at udstille kanarierne enkeltvis, der var 137, til sammenligning var der paa KKK 1952 158 numre, det havde man ikke bure til.

Odense Fugleforenings ærespræmie gik til Karlo Jørgensen, der udstillede 5 orange kanarier. Denne samling rummede udstillingens 2 bedste fugle, såvel fugle som farve og type.

1. præmie fik hr. L. P. Hansen for en meget smuk farvemættet rosa han, samme herre havde også udstillet en voliere med 25 orange, næsten ens fugle. 2. præmie fik Karl Klausen for en meget smuk og velholdt voliere, pænt befolket, især en meget smuk og ekstrafin, hvid fugl, det var et ideelt udstillings-nummer. 3. præmie til en meget smuk stuevoliere med 4 bure foroven og et dobbelt-bur forneden, velholdt og velmættet med maling, let at holde rent og meget seværdig.

Undulater dominerede af de nyeste mutationer.

Odense Fuglebørs' ærespræmie fik en Opalin, der var betegnet som Regnbue Opalin af hr. Krause. Man efterlyste navnets oprindelse uden resultat. Hvis nogen af vore læsere kan hjælpe os, er vi glade for et par ord. Den var i farve meget smuk og havde der minde om hr. Boston Petersens gråvingede for nogle år siden, og heri ragede den op over de fleste andre.

1. præmie gik til hr. Aage Madsen, der udstillede 25 brogede danske, meget smukke, ens i de 3 farve-variationer. 2. præmie fik hr. Peder Pedersen for 5 Lutiner i god type og farve, også 5 Albinoer, enestående rene, desværre var der ikke flere præmier. Der var 76, i Haveselskabets Have 1952 34 stk.

Papegøjer.

2. præmie til hr. Lindegaard, et par Spurvepapegøjer, 3. præmie R. Petersen for 1,1 Agapornisfisheri, 3 unger, 1,1 Aga fisheri, eget opdræt, 1,1 Agap personata, eget opdræt 1953.

Parakitter.

1. præmie 1,1 nymfe med 6 unger. Det var et pænt ensartet kuld, og de var hensigtsmæssigt udstillet i en pæn stuevoliere.

Alt i alt var det over forventning, hvad den unge forening præsterede. Vi ønsker fortsat held, de små fejl er lette at rette, og materialet er godt, og bestyrelsen arbejder villigt — de besøgende havde meget at lære — og det havde vi også af dagen i Odense.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

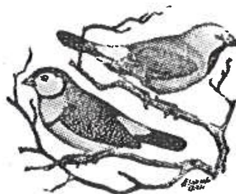

Formand: K. Christensen, Frankrigsgade 88, 2. sal, tlf. Sundby 7182.
Næstformand: K. Johansen, Hambrosgade 19, V., tlf. By. 6973
Kasserer, E. Pedersen, Molbechsvej16 Valby. VA 1883 x
Bestyrelsesmedlemmer:
C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal tlf. Sundby 6963 y,

Næste møde afholdes mandag den 14. september i lokalerne, Griffenfeldtsgade 7, kl. 20.

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Forevisning af fuglefilm.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

N. B. Husk nyt mødested!

Min fuglestue og dens beboere

Af Rich. Buch

Gennem de ca. 20 år, jeg har været fugleliebhaver, er det især pragtfinkerne, der har interesseret mig, jeg skal ikke her komme nærmere ind på pragtfinkernes egenskaber som stuefugle, men jeg vil gerne fremhæve, at når jeg føler mig særlig tiltalt af disse fugle, er det på grund af deres ringe størrelse, deres interessante levevis og så naturligvis de opdrætsmuligheder disse fugle byder på. Da jeg interesserer mig for arternes udvikling, giver livet i fuglestuen mig lejlighed til at gøre mange iagttagelser, der bekræfter den viden, jeg søger at tilegne mig om livets mer. Volièrens venstre side består af trærammer med ½-tomme trådvæv, og her er to låger, hvorfra jeg uden at behøve at gå ind i volièren, kan foretage den daglige pasning. Volièrens bagside og højre side dannes af stuens vægge, som er malet med mager oliefarve i en strågul tone, der danner en god baggrund for fuglene. Vinduet i stuen går delvis ind i højre side af volièren, og her er der trådvæv, således at fuglene kan få direkte sol, når vinduet lukkes op.

Glassene i volièrens forside må naturligvis pudses jævnligt, men da volièren har en god

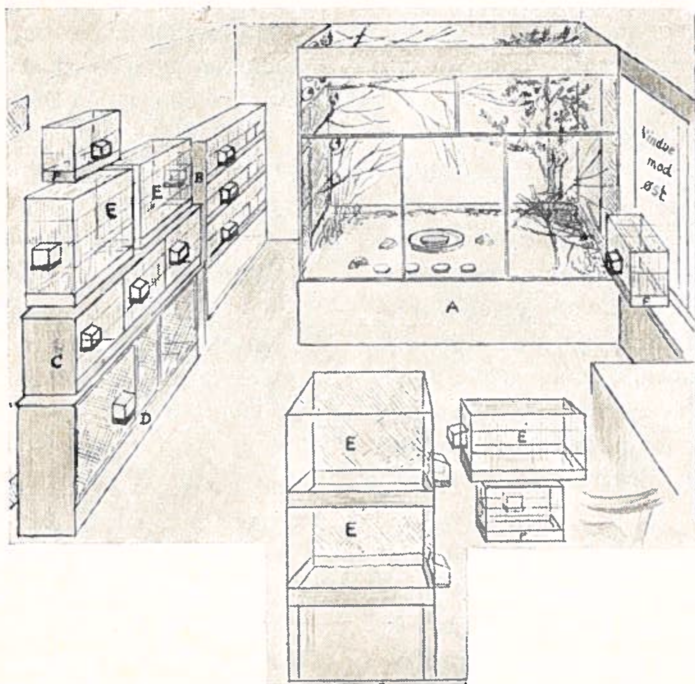

udvikling, forandring eller tilpasning efter omgivelsernes vilkår. — Min nuværende fuglestue er indrettet med henblik på opdræt såvel i separat bure som i volière, desuden er der store bure til ungfuglene, og så har jeg mit skrivebord stående der, så jeg kan holde fuglene med selskab og iøvrigt gøre mine iagttagelser.

I fuglestuen er der en stor volière, som er 203 centimeter lang, 200 centimer høj og 162 centimeter dyb. Bunden i volièren er hævet ca. 50 centimer fra stuegulvet og volièrens forside består af 3 millimeter glas indsat i smalle træram- dybde, kan dette gøres, uden at fuglene foruroliges nævneværdigt. Langs væggen modsat vinduet er der en mindre volière, ca. 140 cm lang, 60 høj og 40 dyb. Ovenover denne tre kassebure à 50 lange, over disse to flyvebure, endvidere langs denne væg tre kassebure à 82 i længden. Endnu et par flyvebure og nogle mindre bure findes i stuen, ialt 14 bure foruden volièrerne.

Da stuen har vindue mod øst, er der sol fra tidlig morgen til henimod middag, og solen når hele året langt ind i stuen, således at både volièrer og bure kan få gavn af den. Om vinteren op-

varmes stuen gennem ventiler i væggen fra en kakkelovn i et tilstødende værelse, hvis vejret arter sig nogenlunde normalt, kan jeg nøjes med at fyre fra om eftermiddagen og så alligevel holde en passende temperatur i stuen døgnet rundt.

Den store volière er forsynet med grene af birk og pil, desuden fyrregrene, som fuglene ynder at gemme sig og overnatte i, ligesom de også her bygger deres reder frit. På bunden af volièren er et tykt lag sand, langs væggene mos, hø, kokostrevler med mere. I hjørnerne lyngtuer, om sommeren græstørv, der jævnlig fornyes. Badevand er anbragt midt på bunden i en stor urtepotteskål, der er stillet i en endnu større do., som tager det værste sjask. Frø og andet foder, ligeledes i urtepotteskåle, er anbragt foran indenfor glasset; her har man det herligste skue af fuglene, uden nogen generende sokkel samtidig med, at glasset forhindrer frøskaller m. m. at gå ud i stuen.

Den daglige røgt af fuglene foregår på den måde, at jeg hver morgen tillaver frisk æggefoder, bestående af hakket, hårdkogt æg iblandet foska gryn, rasp og nogle dråber levertran. Dette foder bliver fordelt i små, lave urtepotteskåle, der så bliver anbragt i volièrer og bure, hvor der er unger, hos ikke ynglende fugle et par gange ugentlig, samtidig gives grønt eller halvmodent græsfrø. Om eftermiddagen fra kl. ca. 17—18 gives frø og vand, gøres rent m. m. Vandet bliver hele året givet kuldslået, aldrig lige fra hanen.

I modsætning til, hvor fuglene holdes i friluftsvolièrer, har fuglene i min fuglestue lejlighed til at yngle på den tid af året, det passer dem bedst. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at jeg ofte har haft mest opdræt om vinteren, mange pragtfinker har om sommeren en fældeperiode og er i den tid selvfølgelig ikke tilbøjelige til at yngle. Af zebrafinker har jeg for tiden en grundstamme på syv par, delvis af egen avl. Når et par af disse, for eksempel i volièren, har ynglet 2 à 3 gange, får dette par en hviletid, og et nyt par bliver sat ind, på den måde er der hele tiden et par zebrafinker i volièren. I hvileperioden bliver han og hun anbragt hver for sig, indtil de atter skal igang.

Nogle pragtfinker, for eksempel astrild-arter, holder af sig selv en hviletid, og de kan så hos mig yngle uanset årstiden, på den måde opnås også, at fuglene får tid til at finde sig til rette og føler sig trygge i det bur eller den volière, hvor de er anbragt. Dette kan for mange arters vedkommende tage lang tid, men før dette er opnået, kan man ikke regne med yngel.

Når det drejer sig om pragtfinke-opdræt i det hele taget, er jeg tilbøjelig til at mene, at indendørs opdræt af disse fugle er det mest ideelle, først og fremmest fordi vore klimatiske forhold, som bekendt, ikke er særlig stabile, dernæst reduceres de i en friluftsvolière opnåede resultater, når efteråret kommer til lig 0, hvad jeg ofte har set eksempler på. Med mere hårdføre fugle som vævere, parakitter og lignende, kan det bedre gå, men med pragtfinker foretrækker jeg som sagt fuglestuen.

Når man vil holde pragtfinker, så lad navnet »stuefugle« komme til sin ret: Giv fuglene den mest velegnede stue i Deres bolig og ophold Dem hos Deres fugle. Lad være med at anbringe fuglene i et kælderrum, udhus eller pulterkammer, hvor de kun kommer for at fodre og ofte, når De har travlt, springer en gang over.

Dernæst: Pas Deres fugle selv. Det er ikke altid, at fruen i huset er lige så interesseret som De selv; det kan ikke nytte noget, at De undskylder Dem med, at De ikke har tid, er De fugleliebhaver, så har De tid.

— — —

Inden jeg går over til at omtale de arter, jeg for tiden har i min fuglestue, vil jeg lige bemærke, at hvis De ikke ligefrem agter at slå Dem ned som fuglehandler, så lad være med at regne med, at Deres fugle er noget, De skal tjene penge på; eventuel indtægt ved salg af opdræt kan bidrage til indkøb af foder eller nyanskaffelser — for De sælger vel ikke de par, som af en eller anden grund ikke har givet resultatet, vel? —

Regner De alligevel med et overskud, kommer De let ind på det, man kalder rovdrift, og det gavner hverken Dem selv eller fuglene.

Med hensyn til opdræt om sommeren, kan man ikke se bort fra den mulighed, at perioden med de lyse nætter, hvor det kun er mørkt nogle få timer, kan virke forstyrrende på fuglenes døgnrytme og dermed bringe afbræk i yngledriftens naturlige gang.

1. **Hartlaubsisken** (serinus hartlaubi).
2. **Ædelsanger** (poliospiza leucopygia).

Disse to nærstående afrikanske arter hører som bekendt til finkerne (fringillini), men holdes dog ofte sammen med pragtfinker. Jeg har endnu ikke haft opdræt af disse fugle, men håber at få held med mine nuværende par, hvoraf Mozambiksisken, som Hartlaubsisken sædvanligvis kaldes, har været i volièren siden den 15. marts 1953.

Ædelsangerne er anbragt i kassebur, og dem har jeg haft fra den 18. april. Som det ofte er tilfældet med beslægtede arter, kan disse to arter ikke forliges, hvis man holder dem sammen; derimod kan de parres indbyrdes. Sådanne bastarder har, så vidt jeg husker, været vist på udstillinger her i København.

Selv om man ikke skulle være så heldig at faa yngel af disse arter, er de nok værd at anbefale. Begge hører de til de bedste sangere af de frøædende, tropiske finker. Hos Mosambiksiskenen har både han og hun smukke fløjtetoner, hos Ædelsangeren er det kun hannen, der synger, men til gengæld synger han det meste af året, mens mozambikkerne udenfor yngletiden sidder stille hen. Overfor andre fugle er de i reglen fredelige, dog kan Mozambiksisken være noget stridbar, nogle par kan være for ufredelige til at holdes sammen med ynglende pragtfinker.

Fortsættes i næste nr.

F. f. F.s sidste møde

den 10. august 1953 i restaurant »Roma«, Østerbrogade 85.

Formanden bød medlemmer og gæster velkommen og rettede en særlig velkomst til aftenens foredragsholder, hr. Rich. Buch, der velvilligst havde stillet sig til rådighed for denne aften. Oplæste derpå navnene på nye medlemmer, der var tilgået foreningen, hvorefter hr. Buch fik ordet.

Foredragsholderen indledte med at sige, at det var hans eget fuglehold gennem 20 år, hans foredrag var bygget over. For samtidig at kunne vise de tilstedeværende, hvorledes de forskellige fugle ser ud, havde foredragsholderen medbragt en tavle, hvorpå disse fugle var aftegnet i farver.

Endvidere viste tavlen, hvorledes foredragsholderens fuglestue er indrettet med både volierer og separatbure. En smukt udført tavle.

Foredragsholderen omtalte fordelen ved at have volieren rigeligt udstyret med beplantninger eller grene, hvori fuglene frit kan bygge deres reder; i det hele taget komme naturen så nær som muligt.

Ville mene, at det i mange tilfælde var en fordel at have fuglene indendørs også med hensyn til opdræt, ligesom han også gav udtryk for, at vinteren kunne være velegnet som yngleperiode, idet det ikke altid var en fordel med den lyse tid. Dette var tilfældet med en del pragtfinker, konstateret hos egne fugle.

Foredragsholderen gennemgik alle de fugle, som han gennem årene havde været i besiddelse af, ligesom han gav oplysninger om resultater af opdræt. Omtalte herunder også forsøg på krydsning af forskellige arter og resultaterne heraf.

Et helt igennem interessant foredrag.

Efter den sædvanlige kaffepause gik man over til bancospillet, hvor man spillede om guldbrystede astrilder, orangekindet astrilder og ædelsangere samt flere pakker frø.

Købs- og salgsbogen blev oplæst, hvorefter man var nået til sidste punkt på dagsordenen. Da ingen ønskede ordet under dette punkt, sluttede formanden mødet med en tak til de fremmødte. **Sekretæren.**

Husk nyt mødested

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: C. F. Cornelius, Strandgade 46, K. Tlf. Amager 4359 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestrelsesmedlemmer:
H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Oplysning om mødested i denne måned vil fremkomme direkte fra kassereren.

Foreningen for stuekultur i Glostrup har inviteret klubbens medlemmer til at udstille undulater såvel som andre fugle på udstillingen, som afholdes i Glostrup i dagene 9., 10. og 11. oktober på jernbanehotellet.

Vi håber, at vore medlemmer i stor udstrækning vil gøre brug af denne kærkomne lejlighed til at få fuglene bedømt.

Anmeldelsesblanketter fås ved henvendelse til Boston Petersen, som iøvrigt giver nærmere oplysninger.

Klubben finder anledning til at rette en tak til den energisk arbejdende Glostrup-forening, fordi den har indledet dette samarbejde.

„FUGLEVENNEN"
NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson Johannes Mathiesen.

Det første medlemsmøde efter sommerferien afholdtes hos konditor Due under stor deltagelse. Formanden bød velkommen og henviste til medlemmers køb- og salgsbog, omtalte i korte træk udstillingen. Der vil igen i år blive pointsbedømmelse for kanarier og undulater, hvor der udstilles kun 1 fugl i hvert bur. Udstilles der f. eks. 2 eller derover, bedømmes disse på almindelig vis! Flere henvendte sig til formanden angående hvor, der kunne købes celluloidringe. Formanden oplyste, at der er skrevet til en forhandler af disse mærkeringe og gjorde opmærksom på det uheldige i at bruge plastic-mærkeringe, da flere har været ude for at miste fugle her i Nykøbing ved mærkning med plasticringe!

Torsdag den 3. september kl. 19,30 i restaurant N. F.s lille sal taler hr. hotelejer Albrecht Møller om Australiens fugle med ledsagelse af kolorerede lysbilleder. Til orientering skal nævnes nogle af de omtalte arter, f. eks. Zebrafinken, Bæltefinkerne, Diamantfinken, Zeres-, Siv- og Tornastrild og Papegøjeamandiner!

Agitér for deltagelse iblandt venner og bekendte. **Legind.**

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer: H. C. Christensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Herman Christensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char
Kontingent 5 Kr. aarlig.

Næste møde afholdes onsdag den 9. september i sprogklubbens lokale, Rømersgade 23, kl. 20.

1. Meddelelse fra bestyrelsen.
2. Diskussion om kanarier.
   Hr. Edmund Pedersen indleder.
3. Bortlodning.
4. Eventuelt.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer maa skriftligt, senest den 15. i Maaneden være Redaktionen i Hænde, Hambroesgade 19. Annoncerne er gratis, men kun for Medlemmer, og Antal af Dyr maa altid anføres af erhvervmæssige Grunde.

Købes: 1,1 Rosella Parakit.

Sælges: 1,1 rosenhoved parakit, 1,1 Alexandre Parakit. **E. Jacobsen,** telefon Hvidovre 1177, 3275.

Sælges: 0,1 blå, hvid, broget Undulat, 10 mdr., brogetbl. Undulater, 1,1 Alexandre Parakit, ca. 1½ år eller byttes med andre fugle. **Chr. Rasmussen,** Stationsvej, Harndrup.

Sælges: 10—10 Grå Zebraf., 6—10 brogede do., alle fra maj, à 15 og 25 kr. pr. par, 0—1 Hartzer, 1 år, 12 kr., 1—1 Sph. Bæltefinker, pr. par 45 kr., 2 år. Alle meget fine dyr. Sendes + fr. i købers EMB. Fuld returret mod betaling af fragt. **F. Dyring Jensen,** Pontoppidansvej 8 B, Helsingør.

Sælges: 1,1 Sommerfuglefinker, 2,0 Gulbrystede Astrilder, alle unger fra april.

Købes: 0,1 Tigerfinke. **L. Topsøe-Jensen,** Bregnerødsvej 23, Birkerød, tlf. Birkerød 316.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: K. Johansen, Hambroesgade 19, V. Tlf. Byen 6973.